

ДЖАК ЧОКЪР ЦЕРБЕР: ВЪЛК В КОШАРАТА

ФАНТАСТИКА

®

АРДУС

ДЖАК ЧОКЪР ЦЕРБЕР: ВЪЛК В КОШАРАТА

Превод: Владимир Зарков

chitanka.info

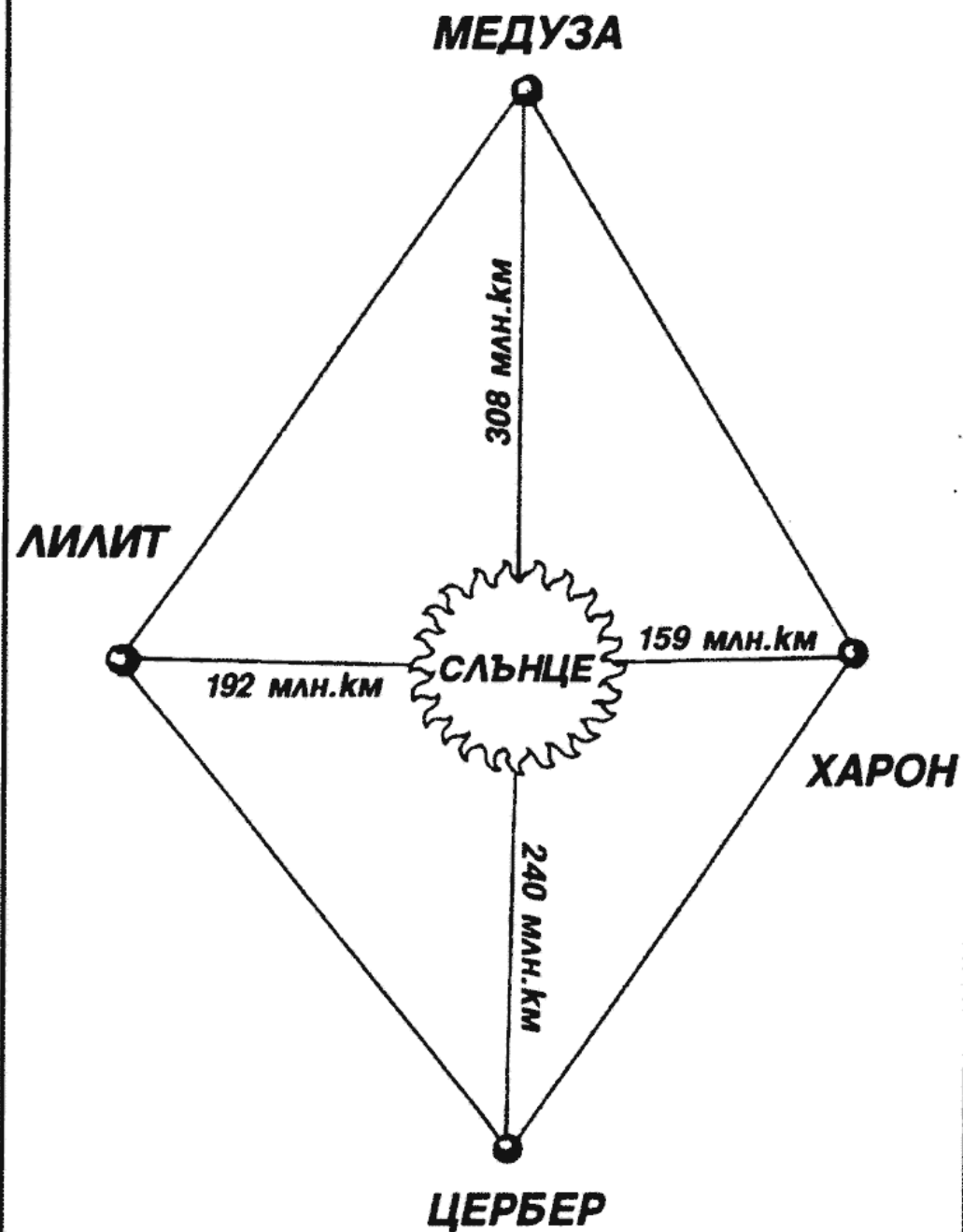
Неизвестните и враждебно настроени пришълци са проникнали на планетите от Конфедерацията чрез органични роботи — точно копие на хората, ала притежаващи качества, които ги правят непобедими войни. Следите на нашествениците водят към Цербер, свят в Диаманта на Уордън, където размяната на тела и безсмъртието са нещо обикновено...

Онова, което отличава Джак Чокър от многосерийната литературна конфекция, е сюжетната изобретателност, вниманието към детайла, митологичният пласт, обогатяващ неговите интелигентни космически опери.

Владимир Гаков
„Енциклопедия на фантастиката“, 1995 г.

ДИАМАНТЪТ НА УОРДЪН

Диамантът на Уордън

*На Ричард Уитър,
още една невъзпята жива легенда,
на която братството на фантастите дължи много*

ПРОЛОГ
ВСИЧКО ОТНАЧАЛО

1.

Не биваше да има страх в добре уредената общност на цивилизованите светове. Май съществуваше дори някакъв закон по този проблем. За хората беше очевидно, че вече липсват причини да се боят от каквото и да било. В такова общество ония, които разбираха цялата глупост на подобна приятна заблуда, можеха да вършат безнаказано почти всичко.

Курортът Тоноуа беше типичен пример. Златисти плажове, по които се плискаха топли искрящи вълни. Недалеч от океана — редица от високи и луксозни хотели, заобиколени с екзотични тропически растения. В тези средища на удоволствията имаше всевъзможни развлечения: както традиционните — плуване, риболов, хазарт, танци... тъй и най-чудновати машини за забава. Почивката беше сериозен и внушителен по мащабите си бизнес в Конфедерацията, където всякаква черна работа бе поверена на управлявани от компютри машини, а човешките маси имаха някакво занятие единствено защото техните водачи налагаха ограничения върху технологиите, за да запълват с нещо прекомерно раздутото свободно време.

Разбира се, генното и социалното инженерство бяха достигнали равнището на изкуство. Хората вече не изглеждаха прекалено еднакви. Експериментите бяха показали нагледно как подобен процес ще потисне самоуважението им и ще ги подтикне към най-странни начини за изява на своята уникалност. И макар на различията да се налагаха известни граници, всички притежаваха телесна красота. Мъжете бяха неизменно стройни, мускулести и привлекателни, жените — с прекрасни тела и очарователни лица. Ръстът на двата пола беше почти еднакъв — около 180 сантиметра. Кожата на всички имаше равномерен бронзов загар. Някогашните расови и етнически особености бяха слети в осреднен тип без крайни отклонения. Всемогъщата Конфедерация, която контролираше 7642 обитаеми свята, заемащи почти една трета от Млечния път, се бе превърнала в семейство за тях. Самите светове отдавна бяха подложени на преобразуване по земен образец, за да си приличат колкото се може

повече. А медицинската наука напредна до такава степен, че повечето болести можеха да се отстранят лесно чрез замяна или лечение. Всеки имаше възможност да остане млад и красив до своята бърза и тиха смърт на около стогодишна възраст.

На цивилизованите планети не се срещаха деца. Инженери вършеха необходимото, за да поддържат винаги стабилен броя на населението. Новородените се появяваха на белия свят в лаборатории и израстваха в групови общности, където под внимателно наблюдение и контрол получаваха съответно възпитание, за да мислят и се държат така, както Конфедерацията изискваше от тях. Необходимите способности се постигаха чрез генетично програмиране и детето достигаше зрялост с набора от умения и дарби, които го превръщаха в учен, инженер, художник... или пък във войника, нужен на Конфедерацията. Естествено не всички бяха равни по заложи, но всекидневното в цивилизованите светове изискваше твърде посредствено равнище на интелигентност. Само в някои по-особени области бяха потребни гении. А и прекалено умните хора лесно можеха да се отегчат или усъмнят в ценностите и начина на живот, типични за света, който обитаваха.

Разбира се, имаше отклонения, но те бяха малко и се проявяваха рядко. Всъщност обществото бе постигнало равенство, непознато дотогава в човешката история. За явно несъвместимите се намираще място само извън структурите му. А със забелязаните твърде късно се занимаваше специализираната група на Убийците — те издирваха и отстраняваха гнилите ябълки.

Съществуваха естествено и други светове, освен цивилизованите — по границата, където почти нищо не бе вместено в стандарти. Още в зората на Конфедерацията най-добрите аналитици бяха предвидили, че подобно обществено устройство ще поражда застой и загуба на желанието за творчество; тоест имаше реална опасност развитието на расата да спре и човечеството да загине от собствената си изнеженост. За да бъде предотвратено това, на една съвсем малка част от хората се позволяваше да разширяват пределите на завладяното, да покоряват нови планети и живеят по-първобитно. Плод на случайно смесване на гени по стария, познат от хилядолетия начин, жителите на граничните области определено изглеждаха различни от останалите. Над тях не се налагаше строг контрол, защото никой нямаше желание да им улеснява

живота. Трудности, лишения, свирепа конкуренция и агресия — всичко там подтикваше изобретателността, този спасителен клапан за човешката раса. Системата съществуваше и се поддържаше вече девет века, защото просто не бе останал никой, който можеше да ѝ се противопостави. Нямаше неподчинени или неизтребени други разумни същества, нямаше империи, които да застрашат Човека в собствените му владения.

Досега.

Докато не се сбъдна кошмарът, за който отдавна предупреждаваха някои учени. Появи се враг, способен да се възползва от безметежния егоизъм на Конфедерацията и да проникне в слабите ѝ места...

Джуна Рей 137 Декораторка дори не подозираше това. Тя беше типичен продукт на цивилизованите светове. Работата ѝ се състоеше в срещи с клиенти, които желяеха да променят вътрешния облик на своите жилища. Сядаше да обсъди с тях новите проекти, които после съчетаваше с психопрофила на съответния човек в компютъра си. Така подбираще най-подходящия за случая вътрешен дизайн. Както подсказваше името ѝ, бе отгледана за тази работа и понеже Конфедерацията почти не допускаше грешки, обичаше я и дори за миг не си пожелаваше да е на мястото на някой друг гражданин. Дойде в Тоноуа да се поразведри за седмица, защото знаеше, че ще бъде доста заета през следващите няколко месеца. Предстоеше най-голямото предизвикателство в досегашната ѝ кариера — нов проект за вътрешния дизайн на Детския семеен център в Куро. Там преминаваха от отглеждане на инженери към създаването на ботаници. Компютрите бяха преценили, че ще има недостиг от такива професионалисти след двайсетина години. А обзавеждането и обстановката бяха извънредно важни за семейните центрове. Не можеше да не се радва на проявеното към нея доверие. И не очакваше скорошна ваканция.

Допреди малко бе плувала сред ласкавите вълни на Тоноуа и сега се изтягаше на златистия пясък, за да си поеме дъх. Когато се почувства отпочинала и освежена, тръгна обратно към луксозния си апартамент, за да се изкъпе и поръча нещо за ядене, преди да реши какво ще прави вечерта. Мина набързо под душа и набра кода за храната. Искаше ѝ се тази вечер да се наслади на нещо особено вкусно. Докато чакаше да ѝ донесат поръчката, реши да си избере подходящ

тоалет. Програмата съдържаше над три милиона готови елемента за дрехи, които човек можеше да съчетае според желанията си. Подобно на повечето посетители в курортите, Джуна гледаше да се облича колкото се може по-оскъдно през деня, но сега ѝ се щеше да сътвори нещо хем впечатляващо и открояващо външността ѝ, хем не прекалено екстравагантно. Харесваше ѝ да привлича вниманието, а за това беше необходима особена изобретателност в тоалетите, защото всеки изглеждаше великолепно.

Накрая хвърли доволен поглед на творението си — прилепваща по тялото вечерна рокля в блестящ изумрудено зелен цвят. Набра кода за поръчката. Готовата дреха щеше да бъде в нишата за получаване най-много след половин час.

Сигнализаторът на вратата забръмча и тя извика:

— Влезте!

Мъж в изцяло бяла униформа внесе позлатен покрит поднос. Макар да беше старомодно, курортите още ползваха услугите на човешки персонал — просто щрих в картината на лукса. Но мъжете и жените от сферата на обслужването обичаха работата си и дори не помисляха, че биха могли да се занимават с нещо друго.

Стюардът влезе, без дори да удостои с поглед голото ѝ тяло, остави за миг товара си върху близката масичка, после го вдигна с две ръце и натисна малките превключватели отстрани. Джуна чу кратко бръмчене и подносът се закрепил на тънки, но явно здрави опори. Мъжът продължи ловкото си боравене с прибора и скоро той стана основа на модерна и елегантна масичка. Накрая вдигна капака и жената доволно се усмихна, щом видя майсторски подредените изкушения за вкуса.

Макар почти всичко в приготвянето на храната да беше роботизирано, главните готвачи си оставаха истински творци и непрекъснато измисляха нови деликатеси. Надзираваха лично приготвянето на подобни ястия и дори вършеха някои неща със собствените си ръце. В най-луксозните хотели и курорти се поднасяше само истинска храна, а не синтетиката и имитациите на евтиното всекидневие. Джуна опита хапка от първата чиния, примигна като омагьосана и кимна на сервитьора, че всичко е наред. Той отвърна на усмивката ѝ, поклони се и излезе.

Дойде отново след малко повече от половин час и я завари в несвяст на дивана. Провери състоянието ѝ, върна се в коридора и вкара в апартамента достатъчно голяма количка за бельо. Вдигна отпуснатото голо тяло, намести го в количката и го покри с чаршафи. Огледа се и забеляза светещия символ на поръчката за облекло. Натисна бутона за отказ, премести се пред главния контролен пулт и задейства програмата за почистване и разтребване на апартамента. Щом се увери, че всичко е според желанията му, с лекота подкара количката и я забута по коридора към служебния изход.

Жената се отърсваше мудно от замайването, неразбираща какво ѝ се е случило. Доколкото си спомняше, бе похапнала от чудесната гозба, а после изведнъж се бе почувствала отпаднала. Май беше си задала въпроса дали не прекалява с развлеченията, бе се облегнала на дивана, за да си поеме дъх, и изведнъж — ето я тук.

Всъщност къде се намираше?

Облицовано с пластмаса безлично помещение, при това съвсем малко. Таванът и стените слабо фосфоресцираха, а тясната кушетка, на която лежеше, беше единственото обзавеждане. В една от стените внезапно се появи отвор и жената се вторачи в него — обзета от любопитство, наивно безстрашна, тя наблюдаваше мъжа, който влезе. Зениците ѝ се разшириха от изумление, щом забеляза ниското му яко тяло, първобитните дрехи и особено дългата къдрава коса и пищна брада, тук-там прошарени от посивели косми. Веднага разбра, че човекът не е от цивилизованите светове и озадачено се запита какво всъщност става...

Понечи да се надигне, но той я възпря с жест.

— Почивайте — изрече с дебел и дрезгав глас, в който се долавяше равнодушието на опитен, обръгнал на всичко лекар. — Вие сте Джуна Рей 137 Декораторка, нали?

Тя кимна, измъчвана все по-силно от собственото си любопитство. Той също кимна, по-скоро на самия себе си.

— Добре, значи не сме сбъркали.

— В какво не сте сбъркали? — настойчиво попита жената, почувствала се малко по-уверена. — Кой сте вие? И къде се намирам?

— Аз съм Хърл Боген, но не вярвам името ми да означава нещо за вас. Намирате се в космическа станция недалеч от Диаманта на Уордън.

Тя седна рязко и се намръщи.

— Диаманта на Уордън? Не беше ли някаква... наказателна колония за жителите на граничните светове?

Мъжът се ухили.

— Може и така да се каже. Значи ви е ясно що за тип би трябвало да съм аз.

Жената го гледаше удивено.

— Как попаднах тук?

— Отвлякохме ви — обясни делово Боген. — Едва ли си представяте колко удобно е да имаме агенти в управлението на курортите. Всеки рано или късно си позволява почивка... и попада на някой от тях. Сложихме упойващо вещество в храната ви, а наш служител ви измъкна и отведе на чакащ в орбита кораб, който пък ви докара тук. На станцията сте вече почти цяло денонощие.

Тя недоумяващо се засмя.

— Това е някаква игра, нали? Трилър на живо? Такива неща не се случват в истинския живот.

Мъжът също се ухили до уши.

— О, случват се и още как! Само че се стараем да не се разчува и дори властите на Конфедерацията да разкрият подобен факт, *те също* се грижат да не научите за него. Никой няма нужда от повсеместна паника.

— Но защо...

— Уместен въпрос — прекъсна я Боген. — Опитайте се да вникнете в смисъла на това, което ще ви кажа. Планетите в Диаманта на Уордън са съвършен затвор, защото попаднете ли там, заразявате се с организъм, който не може да живее извън тази звездна система. Напуснете ли я — умираете. Това подобие на болест ви променя. Прави ви нещо различно от човек. Замислете се и над факта, че тук пращат само каймака сред злодеите. Другите ги изтребват, промиват им мозъците и какво ли още не... Остават четири свята, населени с типове, които изобщо не се разтапят от любов към човечеството, защото вече не му принадлежат. Сега си представете, че някаква чужда раса се натъкне на човешката популация и схване, че никога няма да се

спогоди с нея. А хората още не знаят, че другите се навъртат наоколо... Схващате ли?

Тя кимна, макар да чувстваше, че не възприема насериозно този разговор. Опитваше се да си припомни дали е поръчвала такава програма, но накрая се отказа. Програмата не би позволила на паметта ѝ да си свърши работата, иначе какъв щеше да е смисълът от подобни забавления?

— Тези пришълци — продължи спокойно мъжът — желаят да научат колкото се може повече за хората, преди да бъдат разкрити. Твърде различни са и няма как сами да правят това, а пък Конфедерацията държи всичко изкъсо и те не могат да си вербуват агенти сред човешките. Какво им остава? Откриват Диаманта на Уордън, свързват се с нас и ни наемат да им свършим мръсната работа. Бива ни точно за това. Може и да извлечем сериозни облаги накрая, като се отървем от проклятието на микробите например... Сега разбрахте ли?

— Ако допуснем за момент, че ви вярвам — отвърна жената, — макар това изобщо да не е така, защо забърквате и мен? Току-що казахте, че не можете да напускате тази звездна система. И за какво ви е именно декораторка? Защо не генерал или агент на Сигурността?

— О, разбира се, имаме си и такива. Пък и наистина още не можем да се махнем оттук. Само че нашите приятелчета притежават превъзходни технологии. След малко ще видите един от техните роботи. Толкова човешки вид има, че чак ми настръхва косата! Онзи сервитьор, който ви докопа, също е робот. Съвършено копие на истинския...

— Роботи! — прихна Джуна. — Никого не могат да излъжат. Нали ще се срещат с приятелите и познатите на отвлечените!

Боген пак се ухили.

— Вярно, ако просто бяха програмирани и пуснати сред хората. Но не е така. В гнусните им мозъчета са запечатани всички ваши спомени, всяка чудатост, симпатия и неприязън, всяка добра или лоша мисъл... Те са също като вас, но се подчиняват на нашите заповеди. Освен това мислят и изчисляват хиляди пъти по-бързо от мен или от който и да е човек. Втриса ме, щом си представя, че някой ден могат да ни заменят напълно. Имаме голям късмет, че техните създатели не са си поставили такава цел!

Жената вече започваше да се притеснява не на шега. Шоуто беше прекалено истинско, а отгоре на това твърде пасивно — само приказки. Изобщо не приличаше на трилъър-програма. Но да приеме, че случващото се е истина, беше още по-ужасно.

— Значи успявате да внедрите съвършени работи на мястото на хората — едва промълви тя. — Не ми отговорихте обаче за какво ви е декораторка?

— Един от нашите агенти, сред чиновниците, забелязал името ви в най-обикновен договор. Джуна Рей, следващата ви задача била да преустроите онзи детски развъдник. Щели да препрограмират мястото за отглеждане на малки ботаници вместо малки инженери, доколкото си спомням. Защо и ние да не добавим по нещичко към програмите, докато вие там си вършите работата?

Тя потръпна. Всичко това беше твърде страшно, за да е нечия измислица.

— Вече сме напълно готови — продължи мъжът. — Щом попаднахте в Диаманта на Уордън, бяхте заразена. Получихте свръхдоза от най-чистия вид микроби, обитаващи Цербер. Ще минат няколко дни, преди да забележите промяната, но мога да ви уверя, че и в момента те се настаняват в клетките на тялото ви...

Вратата потрепна отново и в стаята влезе жена от цивилизованите светове — изглеждаше странно позната за Джуна, макар да се държеше сковано, почти като зомби.

Боген се обърна, кимна на новодошлата и пак се взря в пленничката си.

— Познахте ли я?

Джуна зяпна, обзета от почти панически страх.

— Но... *това съм аз!*

Второто ѝ „аз“ протегна ръце и я изправи; хватката беше стоманена. Мощта в тези пръсти явно надхвърляше несравнимо човешката. Роботът Джуна Рей стисна в едната си ръка дланите на истинската жена, а с другата я прихвана здраво през кръста. Болката, която изпита, бе прекалено силна за каквото и да било шоу. Никога не би поръчала подобно преживяване!

— Знаете ли, ние от Цербер — тихо се обади Боген — можем да си разменяме съзнанията.

2.

Мъжът се изтягаше на мекото кресло пред комплекса от уреди в една малка ниша на космическия модул. Някакво устройство с формата на шлем го свързваше с машините. Изглеждаше уморен, разтревожен и напрегнат.

— Почакай! — подвикна той.

Компютърът, заемащ цялото пространство наоколо, сякаш се запъна за миг.

— Нещо не е наред ли? — попита с почти искрено загрижен тон.

Мъжът се понадигна в креслото.

— Нека си почина, преди да започнем със следващия. Не ми се вярва, че ще ги понеса един след друг. Искам да се разтърпя, да поприказвам с хора, да се отпусна, дори да си отспя. И отново ще бъда готов. Конфедерацията няма да рухне заради една малка пауза.

— Както желаяш — отвърна машината. — И все пак е особено важно да не губим време. Може би точно този доклад ще разкрие фактите, от които се нуждаем.

— Може би — съгласи се мъжът с въздишка и свали шлема от главата си. — Но двамата с теб мухлясваме тук почти от година, без да свършим почти нищо. Още няколко часа няма да навредят никому. Вероятно и без това ще имаме нужда от всичките четири доклада, а не можем дори да предполагаме кога ще получим другите два.

— Казаното е вярно и звучи логично — призна компютърът. — Но се питам дали не протакаш заради не толкова практични съображения.

— Уточни за какво намекваш!

— Докладът от Лилит те смуги сериозно. Състоянието ти личи ясно от данните за телесните функции.

Мъжът пак въздъхна.

— Прав си. По дяволите, та аз срещнах самия себе си! Поне когато са го стоварили долу, е бил също като мен. А към края на доклада направо не можех да повярвам... Доста разтърсващо е да проумееш, че изобщо не се познаваш.

— Работата трябва да продължи — настоя машината. — Отлагаш доклада от Цербер, защото се боиш от онова, което ще научиш. Не е признак за добро душевно равновесие.

— Ще го обработя в най-скоро време — отсеке човекът. — Само ме остави да си поема дъх!

— Както искаш. Изключвам модула.

Мъжът стана и се върна в жилищния отсек. Каза си, че малко успокоителни биха му помогнали. Разполагаше с какви ли не хапчета... но веднага отхвърли подобна идея. Всъщност имаше нужда от компанията на други хора. Цивилизовани хора от цивилизованите светове, израснали със същата култура, която бе оформила и него. Може би на по чашка в бара на стражевия кораб-база. Или две чаши. Или доста повече. Докато разговаря с нормални човешки същества...

В мрежата от светове, която се крепеше на идеалния ред, еднообразието и хармонията, Диамантът на Уордън си беше истинска лудница. Холдън Уордън, космически разузнавач на Конфедерацията, бе открил тази звездна система преди около две столетия. Самият той се бе превърнал в нещо като легенда заради броя на намерените и кръстени от него планети, но го смятаха и за доста побъркан. Обичаше си работата, ала приемаше за единствено важен самия акт на откривателството, като почти всичко друго оставяше на онези, които щяха да го последват. Спираше се само колкото да установи главното и да го предаде възможно най-немногословно. За жалост съобщенията му обикновено бяха толкова сбити, че никой не успяваше да прозре точно какво е искал да каже, докато не се озове на същото място.

С Диаманта на Уордън разузнавачът се прояви особено „блестящо“.

Първият сигнал представляваше измамно простото „4AW“. Но значението му бе направо невероятно! Касаеше се за звездна система с четири обитаеми свята — статистическа фантазмагория в галактика, където на четири хиляди съзвездия само една планета се оказваше щогоде използвана. Уордън обаче действително се бе натъкнал на невъзможното и дори измислил имената му. Целият негов доклад издаваше особнячество, на което едва ли друг разузнавач беше способен.

Харон — прилича ми на ада.

Лилит — във всяка райска градинка се крие по някоя змия.

Цербер — доста кучешки вид има.

Медуза — който ще живее тук, трябва да е с чакъл в главата.

Това беше. Заедно с координатите и предупреждението „22“ — което означаваше, че той никак не харесва мястото, но без да си дава труда да определи какво точно го тревожи. Иначе казано: „Опасност, препоръчвам максимална предпазливост.“

Когато въръжената до зъби първа експедиция пристигна в системата, всички веднага осъзнаха защо коравият космически пътешественик се бе стреснал толкова. Четирите невероятни планети бяха наредени почти под прав ъгъл една спрямо друга около своята звезда от клас F.

Разбира се, това разположение също бе рядка чудатост. Оттогава никой не беше съзерцавал съзвездието в съвършената му форма, в каквата бе го заварил Уордън, но първоначалното име се прихвана. Диамантът на Уордън.

Около тамошното слънце обикаляше огромно количество космически боклук — астероиди, комети и какво ли не още. Имаше ги и обичайните газови гиганти. Ала тъкмо планетите направо омагьосаха учените. Всяка от тях се намираше в температурна зона, позволяваща наличието на живот, и всяка беше с атмосфера от кислород и азот, както и с изобилие от вода.

На 158 милиона километра от своето слънце, Харон представляваше задушна джунгла с кипящи блата, ужасен пек и непоносимо висока влажност. Преобладаващата форма на живот тук бяха доста внушителни земноводни, които напомняха на по-дребните видове някогашни земни динозаври. Наистина, планетата спокойно можеше да въплъти нечии представи за ада.

Лилит пък, на 192 милиона километра, беше топъл рай по цялата си повърхност. Богата на гори, с изключително разнообразие от растителен живот, тя бе обилно населена с насекоми — от миниатюрни до чудовищни по размерите си. Плодовете се оказаха годни за храна, тревите — също, дори насекомите бяха източник на белтъчини. Несъмнен рай, а в тревата не се забелязваше никаква змия... Засега.

Цербер, на 240 милиона километра, беше по-студен и суров свят, при това най-странният сред четирите. Покриваше го огромен дълбок

океан без никакви видими земни маси. Океанът обаче беше гъсто изпълнен от гигантски растения, толкова внушителни, че се издигаха на два-три километра от дъното, за да достигнат повърхността и дори да се извисят над нея. По горните им части съществуваше съвсем самостоятелна екологична система от други растителни видове. Вярно, не бе невъзможно да се строят цели градове по върховете на тези великани и поне в умерените зони климатът беше доста приятен. Но тук друга природни ресурси освен дървесината бяха толкова непредставими, че мястото наистина предлагаше кучешки живот на евентуалните бъдещи заселници.

Оставаше Медуза, на 308 милиона километра. Скован от мраз, вкочанен свят, нарядко изпъстрен от гори, но преди всичко — царство на тундрата и полярните ледове. Единствено на тази планета имаше признаци за вулканична активност. Неприветлива, враждебна земя, чиито обитатели бяха бродещи стада от тревопасни млекопитаещи, служещи за храна на особено гадни на вид хищници. Медуза беше грозна, нетърпимо студена и мрачна в сравнение не само с Лилит, но и с останалите два свята. Членовете на експедицията охотно се съгласиха, че ако някой се засели доброволно тук, главата му действително трябва да е пълна с чакъл.

Разбира се, изследователският екип избра Лилит за своя основна база и се настани на нея. През първите шест месеца не се случи нищо особено. Учените живееха и работеха под строга карантина, макар техните совалки вече да бяха пренесли групи и на другите три планети. Тъкмо започнаха да се отърсват от напрежението и Лилит нанесе удара си.

Когато машините се повредиха, беше безвъзвратно късно. Хората отчаяно гледаха как, първо, енергията се изцеди от апаратите, а после същите тези апарати и всички донесени от други светове предмети се разпаднаха до безполезен боклук. След седмица нямаше и следа от нищо чуждо, дори просеките обраснаха отново с изумителна бързина. Останаха единствено шестдесет и двама зашеметени, голи както майка ги е родила учени. Объркани и уплашени почти до смърт, те вече не притежаваха дори най-елементарните инструменти, с които да установят, че не са луди за връзване, а всичко случило им се е самата реалност.

На другите светове също не им се размина. Хора от различни групи, пътували до Лилит и обратно, отнесоха със себе си и змията. С помощта на дистанционно управляеми роботи научната секция на кръстосвача, обикалящ около слънцето на четирите планети, успя да открие виновника — чужд организъм, който не приличаше на нищо, известно дотогава.

Свръхминиатюрен, той живееше на цели колонии във всяка клетка. Макар и да нямаше разум, поне в човешкия смисъл на понятието, успяваше да наложи смайващ сбор от правила на цялата планета, защото притежаваше изумителна способност за промени чрез която да посрещне всяка заплаха към екосистемата и да я отстрани. Животът на отделното мироздание продължаваше едва между три и пет минути, но за мъничетата като цяло изобщо не представляваше проблем да се превръщат във всичко необходимо, подчинявайки се на генетично кодирания в тях стремеж да поддържат нещата такива, каквито са. За половин година бяха еволюирали достатъчно, за да се справят с натрапниците. Нападнаха и разрушиха неприсъщите на планетата материали, а със самите хора влязоха в симбиоза.

Останалите светове бяха подготвили други предизвикателства за тях. Имаше сериозни разлики в атмосферния състав, силата на притегляне, радиацията, затуй микробът не можеше да ги промени, както стори с Лилит. Вместо това промени се самият той. На Медуза приспособи своите носители към новата среда и така постигна равновесие. На Харон и Цербер пък разбалансира биологичните им процеси и породил чудати странични последствия.

Всъщност микробът на Уордън имаше и по-лоша особеност. Беше здраво свързан със звездната система, в която се бе зародил. Ако някой се опиташе да я напусне, дребните създания умираха. Твърде печален факт, защото вече бяха променили клетките в тялото на носителя си и той също загиваше — бавно и след ужасна агония. Веднъж попаднали в Диаманта на Уордън, хората можеха да живеят там, дори да пътуват от планета до планета... но не и да си тръгнат от него.

Мнозина учени посветиха живота си на проблема. Доброволно се обричаха на вечно изгнание и създаваха изследователски общности, все още поддържани от потомците им. Но все не успяваха да напишат

ключа към загадката. Естествено това само ги амбицираше до лудост и ги подтикваше да работят още по-настървено.

Но не учените станаха най-многобройните заселници по четирите планети, а престъпниците. Обществото на социалната утопия, проявило достатъчно разум да поддържа и гранични светове, не искаше да похабява напразно хората, които откриваха и използваха неговите недостатъци. В технологичните цивилизации каймакът сред престъпниците често се оказваше своеобразен връх на изобретателността и проникателността. Естествено такива отклонения не трябваше да бъдат допускани в култивираните светове, нито дори по границата. Преди откриването на Диаманта се налагаше да ликвидират тези хора в името на реда и спокойствието. Сега вече можеха, да стоварват криминалния елит заедно с подобрани политически затворници и друга нежелани типове на място, където да се занимават до насита със своите безнравствени дела и в същото време да измислят неща, които понякога се оказваха полезни и за Конфедерацията.

Съвършеният затвор. На практика създадоха сборище от най-надарените антиобществени елементи, доста често — с крайно разклатена психика. Те и потомците им градяха империи. Всеки свят имаше уникални особености и привличаше онези, които Конфедерацията и нейните елитни убийци още не бяха докопали. Големи суми се скатаваха в банките на Цербер и Медуза. Всякаква плячка можеше да бъде съхранявана безкрайно дълго на Цербер и Харон, докато потрябва отново. Дори Лилит, където нищо чуждо не се запазваше, стана истински сейф за тайни, предавани до и от доверени членове на тамошната върхушка чрез съобщителни спътници. Най-силните, хитроумните и коравите се добираха до властта над общопланетни престъпни синдикати, чието влияние бе проникнало в самото сърце на Конфедерацията. Главатарите им се нарекоха Владетели на Диаманта и чудесно си го връщаха на обществото, прогонило ги тук. Сега очевидно работеха за враждебна чужда раса, способна да унищожи цялата човешка цивилизация. Конфедерацията откри твърде късно и почти случайно този факт.

Пришълците бяха прозрели, че външни хора едва ли ще успеят да им се противопоставят в Диаманта. Изпратените там агенти ги чакаше сигурна смърт, ако бъдат разобличени. Но дори и да съхранява

прикритието си, попадаха до живот сред престъпни главатари, техни потомци и поданиците им. В подобно положение беше трудно да се очаква, че който и да е шпионин ще остане верен на работодателите си, защото те просто нямаше с какво да го възнаградят. А един от най-способните, при това доброволец, дори стана Владетел.

И все пак последната тънка нишка към космическата заплаха, която можеше да съсипе Конфедерацията, си оставаше Диамантът на Уордън. Задължително беше човешката цивилизация да прати там свои агенти, и то не кои да е... Накрая стигнаха до горе-долу приемливо решение. Избраха най-подходящия — първокласен убиец и същевременно непоколебимо лоялен към системата — и го подложиха на процеса на Мертън, позволяващ личността и спомените да се съхраняват в компютър, а после да се прехвърлят в други тела.

Разбира се, първоначалните съзнания на тези тела изчезваха. По двадесет-тридесет човека умираха, докато копираната личност се „прихване“, но това не тревожеше никого. Жертвите без друго бяха антиобществени елементи. И така в края на краищата настаниха своя най-страховит агент в четири съвсем различни телесни обвивки, които разпратиха на четирите прокълнати планети. Щом попаднеш там, всеки трябваше самостоятелно да направи каквото му е по силите, за да научи нещо повече за пришълците. Налагаше се непременно да изпълни и една задача, достойна за опитен убиец — да ликвидира съответния Владетел, за да обърка поне временно върхушката и спечели отсрочка за Конфедерацията.

А оригиналът си седеше в стражевия кораб, бдящ за спазването на карантината и обикалящ по достатъчно далечна орбита около планетите. Чакаше неговите четири копия да изпратят докладите си, за да обработи данните заедно със своя аналитичен компютър.

Трима от четиримата имаха имплантирани органични микропредаватели, чиито сигнали компютърът и специалните спътници можеха да уловят и усилят. Така агентите се превръщаха в нещо като ходещи съобщителни центрове. Необработените данни постъпваха непрекъснато в аналитичната машина, после чрез процес, наречен интеграция, тя и агентът-оригинал си взаимодействаха, докато човешкото съзнание систематизираше отделните факти в субективен доклад-оценка. Предавателят позволяваше да следят какво прави и казва копие, а интеграцията разкриваше дори мислите му.

Така един и същ човек можеше да се намира на четири различни места и едновременно да размишлява над постъпващата информация като безпристрастен наблюдател. Всеки от неговите двойници щеше да направи възможното, за да убие Владетеля на съответната планета. А оригиналът — да използва преживелиците им, за да разгадае тайните на пришълците.

На Лилит всичко беше потръгнало добре, но после нещата се объркаха. Да, в края на краищата задачата беше изпълнена, ала мъжът долу бе се променил неузнаваемо — навярно заради изпитанията, отчуждението и дори омразата му към другото негово „аз“ в космоса.

Два от докладите дойдоха почти едновременно. Първо обработиха онзи от Лилит и самоувереността на оригинала се пропука. Нещо не бе както го очакваше, въпреки че работата изглеждаше съвестно свършена. Но, кой знае защо, самият той се чувстваше разколебан.

Вторият доклад беше от Цербер и агентът усети необичайно вълнение от необходимостта да обработи и него. Не че се боеше от провал в своята мисия. Страхуваше се най-вече от онова, което би могъл да научи... След вечерта в бара на кораба и нощта, прекарана в неспокоен сън, той вече знаеше, че ще се върне в модула. Не го ужасяваха нито мисълта за смъртта, нито най-неуязвимият противник. Беше открил *от какво* се плашеше.

От себе си.

Най-сетне се реши да пристъпи отново към удобното кресло. Отпусна се бавно и неохотно, компютърът долепи до главата му сензорите, вкара в тялото му точно отмерени дози от съответните химикали и започна прехвърлянето на информацията.

Лекарствата и малките неврални сонди си свършиха работата. Личността и паметта на мъжа отстъпиха мястото си на почти същия, но странно отличаващ се човек.

— Агентът знае, че не можем да му имплантираме невропредавател — напомни компютърът. — Наложил се да стоварим необходимото оборудване на определени места по планетата, а в съзнанието на пратеника бе заложена непреодолима заповед да докладва чрез тези уреди през определени интервали. Но субективно за тебе процесът ще бъде същият.

После машината изпрати команда дълбоко в неговото съзнание, което вече не му принадлежеше.

— Заповядвам на агента да докладва.

Сега трябваше да преживее отново случилото се с неговия двойник на Цербер, а умът му щеше да обработва, подреди и съгласува наученото в свързан разказ.

Записващите устройства се включиха почти безшумно.

Мъжът в креслото се прокашля няколко пъти. Минаха повече от три часа, преди от устата му да се чуе нещо друго освен неясно мърморене и откъслечни думи. Компютрите обаче са безумно търпеливи. Машината знаеше, че съзнанието на агента има да се справя с огромно количество данни.

Накрая мъжът заговори като в просъница.

ПЪРВА ГЛАВА

ПРЕРАЖДАНЕ

След разговора с Крега и кратката суматоха около уреждането на делата ми, преди да се заема със задачата (но за това не е нужно да разказвам), отидох в клиниката на Сигурността. Разбира се, бях ходил много пъти досега, без да знам защо точно. Мисля, че най-често се отбивах, за да програмираат в мен информацията, необходима за някоя задача, после пак там ме връщаха в нормалното ми състояние. Няма защо да обяснявам, че голяма част от моята работа излиза извън рамките на закона (предпочитам да казвам това, вместо направо да заявя, че върша престъпления) и повечето сведения за нея са твърде „горещи“, за да бъдат огласени. С цел да се избегнат ненужните рискове, след изпълнението на поредната деликатна мисия всеки агент минава през изтриването ѝ от паметта.

Може би такъв живот изглежда чудат — мотаеш се насам-натам, без да помниш къде си бил преди седмица и какво точно си правил, но той си има и добрите страни. Потенциалният враг, военен или политик, знае, че спомените ти са заличени, затова можеш да се радваш на съвсем нормално и спокойно всекидневие, когато си извън обсега на службата. Никой няма полза да иска главата ти — вече дори не подозираш какви си ги свършил, защо или за кого. А като обезщетение за тези празноти в мозъка си живееш в лукс и безгрижие, разполагаш с почти неограничени суми и всякакви удобства. Завинаги присадените сензори в твоя организъм те наблюдават непрекъснато и решават кога имаш нужда от малко освежаване.

Често съм се чудил доколко са усъвършенствани тези приспособления. Отначало се тревожех, че цял отдел в Сигурността гледа моите изцепки и забивки, но свикнах да не мисля за това. Просто животът в тази професия е твърде приятен. А и можех ли да променя нещо?

Дойде ли обаче времето за следващата ти задача, няма как да се справиш без целия си досегашен опит. Изтриването на паметта, ако не

е съчетано със съхранението ѝ, не би било особено практично, защото агентът става все по-добър, когато не повтаря грешките си.

Затова първата ти работа е да отидеш в клиниката, където пазят същия този твой опит и са в състояние да ти го върнат отново в главата, та да си пълноценен и готов за поредната им прищявка.

Винаги се надигах изумен от креслото, когато паметта ми си дойде на мястото. Дори само ясните спомени за нещата, които съм вършил, стигаха да се чудя и мая — нима *точно аз* съм могъл да сторя това или онова? Знаех, че този път ще има разлика, понеже щяха да направят още една крачка в добре познатия процес. Не само цялото ми „аз“ щеше да се материализира в онази стая, но същите спомени да бъдат натрапени на други мозъци и други тела — толкова, колкото са необходими за „пасването“...

Опитвах да си представя какви ще бъдат тези четири мои копия. Вероятно физически щяха да се различават от мен. Престъпниците, докарани тук, обикновено не бяха от цивилизованите светове, където хората отдавна са уеднаквени в името на равенството. Не, тези тела щяха да дойдат от границата, от средите на търговците, миньорите и пиратите, движещи се с предната вълна на разширяващата се империя. Такива също са необходими в една овладяваща нови пространства култура, защото опасностите, с които се борят, налагат високи изисквания за самостоятелност, упоритост и нестандартно мислене.

Проклетите психосонди ми причиниха адски мъчения. Обикновено усещах само гъдел под черепа, следван от полусънно състояние, събуждах се няколко минути по-късно в креслото и отново се чувствах цял-целеничък. Този път обаче гъделът премина в болезнена преса, която сякаш проникна в мозъка и започна да се мята вътре. Все едно великанска ръка стискаше и отпускаше главата ми и това се повтаряше в безброй мъчителни пулсации. Вместо да се унеса, изпаднах в несвяст.

Събудих се и чух своето тихо пъшкане. Туптенето в главата беше изчезнало, но все още си спомнях болезненото усещане. Мисля, че минаха няколко минути, преди да събера сили и да стана.

Старите ми спомени нахлуха в съзнанието и отново се смаях от множество предишни свои изпълнения. Питях се дали на копията също

ще бъде присадена цялата ми памет, щом нямаше как да бъдат унищожени след изпълнението на мисията си, както биха могли да постъпят с мен самия. Когато се сетих за това, напомних си, че двойниците ми непременно трябва да бъдат убити. Иначе какви ли не тайни щяха да се разнесат из Диаманта на Уордън и да попаднат в ръцете на хора, които чудесно умеят да извличат изгода от подобни находки!

В същия миг осъзнах, че нещо не е наред. Огледах малката стая, където се събудих, и веднага разбрах какво ме тревожи.

Това не беше клиниката на Сигурността, нито някое друго познато ми място. Намирах се в тясно помещение с обем не повече от дванайсетина кубически метра, макар таванът да беше малко по-висок от обичайното. Имаше койка в ниша, на която седях в момента, умивалник, до него стандартен люк за подаване на храната. Видях и капака на затваряща се в стената тоалетна. Толкова. Май нямаше друго... или все пак пропусках нещо?

Започнах да се озъртам и скоро забелязах най-очевидното. Да, не можех да шавна, без това да бъде засечено от оптическите, а вероятно и от шумовите монитори. Вратата почти не личеше в стената и явно не бих успял да я отворя отвътре. Веднага разбрах къде съм попаднал.

В затворническа килия.

И — още по-лошо — усещах леко трептене, което не идваше от определен източник. Не ме дразнеше, всъщност долавяше се едва-едва, но знаех каква е причината. Бях в кораб, който летеше някъде в пространството. Станах и се олюлях леко от пристъп на световъртеж, който бързо отмина. Погледнах тялото си... и преживях най-страшното, поне според самия мен, потресение в живота.

Женско тяло. При това напълно вписващо се в стандартите на Конфедерацията. В този миг шокът и погнусата ме раздрусаха почти физически. Първо — и преди всичко! — аз без всякакво съмнение си бях мъж и това определено ми харесваше. Пък и тялото ми подсказваше нещо още по-ужасно. Вече не представлявах оригинала, а просто едно от копията. „Един от тях съм!“, креснах безмълвно, обзет от паника. Плъснах се отново на койката и си заповтарях, че е невъзможно. Нали знаех кой съм, помнех всяка подробност от живота и работата си.

След малко стъписването ми отстъпи пред гнева... и отчаянието. Аз представлявах копие, имитация на съвсем друг човек, който също си беше жив и сега вероятно се забавляваше, следейки всяко мое движение и мисъл. Изведнъж го намразих с озлобление, неподдаващо се на никакви разумни доводи. Ще си седи той в удобство и безопасност, ще ме наблюдава как върша мръсната работа, а когато всичко свърши, ще се прибере да му изтрият паметта, за да се върне към нехайното си живуркане, докато аз...

Щяха да ме натикат в един от световите на Диаманта, да ме затворят там, като че бях някой бандитски главатар, до края на живота ми... или поне до последния ден на това тяло. А после? Когато сторя онова, което се иска от мен? Сам си го признах, още при събуждането, сам си произнесох присъдата. Какви неща знаех! Разбира се, ще ме следят през цялото време. И ще ме убият, ако издам нещо. Приключоха ли със задачата, пак ще ме убият — за всеки случай.

Добре де, казах си, положението не е изгодно само за тях. Знаех как мисли *той*, как мислят *всички те*. Наблюдението над мен нямаше да им донесе особени радости. Бях твърде труден за убиване кучи син... Е, не син, напомних си мрачно. И се запитах съвсем откровено — *бих ли искал* да прекарам остатък от живота си в това тяло? Поне в момента изобщо не изгарях от подобно желание, съмнявах се и че изобщо някога ще се примиря. Внезапно в съзнанието ми замъждука искрицата на подозрение, че онези са предвидили дори тази ми моментна реакция. Чудесен двоен капан, в който да се хвана. Но даже да бяха ми причинили всичко това само за да не искам да живея след приключването на задачата, ще изкарам, напук на тях, поне хиляда години! Все пак ако разсъждаваме логично, вероятността за подобен кален номер бе твърде малка. Или се е появила някаква неизвестна за мен причина, свързана с мисията ми, или просто не им е пукало. Щеше ми се да знам кое от двете е...

А сега какво? Ами ще чакам, ще си кротувам и ще се приспособявам възможно най-добре. Беше ми някак странно, че се чувствах толкова *обикновен*, толкова *нормален*. Главата, ръцете, краката — на все същите места. Вярно, бях значително по-лек, но не прекалено. Забележимо по-слабите мускули едва ли променяха съществено положението ми в една гола затворническа килия. Само от време на време се сещах, че тук-там ми стърчи по нещо в повече, но

пък липсваше другото, което бях имал цял живот. Засега разликата не ме засягаше особено. По-късно, щом ме стовареха в гадната дупка, дето са я избрали... да, тогава сигурно щеше да стане напечено.

Бях жаден. Огледах се и видях малък кран и чаша над мивката. Изгълтах доста вода. Естествено стече се бързичко през мен и открих, че напънът да пикая си е все същият, макар този път да трябваше да седна. Дръпнах надолу тоалетната чиния, облекчих се... и преживях още един шок.

Устройството явно се задействаше чрез допир до кожата, но не ме питайте как точно работеше. Не съм от техническите спецове. Очевидно беше далеч от съвършенството на невралната програма, но им позволяваше да ми говорят съвсем спокойно, дори да ми предават образи, които само аз можех да видя.

„Надявам се, че вече преодоля шока от осъзнаването кой си.“ Гласът на Крега звучеше ясно и отчетливо, дори ми се стори немислимо никой от надзирателите да не го чува. „Сигурно си спомняш, че при процеса на Мертън се похабяват доста тела. За едно прихващане умират около трийсетина. Между първите четири, с които постигнахме успех, имаше и женско. Решихме да си послужим с него по няколко причини. Първо, то може по-успешно да заблуди властите в Диаманта, ако вече е изтекла информация за теб. Второ, пращаме те на Цербер, а тази планета е доста особена. Така че възрастта и полът ти нямат абсолютно никакво значение. Все пак подозирам, че за да те успокоя окончателно, трябва да ти обясня — за церберяните е достъпно естественото подобие на процеса на Мертън. Всъщност ние развихме технологията отчасти и благодарение на сведенията, които получихме оттам. С други думи, очаквай да смениш тялото си поне веднъж, а по-вероятно няколко пъти, едновременно с възрастта, пола и всичко останало...“

Щом чух това, не просто, се изправих, а едва не подскочих до тавана от изненада. Тоалетната чиния се прибра в стената, последвана от шума на течаща вода. За миг се разтревожих, че съм се лишил от останалата част на инструктажа. Но професионалистът у мен отново вземаше надмощие и си напомних, че не мога да проверя веднага дали е така. Трябваше да почакам достатъчно, за да не събудя подозрения у надзирателите.

Върнах се на койката, вече в съвсем различно настроение. Виж ти, сменят си телата... Това все пак е нещо! Отново се почувствах жизнен, дори леко възбуден.

Е, вярно, стовари ми се беля на главата, но от най-жестоката изненада ме отърваха почти моментално. Другата — че не съм този, за когото се мислех, а изкуствено творение — тепърва щях да преглъщам. Предишният живот, какъвто си го спомнях, макар да не беше мой, се оказа жалка картинка. Никаква цивилизация, никакви игрални маси и красавици, никакво неудържимо прахосничество. Но още докато си седях на койката, започнах да се приспособявам. Нали точно затова избират хора като мен — способни сме да се нагодим и впишем в почти всякакви условия.

Въпреки че това не беше моето тяло, оставах си същият. Паметта, мислите и личността правят човека, а не кокалите му. Внушавах си, че всичко е само биологическа маскировка, макар и необичайно хитроумна. Колкото до проблема кой всъщност съм аз... Преди да ме вдигнат от онова кресло в клиниката на Сигурността и без това съм бил друг човек. През повечето време голяма част от паметта и обучението ми са липсвали. Именно съществото, шляещо се между две задачи, е било изкуствено, създадено насила. Точно той, нищожният плейбой, дете вече бе изчезнал от мен, не беше истински. Същинското ми „аз“, затворено и съхранявано в техните психирургически компютри, излизаше на бял свят само когато имаха нужда от него... и бяха прави да постъпват така. Пуснат на свобода, без контрол, щях да бъда не по-малка заплаха за структурите на властта от който и да е противник.

Биваше си ме. Самият комодор Крега каза, че съм от най-добрите. Затова сега бях тук, в това тяло, в тази килия, на този кораб. И доколкото зависеше от мен, нито щяха да изтрият съзнанието ми, нито да ме ликвидират. Пък онзи, седнал пред пулта... чудно защо вече не го мразех с такава сила, дори не изпитвах почти нищо към него. Щом си свърши работата, ще го изтрият, а може и да му се случи най-лошото, ако аз и другите ми двойници-агенти открием твърде опасни факти на планетите в Диаманта. В най-добрия случай отново ще се превърне в предишния досаден лентяй.

Що се отнася до мен... Аз пак ще съм си аз, ще живея, ще съм истински. Дори може би ще стана още по-пълноценен.

Не се заблуждавах. Щяха да вложат цялото си старание, за да ме ликвидират, ако не им играя по свирката. Някой роботизиран спътник щеше да го направи автоматично, така че никого да не мъчат угризения. *И аз* така бих постъпил. Но щях да съм уязвим само докато стана господар на новото си положение, докато се приспособя към своя друг и вече единствен свят. Изпитвах непоколебима увереност, че е така, защото познавах тяхното мислене и методи. Някой трябваше да свърши мръсната работа. Бях в ръцете им... докато надуша начин да се изплъзна. Можех да ги победя дори в игра по собствените им правила. Ето още една причина да търпят хора като мен — нужен им бях, за да спипат онези, които майсторски прикриват в сянка целия си живот и постъпки и успяват да останат невидими даже за най-добрите следящи системи... Да ги спипат и довършат.

Но ако аз ги надхитря, едва ли ще пратят друг агент по следите ми, защото просто биха поставили някого в същото положение.

Тогава осъзнах, а несъмнено и те отдавна си бяха направили сметката, че нямам друг избор, освен да се заема със задачата. Само докато правя каквото се иска от мен, ще избегна опасностите на първоначалната несигурност. После... ще видим!

Обзе ме възбудата на новото предизвикателство, както ставаше винаги в такива случаи. Загадки за решаване, цели за постигане. Обичам да печеля всяка игра и това става още по-лесно, когато смисълът на задачата не ме засяга — само трудностите по пътя, съпротивата на врага, физическите и умствените усилия, необходими за справянето с него. Да проуча колко опасна е тази чужда раса? Лично на мен вече ми беше свършено безразлично. И без това отсега нататък щях да заседна завинаги в световите на Уордън. Ако нашествениците победят в задаващия се сблъсък, онези от Диаманта ще си живеят като царе, защото са им били съюзници. Ако пък другата раса бъде сразена, всичко на четирите планети ще си остане без особени промени. Значи проблемът с пришълците се превръщаше за мен в чисто интелектуална главоблъсканица!

Втората възможност ме поставяше в идентично положение. Да издира Владетеля на планетата, където ще попадна, и да го убия, ако мога. В известен смисъл това беше по-трудно за изпълнение, защото щях да действам на напълно непозната за мен територия, значи имах нужда от време, вероятно и от съюзници. Пак предизвикателство. Но

ако го докопам, собственото ми влияние ще нарасне още повече, при туй задълго. Разбира се, можеше и мен да докопат по-напред, ала така само се разрешаваха с един замах затрудненията на всички замесени в бъркотията. Все пак почувствах, че дори мисълта за поражение ме отвращава. Предстоящият „екшън“ предлагаше най-добрите изходни условия, поне според моите разбирания. Преследването с цел убийство е любимата ми игра, защото или побеждаваш, или умираш, без да си принуден да понасяш факта, че си загубил.

Изведнъж ми хрумна, че единствената разлика между мен и един Владетел от Диаманта на Уордън е, че аз съм на страната на закона, а той... или тя — не. Но още в следващия миг разбрах, че не съм прав. На своя свят *той* е законът, пък аз ще действам срещу него. Чудесно! Точка по въпроса на чия страна е моралът.

Разсъдих, че засега срещам едно-единствено затруднение — започвах с голям пасив. При нормална процедура щяха да ме натъпчат с цялата достъпна и подходяща за случая информация, преди да се заема с изпълнението на задачата. Кой знае защо, този път пропуснаха. Сигурно причина бе наличието на оригинал в единствен екземпляр, докато копията бяха с четири различни мисии. Процесът на прехвърлянето е достатъчно тежък за новото тяло и без допълнителните усложнения. Тъй или иначе, сега този метод ме пращаше далеч зад стартовата линия. Горещо се надявах, че остатъкът от записа не се е изтрил, когато станах от тоалетната чиния. Беше единственото, с което разполагах...

Дойде време и за храната — затоплен съд с някаква безвкусна гадост, към него нож и вилица от тънка пластмаса. Щяха да се разтопят в лепкава слуз след по-малко от час, а изсъхнеха ли — да се разпаднат на прах. Стандартни прибори за затворници.

Не след дълго дойде време пак да седна и да прикрия колкото се може по-убедително мига на истината в общуването с говорещия клозет.

За мое огромно облекчение гласът на Крега продължи точно оттам, където го бях прекъснал.

„Налага се да те инструктираме по този начин, защото в твоя случай процесът по прехвърлянето е особено рискован. О, не се тревожи — резултатът вече не подлежи на промяна. Но предпочитаме да ти дадем достатъчно време, за да нагодиш мозъчните си схеми, без

да подлагаме новия мозък на излишно претоварване. Все пак не можем да чакаме, докато съвсем се «донагласиш». Ще трябва да се задоволиш с подобен метод, за което искрено съжалявам, понеже измежду четиримата на теб се пада най-трудната задача...“

Почувствах как ме обзема отдавна познатото вълнение. Предизвикателството, все същата хазартна тръпка...

„Както вече казах, твоята цел е Цербер. Подобно на останалите колонни в Диаманта, планетата е същинска лудница. Трета е по отдалеченост от местното слънце, има ясно различни сезони и климатът в екваториалната зона е сходен с този на земните тропици; до устойчиви ледове на полюсите. От географска гледна точка най-необичайна е пълната липса на суша. Въпреки това този свят гъмжи от живот. Не знаем точно как са протекли геоложките процеси на планетата, но явно издигането на морското равнище е ставало съвсем бавно и повечето растения от далечното минало са продължили, образно казано, да си държат главите над водата. Затова сега почти половината от повърхността на океана е покрита от великанска флора, преплетена в сложни системи, а дънерите на някои екземпляри са десетки километри дебели. Ще разбереш, че подобни размери са жизнена необходимост за тях, защото корените им са чак на дъното — на стотици метри, а понякога и на два-три километра дълбочина. Колкото и да изглежда невероятно, градовете на Цербер са построени върху подобни гиганти.

Не е нужно да се впускам в повече подробности, а и щом бъдете стоварени на планетата, представители на местната власт ще се погрижат да ви обяснят кое как е. Преценихме обаче, че една пълна физическа и политическа карта на този свят ще ти бъде от полза, затова сега ще я запечатаме в съзнанието ти.“

Усетих остра болка, последвана от замайване и гадене, но неприятните симптоми бързо отшумяха. И установих, че наистина вече имам в главата си подробна карта на целия Цербер. Щеше да свърши добра работа. Последва я бърз поток от факти за планетата, които паметта ми запечатваше веднага. Както се оказа, това небесно тяло имаше обиколка около 40 000 километра в най-широката си част, а силата на притеглянето беше 1,02 от земното, тоест почти нямаше да забелязвам разликата. На екватора температурите бяха към 26–27 градуса, в средните ширини около 12 през пролетта и есента —

хладничко, но не непоносимо. През зимата и в полярните райони студът достигаше до минус 25, ето защо растенията, а значи и селищата, избуяваха предимно край по-топлите течения.

Денонощието продължаваше 23,65 стандартни часа и не очаквах сериозни смущения в биоритмите си. Съвсем нормална среда... стига да свикнеш с прекаленото изобилие от вода.

На Цербер дори имаше промишленост. Гризеше ме любопитство да видя как са разположили цели заводи по върховете на великанските дървета. Само че липсваха тежки метали и изобщо каквито и да са леснодостъпни изкопаеми. Повечето руден концентрат и останалите необходими материали се доставяха от Медуза в замяна на готови стоки, както и от мините по множеството спътници на най-близкия газов гигант. Конфедерацията следеше изкъсо какво става на планетата и макар промишлеността да бе добре развита, изоставането ѝ се натрапваше насилствено. Чудесна новина — значи там едва ли бих попаднал на машина, която да не познавам, или поне лесно щях да получа подробности за нея от „горе“. Имаше още една причина за технологичното изоставане. Микробът на Уордън (чието засукано научно наименование никой не помнеше и не използваше) проникваше буквално *навсякъде*, до последната молекула в пясъчното зрънце. И не понасяше „външни“ материали, тоест такива, в които липсваха подобните нему мъничета. Първите изследователи на звездната система, разнесли заразата от Лилит, я бяха пръснали не само по другите годни за живот светове, но и на седем безплодни, ала богати на суровини луни около газовия гигант Момрат. Незнайно как микробът успяваше да оцелее и там, където нищо друго не издържаше дори броени секунди.

„Владетел на Цербер е Уогънт Лару — продължаваше гласът на Крега. — Допреди трийсетина години той беше влиятелен политик в Конфедерацията, но се оказа с прекомерни амбиции и забрави положената клетва. Отцепи поверения му сектор и го превърна в лично кралство. Както подобаваше на положението му и на неговите някогашни заслуги към Конфедерацията, предложиха му да избере между смъртта и изгнанието в Диаманта. Ясно ти е какво предпочете. Мегаломан с мания за собствената си божественост, но не го подценявай. Беше един от най-блестящите организатори, родени някога в Конфедерацията, а тази дарба обикновено е съчетана с

абсолютна безнравственост и непоколебима жестокост. Властта и връзките му се простират далеч извън Цербер, защото мнозина антиобществени елементи използват тази планета за склад на архиви и плячка, и дори за съхранение на компромати. За съжаление налага се да те предупредя, че ако невероятното все пак се случи и някой изтърве дори думичка за теб, Лару непременно ще научи. Никоя система за сигурност не е съвършена и трябва да предвидим подобен обрат в предстоящите събития.“

Кимнах на самия себе си. Заобиколните фрази на комодора, преведени на нормален език, означаваха просто, че нищожно малцинство сред политиците от Конфедерацията бяха неуязвими откъм скандали или всевъзможни провинения. А пък главатарят на Цербер явно беше майстор в използването на слабите им места.

„Твърде вероятно е откриването на Лару да се окаже непосилна задача за теб — сякаш искаше да ме насърчи Крега. — Планетата има своя мутирала разновидност на микроба. Ще ти обяснят подробно всичко, но засега ти стига фактът, че там телата се сменят толкова лесно, колкото дрехите. Затова дори да видиш Лару, да го пипнеш с пръст и да му стиснеш ръката, едва ли ще можеш да си сигурен, че това наистина е той... да не говорим пък дали ще си остане същият след дни, часове, дори минути.“

Е, това не ме смути кой знае колко. Щом е успял да наложи такъв диктаторски контрол над планетата, би трябвало да има хора, които да го познават; иначе кому ще дава заповедите си? Пък и човек като него обича парадната страна на властта. Освен това той също няма как да е сигурен кой съм аз след дни, часове или минути...

„При последното преброяване Цербер е бил населен от 18 700 000 души. Числото не е кой знае колко голямо, но нараства бързо. Работните места и жизненото пространство са предостатъчни. А откакто Лару докопа властта, населението се размножава с темпове, които ще го удвояват на всеки двадесет години. Според нас обаче това само отчасти се дължи на икономическия ръст. Смятаме, че много допринася и друг фактор — в подобен свят на телесна размяна съществува възможност за потенциално безсмъртие, стига да имаш винаги под ръка млади тела. Както изглежда, Лару е наложил контрола си и в този процес, значи държи най-могъщия лост на принудата.

Естествено това е още една важна подробност — ако не бъде убит, би могъл да властва практически вечно.“

Безсмъртие, а? Идеята ми звучеше много любопитно. Ей, оригинале мой, ти колко годинки мислиш да изкараш? Защото аз, господинчо, сигурно ще имам възможност да си живуркам, докато ми скимне... Хм, тази задача май нямаше да се окаже чак такава гадост!

Крега имаше още много информация за мен; но когато най-сетне лекцията приключи, аз станах от тоалетната чиния и чух шума на водата. Следващия път установих, че и съобщението вече е отишло в канализацията. А цялото пряко неврално предаване бе продължило не повече от минута-две.

Бива си ги момчетата от Сигурността, казах си. Дори вечно бдителните надзиратели, въоръжени с всичките си камери и микрофони, нямаха представа, че може да не съм престъпничката, за която ме мислеха.

А аз, заедно с всичко останало, вече бях научил за кого да се представям. Куин Жанг, на четиридесет и една години, бивша диспечерка на товарни превози и великолепна контрабандистка. Истински виртуоз на компютърните системи за разпределение и инспекция в товарните кораби. Технологична мошеничка... което великолепно пасваше с много от моите собствени умения.

Излегнах се отново на койката и се отпуснах в лек транс, за да подреда по-добре данните от инструктажа. Покойната Куин все пак леко ме тревожеше. Можех да разнищя целия ѝ живот и кариера, без да я разбера докрай. Бе родена и отгледана за работата си — като всички други в Конфедерацията. Не показвала никакви признаци за отклонение от правия път, безупречно следван от милиарди хора, не само възпитани, но и *проектирани* да правят изискващото се от тях. Мислено проследих периодите в досадно нормалното ѝ всекидневие и не открих нищо необичайно.

И все пак — тя крадяла. При това майсторски, методично и неуловимо. Използвала компютърните системи не само за да присвоява част от товарите, но и да ги препраща на чакащите свои съучастници по граничните светове. Крадяла почти от самото начало на кариерата си — толкова талантливо, че я разкрили просто заради случайна злополука с един кораб. Оказало се, че товарът бил малко повече от заявеното в документите и това събудило интереса на Сигурността.

Разпитвали Куин Жанг, проучвали я, изследвали я, но всъщност нямало какво толкова да търсят. Веднага станало ясно, че го прави, защото виждала пролуките в системата. Не изпитвала нито вина, нито угризения, а май нямала и ясна представа какво ще стане някой ден с всичките пари, които успяла да натрупа.

Как е започнало падението ѝ? Също като момчетата от психоотдела, аз безпомощно вдигах рамене. За какво си мечтала, Куин Жанг? Какво те е разочаровало, какво те е подтикнало към престъплението? Може би екзотично любовно приключение? Дори и така да е било, нямаше го в предназначенията за мен информация. По-скоро тя слабо се интересувала от какъвто и да е секс И дори отговорът да се криеше в нечия теория за психически отклонения на сексуална основа, това не личеше в досието на Жанг.

Била е нищожество. Именно от нейната безличност е зависел успехът в начинанията ѝ. За такива престъпления никога не се тръби публично; няма защо да подсказваме подобни идеи някому. С нейното нормално тяло, външност и съвсем обикновен наглед живот, едва ли имаше голяма вероятност някой от обитателите на Цербер да я е познавал. Предимство за мен. Все пак за нищо на света не бих искал да налетя на когото и да е от старите ѝ гаджета. Трудно бих споделил сладките му спомени от миналото.

ВТОРА ГЛАВА

СТОВАРЕН И ИЗОСТАВЕН

Освен по редовната поява на храната, няха друг начин да меря времето, но пътуването беше доста дълго. Явно не им се харчеха излишни пари за превоз на затворници по най-бързите междузвездни маршрути.

Най-сетне се скачихме с кораба-база, отдалечен на около една трета светлинна година от системата Уордън. Установих това не по усещанията си в килята, а по-скоро по внезапната им липса — вибрацията, този постоянен мой спътник, изведнъж престана. Иначе в отмереното ми съществуване нищо не се промени. Предполагам, че изчакваха да съберат достатъчно криминални от всички краища на галактиката, за да си струва да ни откарат по планетите. Оставаше ми само да седя и да предъвквам получените данни за милион и първи път. Понякога размишлявах и над факта, че едва ли съм много далеч от бившето си тяло (вече го възприемах само така). Чудех се дали от време на време оригиналът не наднича да ни огледа... мен и другите трима, които вероятно също бяха на кораба в момента.

Имах възможност да поумувам и над ситуацията в Диаманта на Уордън и причините той да бъде превърнат в съвършения затвор. Разбира се, не приех без скептицизъм тази глупост — в природата не съществува идеален затвор, макар че този тук отговаряше на почти всички възможни изисквания. Скоро след като стъпех на Цербер и започнех да вдишвам въздуха му, щях да се заразя с чудноват микроскопичен организъм, който трябваше да се заеме с домакинството във всяка моя клетчица. Щеше да си живее там, да си похапва от мен и дори да си заработва насъщния, като се справя с вредните микроби, пази ме от болести и всевъзможни неприятности. Ако не с друго, мъничката твар се отличаваше с волята си да оцелее, а това щеше да стане само докато и аз мърдам.

Но вездесъщата гадинка имаше нужда от още нещо — някакъв елемент или може би катализатор, намиращи се единствено в

системата Уордън. Никой не знаеше точно какво и никой досега не бе имал шанса да го открие, ала каквото и да представляваше, срещаше се само в Диаманта. Явно не беше съставка на атмосферата, защото совалките поддържаха връзките между планетите, а в тях пътниците дишаха изкуствено пречистен въздух без зловещи последици. Не беше и в храната. Поне това провериха. Оказа се възможно заточениците да си живеят съвсем спокойно със синтезирани ядими в напълно изолирана среда, например в изследователската станция, обикаляща около някоя от планетите. Но отдалечиш ли прекалено организъмчето спрямо слънцето на системата, то умираше, дори да използваш въздух и храна от Диаманта. И понеже вече бе променило клетките ти, за да се настани уютно, и те изцяло зависеха от него, ако искаха да си вършат работата нормално — ти също свършваш мъчително, в страшна агония. Критичното разстояние бе около четвърт светлинна година и с това се обясняваше позицията на кораба-база.

Животът на четирите планети се различаваше — и още как! На всяка от тях микроорганизмът правеше с хората нещо специфично, зависещо най-вероятно от отдалечеността спрямо местната звезда, щом този фактор очевидно беше най-важен за оцеляването му. Промените бяха необратими и се запазваха, дори ако човек се прехвърлеше на друг от четирите обитаеми свята.

Тези организми сякаш притежаваха свойство, смътно наподобяващо телепатията, макар никой да не можеше да посочи точно как осъществяват контакта помежду си. Естествено не бяха разумни същества, но поне поведението им изглеждаше винаги предсказуемо. Повечето причинени от тях промени свързваха бактериалната колония в едно човешко тяло с процесите в друго... или много други. Ако си способен — контролираш своите мъничета. По планетите на Диаманта точно тази дарба определяше кой на кого ще е шеф. Лесна за разбиране система, обаче така и не се намери никой, дето да я обясни изцяло.

Съжалявах, че знам толкова малко за Цербер. Това съвсем не беше пълноценната подготовка, с която бях свикнал, макар и да разбирах защо шефовете ми са проявили такава предпазливост. Докато науча кое как става, долу щеше да мине време, може би твърде много време...

Около денонощие след скачването ни с базата (четири порции храна), настана друсане и трясък, които ме принудиха да се просна на

койката с нещо като лек пристъп на морска болест. Не бях недоволен. Разбрах, че разместват затворническите клетки и ги подготвят за навлизане в планетарната система. Очаквах този момент с доста противоречиви чувства. От една страна, отчаяно жадувах да се измъкна от тясната кутийка, която ми предлагаше само влудяваща скука. А от друга, излезех ли оттук, щях просто да попадна в несравнимо по-просторна килия — Цербер. Затворът си е затвор, дори ако е с размерите на цяла планета.

Друсането скоро спря, последва кратко затишие, изпълнено поне за мен с вътрешно напрежение, и после отново усетих трептенето, показващо — много по-забележимо отпреди, — че се движим. Или този път бяхме в по-малък кораб, или килията ми се намираше по-близо до двигателите. Все едно, минаха още четири безкрайни денонощия (дванадесет порции), докато стигнем целта. Вярно, напредвахме бавничко, но и това беше доста добро постижение за кораб с подсветлинна скорост, най-вероятно — напълно автоматизиран товарач. Когато вибрациите затихнаха, вече знаех, че обикаляме край някоя от планетите. И пак се разкъсвах между възбудата и раздражението от приклецилия ме капан.

Чух пукане и след миг зазвуча високоговорител, за чието съществуване дори не подозирах.

— Всички затворници, внимание! — заповяда метално кухата пародия на мъжки баритон. — Навлязохме в орбита около планетата Цербер от системата Уордън.

Едва сега ми хрумна, че в кораба би трябвало да има и други изгнаници, предназначени за стоварване. Можех да предположа какво изпитвах те, като имах предвид бъркотията в собствената ми глава. Вероятно същото важеше стократно за тях, защото аз поне бях що-годе подготвен, макар че не идвах тук по-охотно от другите. За миг се сетих за Владетеля Лару. Някога и той сигурно е седял гол в такава килия, усещал е същото и се е питал какво ще му донесе неизвестното бъдеще. Започнал е дори от още по-лошо изходно положение, като най-обикновен затворник, а сега заповядваше на цялата планета! Никой не му е поднесъл властта на тепсия, никой не го е подкрепял. Слязъл долу — гол и сам като мен, за да победи. А аз естествено се смятах за нещо повече от типове като Уогънт Лару.

В този момент малко се пообърках. Нима се готвех за вожд на криминални престъпници?

— След малко — продължи гласът — вратите на вашите килии ще се отворят и вие ще можете да ги напуснете. Настоятелно препоръчваме да постъпите точно така, защото тридесет секунди по-късно те ще се затворят отново и вакуумните помпи ще започнат да изсмукват въздуха, за да стерилизират помещенията. Това означава смърт за всеки, който реши да остане.

Мила подробност, казах си наум. Похватите им не само предотвратяваха всякакви опити за бягство по пътя, но дори ти предлагаша да продължиш или да умреш по техните правила. Питам се дали някой щеше да предпочете смъртта.

— Веднага след като излезете в главния коридор — дъднешеш гласът, — ще спрете пред килиите си, докато вратите се затворят. През това време не правете нито крачка, иначе автоматичните системи за сигурност ще ви изпарят на място. Дължни сме да се разправим незабавно с всеки, който не мълчи или откаже да се подчинява на заповедите. Щом вратите се затворят, ще получите указания какво да правите. Подгответе се за излизане... *сега!*

Вратата се плъзна встрани и аз минах през отвора, без да се помайвам. Имаше малка бяла вдлъбнатина с отбелязани места за поставяне на ходилата. Изпълних указанията, колкото и цялата тази история да беше вбесяваща. Да си гол и изолиран в кораб, управляван изцяло от компютър, е по-унизително от търпимото за човека, понеже отлично разбираш, че всяко усилие е напълно безсмислено.

Все пак поне можех да се огледам. Стояхме в дълъг, задънен коридор, към стените на който бяха прикачени тесните ни килии. Преброих около дузина затворници. Отбрана реколта, отбелязах кисело. Почти равен брой мъже и жени, голи и смачкани пандизчии, които скоро щяха да бъдат зарязани на света под нас. Чудех се защо ли са предпочетени за превоз дотук, вместо просто да изтрият съзнанията им — щеше да струва къде-къде по-евтино! Какво ли намираха компютрите и майсторите на психосондирането в подобни унили типове, та непременно трябваше да ги оставят живи? Поне самите затворници да бяха наясно, но и в това се съмнявах. Пък и дали някой изобщо знаеше...

Вратите треснаха на местата си. Ослушвах се напрегнато — може би очаквах писъка на някой мудар трътльо, когато започне изпомпването на въздуха, но липсваше дори и намек за подобна мелодрама. Ако все пак имаше избрали този път към избавлението, ние поне не научихме.

— По моя заповед — изляя гласът откъм тавана — ще се обърнете надясно и ще тръгнете бавно в колона по един до края на коридора. Там ще намерите совалка, която ще ви спусне на повърхността. Ще заемате седалките отпред назад, без да оставяте празни места. Щом седнете, незабавно затегнете предпазните колани.

Чух някой от другите да мърмори неясно. Изведнъж проблесна лазерен лъч и за миг металният под изсъска крайно неприятно. Никой от нас не пострада, но веднага настана пълна тишина.

Гласът бе спрял по време на демонстрацията на сила и продължи, без да споменава произшествието.

— Обърнете се надясно... *сега!* — Ние естествено се подчинихме. — Насочете се бавно към совалката, както ви бе обяснено.

Вървахме безмълвно и наистина никак не бързахме. Металният под на коридора беше дяволски студен (всъщност това местенце поначало не се отличаваше с домашен уют) и летателният апарат, който ни очакваше, изглеждаше за предпочитане в сравнение с проклетия хладилник.

Совалката се оказа учудващо удобна и съвременна, но забелязах, че седалките ѝ не са предназначени за голи тела. Намерих си място на шестия ред, нагласих предпазния колан и зачаках всички да влязат. Можеше да побере двадесет и четирима пътници, но ние бяхме само тринадесет — осем... не, седем мъже и шест жени. Все забравях кой съм и какво представлявах в момента и се сгълчах мислено за това. Очаквах точно следващите ден-два да са най-опасните за мен, защото нашата групичка сигурно щеше да предизвика доста напрегнато внимание и хората долу да проявят особен интерес към всеки, който не се държи според очакванията.

Люкът се затвори автоматично и чух съскането на херметичните уплътнения. Без никаква подготовка последва груб тласък, откачихме се от транспортния кораб и поехме последната част от пътя.

Отбелязах си наум, че совалката е твърде усъвършенствана и модерна, за да превозва единствено затворници. Значи беше от орбиталните кораби, поддържащи връзките между четирите планети на Диаманта.

Високоговорителите над главите ни зашумяха и чухме много приятен мъжки глас със съвсем естествено човешко звучене. Чудесна промяна, няма що.

— Добре дошли на Цербер — изрече мъжът възможно най-искрено. — Вече са ви обяснили, че за вас тази планета е последна спирка и нов дом. Въпреки че още след първите си стъпки на повърхността няма как да напуснете звездната система, от сега нататък не сте престъпници, а граждани на Диаманта на Уордън. Властта на Конфедерацията над вас свърши в мига, в който минахте през отворения люк на совалката, представляваща част от планетарната ни флотилия. Притежаваме общо четири пътнически и шестнадесет товарни кораба. Съветът на системата Уордън е ръководното тяло на нашата самоуправляваща се общност и правото ни на автономия е признато от Конфедерацията, а имаме дори представителство в Конгреса. Всеки от четирите свята е със своя администрация, независима от останалите.

Гласът затихна за малко и аз си казах, че е твърде странно никой от нас да не се обади, за да се заяде, зарадва или поне изръмжи. Напрежението в салона на совалката беше толкова осезаемо, че можеше да се реже с нож. Признавам, съвсем не бях по-спокоен от останалите...

— Няма значение — продължи мъжът — какви сте били и какво сте вършили преди, сега сте граждани на Цербер — нито повече, нито по-малко. Не сте затворници. Никое ваше минало деяние няма да бъде припомняно или съхранявано в досие. Важно е само как ще се представите като жители на този свят от системата Уордън.

Доста почтено, казах си мислено. Стъписваща разлика между онова механично чудовище и сегашното отношение към нас.

— Скоро ще кацнем и ще ви бъдем благодарни, ако излезете веднага след отварянето на люка, защото совалката трябва да бъде презаредена и обслужена, преди да се върне към нормалните си функции. Ще бъдете посрещнати от представител на властите. Той ще ви отведе до място, където ще ви нахранят добре, ще ви облекат и ще

ви обяснят каквото е нужно да знаете. Моля ви да изпълнявате указанията на този човек и да не създавате проблеми. Едва ли ще е най-добре за вас да започнете неподходящо първия си ден в своя нов свят.

Прецених, че и окончателно изкукал би спазил указанията им, щом ги поднасят така. Толкова *мило* заплашваха... Е, явно си знаеха работата, защото тази планета беше населена от хора тъкмо като седящите тук в момента.

Започна дълго и плавно спускане — пилотът сякаш избягваше дори най-незначителните рискове. Най-после космическият апарат се вмъкна в някакъв док. Червените предупредителни сигнали угаснаха и се чу съскането на въздушния шлюз. Когато люковете се отвориха, ние разкопчахме предпазните колани и станахме. Тръгнахме бавно и мълчаливо по пътеката. Ето ни най-сетне тук!

Излязохме на съвсем съвременна подвижна рампа за пътници — закрыта, но неотоплена. Беше доста мразовито и това ни пришпори. Струва ми се обаче, че в момента никой от нас не мислеше за студа. Един-единствен натрапващ се факт изтласка всичко друго от съзнанията ни.

Още щом този въздух ни обгърна, плъзна се по кожата ни и нахлу в дробовете, в нас бяха започнали да се настаняват свръхминиатюрни организми — надзирателите, от които нямаше измъкване. Бяхме свободни... и в същото време безнадеждно приковани.

ТРЕТА ГЛАВА

ОРИЕНТИРАНЕ И НАСТАНЯВАНЕ

Влязохме в малка зала, където ни посрещнаха двама мъже и една жена. Приличаха на войници с изопнатите по телата им униформи в цвят как и високите обувки, но скоро научихме, че нямат нищо общо с армията. Най-напред ни раздадоха някакви дълги роби и по чифт сандали, после провериха имената ни в предварително приготвен списък и набързо ни изведоха от терминала към чакащия аеробус. Развяващата се около мен дреха изобщо не предпазваше от студа, а и макар отоплението във возилото да си го биваше, не ми стана кой знае колко горещо.

Отдалечихме се с плавен кръг от площадката и тази маневра ни даде първата възможност да видим своя нов свят. Странна гледка — вдясно океанът блещукаше под слънцето, вляво беше „брегът“, представляващ гъста гора от червеникавокафяви и оранжеви дървета, увенчани от огромни листа с най-различни форми. На много места дърветата бяха прорязани или издълбани. Явно хората живееха в самите им дънери, защото се забелязваха отражения от стъклата на прозорци. Истинско видение на сюрреалист — величествена гора, чиито стъбла бяха наполовина гигантски древни стволове, наполовина — модерен жилищен комплекс. Забелязах, че тук-там разклоненията на грамадните клони са изравнени хоризонтално, обработени с някакво лъскаво вещество и наподобяващи площадки за кацане или просторни веранди.

Жената ни погледа как зяпаме и се усмихна. Взе малък микрофон и започна своята импровизирана екскурзоводска беседа.

— Добре дошли на Цербер. Името ми е Керар, а двамата ми колеги са Монаш и Силка. В момента сте в община МаДел. Наричаме така селищата си, защото особеностите на нашето жизнено пространство не позволяват възникването на големи градове. За щастие имаме добри транспортни връзки и можем да изграждаме мощни в икономическо отношение центрове. Както виждате, на

Цербер липсва каквато и да е суша. Според биолозите прародителите ни също са обитавали дърветата. Тук по необходимост се върнахме в далечното си минала...

Докато я слушах, не можех да откъсна погледа си от тази приказна, макар и лишена от земна твърд природа.

— Сигурно сте забелязали колко разнообразни са нашите дървета — продължи Керар. — По цялата планета те са над пет хиляди вида, като само в МаДел се срещат около осемдесет. Виждате, че много от тях са годни за заселване, защото почти цялата циркулаторна система е във външните слоеве на кората им. Тоест можем спокойно да дълбаем, без да ги унищожаваме. Някои пък са си естествено кухи, макар дебелината на кората им да достига осем метра. Издържат огромен товар — под водата стволите стават доста по-дебели, а и милионите години еволюция са ги подтикнали да се крепят взаимно. Експертите по ботаника заемат особено важно място в нашето общество, защото на тях се пада отговорността да преценят колко и какви клони да отсечем за площадки и жилища, както и кои идеи на архитектите са приложими. Грешките биха ни стрували скъпо. Смъртта на едно опорно дърво може да наруши устойчивостта на десетки, дори стотици други и да причини гибелта на цяла община.

Ясно ми беше за какво намеква: не помисляйте дори за глупави игрички с дърветата! Зачудих се дали първите заселници не са допусkali твърде много фатални грешки в тази странна екология.

Из водата под нас бяха пръснати катери и лодки, някои доста големички, други очевидно плаващи просто за удоволствие. Имаше дори платноходки. Отново се взрях във фантастичната джунгла. Наблизо се извисяваше огромно, блестящо здание, изградено върху една от изравнените площадки.

— Това е управленският център на общината — поясни нашата екскурзоводка. — Именно натам сме се запътили.

Заведоха ни в сградата и под любопитните погледи на разни зяпачи ни качиха на десетия етаж. Вече ни очакваше сервиран горещ обяд. Честно казано, не разпознах почти никоя от гозбите или дори съставките им, но след буламачите в затворническия кораб всички те ми се сториха великолепно. Тъкмо се отдадохме на удоволствието от

пълните ни стомаси и в стаята нахълта нисък мъж, който най-делово се захвана да ни мери. Само след час той се върна с вързопи, в които имаше бельо, дебели фланели, работни панталони, топли чорапи и ниски обувки. Раздадоха ни също всевъзможни хигиенни принадлежности. Двама по двама се отбивахме в тоалетната и банята, намиращи се в другия край на коридора, от които се възползвахме с голямо удоволствие. Едва тогава облякохме чистите си нови дрехи. Нямах никакви затруднения с подобно непретенциозно облекло въпреки обяснимите проблеми с пола. За едно обаче бях благодарен — нескопосаната къса затворническа прическа. Косата на Керар също не беше никак дълга, но значително по-добре оформена от моята.

След като отново се почувствахме хора, нашите домакини решиха, че сме готови за по-подробен инструктаж. Настанихме се на сгъваемите столове и Керар започна да ни обяснява най-основните неща.

— Първата проучена планета в системата на Уордън била Лилит. Прекрасен свят, същинска тропическа градина. По-късно изследователски групи създали бази и на останалите обитаеми светове, кацали дори на спътниците на газовия гигант Момрат. Не знаели, че така разнасят един организъм, по-изумителен от всичко познато дотогава...

Тя разказа набързо как микробът унищожил донесените от други планети изделия и върнал хората до равнището на диваци. Машините били немислими на Лилит, затова обществото там станало изцяло нетехнологично. Неволно съжалих горкия си двойник. Да, бях способен, дори може би най-добрият в занаята — но роден, отгледан и съзрял в свят на изключително развити технологии. Какво ли щях да постигна на място, където съществуването им е невъзможно? Ще се справи ли тамошното ми „аз“? После с облекчение си казах, че не на мен се пада да разреши загадката.

— Организмът — говореше Керар през това време — бил пренесен навсякъде, където хората кацали. Мутирал, за да оцелее. Измислени са какви ли не хипотези, но най-логично е да допуснем, че той реагира на относителното количество слънчева радиация, достигаща съответната планета. Виждате, че поне тук не унищожават машините. На родния си свят Лилит просто приспособил хората, превърнал ги в част от екосистемата. Но тук той трябвало да се

промени. Е, вече е и в самите вас, настанява се удобно във всяка молекула от телата ви.

Размърдахме се неловко на столовете. Тъкмо бяхме успели да поизтикаме от съзнанията си неприятната представа и... Чудно, но изобщо не се усещах различен. Нито ми се виеше свят, да речем, нито забелязвах нещо друго необичайно у себе си.

— Първите учени в Диаманта предположили, че организъмът има особен вид колективен разум. Бързо се изяснило, че всяка от тези твари, по-миниатюрни дори от вирус, поддържа някаква връзка с всички останали. Вече знаем, че са били прави само отчасти. Да, микробите наистина са клетки от едно гигантско цяло, но *не мислят*. Характерните им реакции са известни и предвидими. Научите ли ги веднъж, не ви очакват никакви изненади. На Лилит взаимодействието дава на някои хора невероятна мощ, защото там този организъм съществува буквално във всяка молекула на твърдите вещества. Има индивиди, способни с усилие на волята да пробиват дупки в скали или да причиняват мутации у хора, животни и растения. Това е възможно, защото те успяват да налагат волята си чрез микробите в своето тяло на другите наоколо. Тук ефектът е съвсем различен.

Отново се чу мърморене и аз пак се замислих за нещастния си двойник. Сега сигурно му се струваше, че е попаднал в някакво царство на магиите, където липсват рационални средства да постигнеш целта си.

— На Цербер — продължи Керар — организъмът също се е настанил във всяка молекула на твърдите вещества. Откривали сме го в проби от дърветата, взети от водолази на цял километър дълбочина, както и у водните и въздушните обитатели. Подобно на този от Лилит, не харесва неща, в които няма други като него. Нахлува в тях. Изглежда, че проявява много по-голяма поносимост спрямо органичните молекули, особено в живите същества, затова и ще се приспособи към вас, новодошлите, почти без проблеми. Но ако внесем тук изделие, произведено в Конфедерацията, микробът ще се опита да проникне и в него... макар с плачевен резултат. Такива уреди отказват да работят или дори направо се разпадат. Имаме късмет, че организъмчето понася напълно другите си мутиралаи разновидности, затова можем да внасяме суровини, готови продукти и храни от останалите светове в системата. И, с изключение на Лилит, да

изнасяме за тях произведеното тук. Само оригиналната форма не приема нищо, което би нарушило първобитното състояние на нейната планета. Нашествието на този микроб обаче си има и добрите страни. Понеже зависи от вашето оцеляване, за да живее — ще ви поддържа в чудесно здраве. Старателно ще прочиства телата ви от всякакви отрови. Няма да позволява на кръвоносните съдове да се запушват, ще се грижи за възстановяването на клетките. Дори наркотиците, и алкохолът ще изхвърчат от обмяната ви, преди да окажат някакво вредно въздействие. Микробът проявява търпимост само към някои наркотични вещества, присъщи за Диаманта, но те се намират трудно и употребата им се следи строго. Най-лошото, което можете да си причините, е да напълнеете прекалено или да допуснете мускулите ви да омекнат. Разбира се, организъмът не може напълно да спре стареенето, макар че ще ви поддържа жизнени далеч по-дълго от нормалното.

Интересна подробност, казах си. И все пак... Никакво пиене и разпускащи дроги. Наистина *чист* свят.

Керар ни огледа засмяна. Помълча, преди да стовари върху главите ни истинска бомба.

— Уверявам ви, късметлии сте, че бяхте изпратени на Цербер. Тук попадат само най-добрите. Няма убийци, нито дори хора, склонни към насилие. Нашият свят е доста кротък и за това си има основателна причина. Трябва да знаете, че само ние разполагаме с потенциално безсмъртие.

Ето я невероятната изненада, за която аз обаче бях подготвен. Затуй много по-интересна ми беше дреболията, която жената спомена — че нямало насилници.

Когато останалите от групата успяха да си поемат дъх, нашата наставничка заговори отново:

— Вече ви казах, че на Лилит хората могат да се свързват с микробите на Уордън, да ги овладяват, контролират и насочват. Тук това не става. Но всички тези организъмчета са в непрекъснат контакт помежду си, важно е само разстоянието да е достатъчно малко. Колкото по-близо сте до някого, толкова по-силна е връзката между микробите ви. Когато сте будни, съзнанието ви владее тия във вашето тяло, затова не възникват никакви последствия. Но ако сте уморени, заспите или пък паднете в несвяст, микробите се опитват да достигнат

до други себеподобни. — Тя сякаш се поколеба какви точно думи да подбере. — Ще ви дам пример, понеже искам да разберете, че знаем какво става, *но не и как*. Да речем, че заспя до вас и вие също се унесете. За разлика от оригиналната разновидност на Лилит, тукашните мутанти предпочитат да се свързват едни с други именно в такова състояние. Тоест вашите не общуват с онези в скалите или дърветата, както го правят със събратята си, намиращи се у хората. Щом се освободят от господството на съзнанието ви, микробите в тялото ви ще установят връзка с моите. Взаимодействието им е най-силно през периодите, когато не сънувате. Ако тези периоди при мен и при вас съвпадат, организмите в мозъците ни незнайно защо започват да си обменят информация. Припомнете си, те са във всяка молекула и наистина могат да прочистват, възстановяват и променят части от тялото, за да поддържат собственото ви здраве! По същия начин се проявява страничният ефект от различията им спрямо микробите на Лилит — настройват молекулите в кората на *вашия* мозък с информацията от *моя*; и обратно. Дори могат да нагласят самите мозъчни вълни според промяната. Процесът завършва за броени минути. И понеже паметта се съхранява химически, а се извлича биоелектрично, информацията в мозъка се променя напълно. Вие се събуждате с моята личност и спомени, аз — с вашите. На практика сме се разменили...

— Че защо не обменят цялата информация? — недоверчиво се обади брадясал млад мъж. — Между двата човека има разлики в хормоналното равновесие, дишането, кръвното налягане. Ако на тялото се подават грешни команди, съсипването му е в кърпа вързано.

— Съгласна съм — кимна Керар. — Въпросът е съвсем на място. Не ми е трудно да ви отговоря — в първите години това се е случвало, но онова време е отминало отдавна. Микробът на Уордън е невероятно приспособим и непрекъснато обменя информация с всички останали, където и да се намират те. Вече се е научил кое е нормално за хората. А защо причинява размяната на тела... просто не знаем. Може би пък така се нагажда към някаква съставка в атмосферата на Цербер. Не, наистина нямаме представа и не съм уверена, че някога ще разгадаем тайната. Но размяната е факт и няма причини да не продължи и в бъдеще.

— *Самата* *вие* колко тела сте сменила? — попита друг от скептично настроените.

Керар се засмя.

— Много. За разлика от вас, аз съм родена на планетата. При нас явлението започва с пубертета. Тук това е нещо като зрелостно свидетелство. Хлапетата преживяват множество размени, защото са твърде емоционални на тази възраст и още не могат да се владеят добре. Пък и кой би устоял на изкушението да опита? На момчетата им е любопитно как ще се почувстват като момичета — и обратно. Аз самата често съм си задавала въпроса какво ли е да си затворен от рождението си в едно и също тяло, в един и същ пол. Ще посоча себе си като пример — родила съм се мъж, но на шестнадесет, след като бях в три мъжки и две женски тела, започнах да разбирам, че ми е много по-приятно да съм жена. Намерих такава, която пък искаше да е мъж, поспахме заедно и си решихме проблемите. Не мислете обаче, че обличаме телата едно след друго, сякаш са дрехи. Е, има и хора, които предпочитат постоянното разнообразие, а в някои бракове партньорите непрекъснато си ги разменят, но подобни случаи са рядкост.

От известно време ме човъркаше един неприятен въпрос и се възползвах от моментната пауза, за да го задам.

— Казахте, че процесът продължава няколко минути. Ами ако ви събудят точно по средата?

— Започне ли веднъж, той обикновено не може да бъде спрян. Оставате си в безсъзнание, ако ще край вас да гори цялата сграда. Наистина, има извънредно редки случаи на прекъсване. Права сте да задавате този въпрос, защото това може да сполети само хора от Външния свят — като вас самата, макар вероятността пак да си остава едно на милион. Информацията се прехвърля, образно казано, като цялостен масив, затова всички молекули в мозъка започват преобразуването си заедно. Ако успеят да ви събудят в самото начало, ще имате смътни спомени от живота на другия и те скоро ще избледнеят. Стане ли по-късно обаче, ще се появят сериозни психически затруднения — нещо подобно на шизофрения, но и тя ще отmine с времето, като доминиращата личност ще се съхрани напълно. Само ако процесът бъде спрян точно по средата, двамата ще продължите да съществувате и в двете тела. В кората на главния мозък има достатъчно свободно място и новата информация постепенно

ще се прехвърли именно към неизползваната част от него. Тогава или ще възникне устойчиво разделение на личностите — редуващи се съзнания в едно и също тяло — или те ще се слоят в ново „аз“. Така ще е *и с двете тела*. На ваше място не бих се тревожила особено. Подобни случаи са по-малко от двадесет в цялата история на Цербер. Трябва да го искате и направите едва ли не нарочно, а не ми се вярва някой да е толкова неразумен...

Кимнах. Вариантите ми се видяха достатъчно благоприятни. Керар отново се върна към основните си напътствия, подтикната от друг въпрос.

— Какво става, когато размяната на телата засегне някой с жизненоважни умения за обществото? Примерно ако вашият лекар изведнъж придобие съзнанието на чистача? Как ще ги разпознаете?

— Действително е имало подобни проблеми, но само в началото. През минали епохи или в изцяло природна среда — като Лилит — едва ли щеше да се намери решение. Но за късмет слабичките електрически импулси в мозъка, които контролират конкретните ни спомени, са уникални при всеки от нас. И мозъкът просто се нагажда към новата схема. Разполагаме с чувствителни уреди, които разчитат и записват този отчетлив електронен „подпис“. Ще ги видите навсякъде. Още днес ще запишем вашите схеми и така ще открием сметките ви в главния планетарен компютър. Първите модели са били внушителни по обем, но сега устройствата са съвсем прости и с тях се работи лесно. Използваме ги за всичко. Например тук нямаме налични пари. Заплатата според вашата работа и пост се превежда направо по сметка. При всяка покупка устройството разчита схемата ви и я сравнява с картата за самоличност. Както ще се убедите сами, не е възможно някой да се престори на друг, а и ако не съобщите до осем часа след размяната на телата, вече нарушавате закона. — Тя помълча и ни изгледа. — Според Конфедерацията нашето общество е създадено от престъпници, но Цербер е може би най-изчистеният от престъпления свят в човешката история.

Досещах се, че това твърдение сериозно притеснява някои от спътниците ми, а и аз не се чувствах съвсем спокоен. Въсъщност реших, че съм попаднал в най-тоталитарното общество, съществувало някога. Не че престъпването на законите беше немислимо — щом този свят зависеше толкова много от компютрите, все нещо трябваше да се

поддава на манипулации. Но системата действително имаше съвсем малко слаби места, а най-тежкото наказание — смъртта, беше особено ужасяващо, щом с прескоци от тяло в тяло можеше да си оставаш винаги млад... стига да има достатъчно тела и властниците да ти позволят да ги използваш.

Дали тук въобще се срещаха старци? И ако не, какъв бе източникът на нови, свежи тела?

Нахраниха ни още веднъж и разговаряха с всеки от нас поотделно. После ни помолиха да попълним основни тестове за пригодност, някои от които ми бяха познати. Разпитът мина гладко за мен, защото сведенията им за Куин Жанг бяха дори по-оскъдни от информацията, съхранена в паметта ми. Макар да понасилих истината в някой и друг момент, едва ли трябваше да се боя от разобличаване... Тестовете обаче се оказаха значително по-трудно препятствие. Бях прекарал много месеци в слушане на лекции и упражнения как да избягвам скритите капани и да внуша на проверяващите точно такава представа, каквато ми е изгодна. Не само познавах теорията, на която се опираха подобни тестове, както и всяка подробност от устройството на машините за изследване на психиката, но и владеех самохипнозата в достатъчна степен, за да контролирам напълно телесните си функции. Имаше защо да съм уверен, че каквото и да са ми приготвили, ще ги измамя успешно.

След проверката ни направиха лични холограми, взеха отпечатъци от пръстите и сканираха ретината на очите. Последователно свързаха всеки от нас и към някаква голяма машина, чиято единствена подвижна част беше масивен шлем, като този на пилот-изпитател. Изглежда това бе устройството за разчитане и записване на психическите схеми. Слагаха на главите ни обръч с три електрода удивително приличащи на пръсти и проверяваха резултата на един екран. Явно големият уред служеше само за снемане на данните, а малкият беше за контрол. Не усетих нищо, което значи, че не получих дори намек как работят тези джаджи, а толкова ми се искаше да го узная! Ако човек не измислеше начин да надхитри или заблуди системата, властите щяха да следят всяка негова крачка: къде и с кого е бил, какво е купувал... Накратко — всичко.

Вечерта внесоха в стаята подвижни легла. Явно щяха да ни оставят тук няколко дни, докато микробите на Уордън се

„аклиматизират“ в нас. А може би и докато решат какво да ни правят. Дадоха ни по един наръчник за основните правила в цялостната организация на Цербер. Сухо и делово написана книга, но твърде увлекателна с подробностите си за обществените и икономическите структури.

На планетата имаше няколкостотин общини, всяка със своя администрация. Някои бяха доста малки, други — огромни и, както ми се стори, всичките основани на разделението на труда помежду им. Главният администратор се избираше от съвет, включващ президентите на синдикатите в общината. Всъщност синдикатите представляваха и стопански единици, съставени от корпорации със сходни дейности. Доколкото разбрах, до една бяха частни акционерни дружества. Стигнах до извода, че местната икономическа система е разновидност на корпоративния синдикализъм. Съвсем просто е — всички компании, занимаващи се примерно със стоманодобив, се сдружават в синдикат, начело на който стои назначен от властите специалист по стоманата. Изясняват се потребностите на правителството и на частния сектор и после на всяка компания се дава дял, зависещ от нейните мощности и производителност. Така ѝ се гарантира натоварване и някаква печалба, чиято норма също се определя от синдиката и правителствения експерт. Ако щете, наречете го министър на стоманата. Единствената форма на конкуренция се опира на способността на някоя от компаниите да увеличи забележимо производителността си. С други думи, да си върши работата по-добре и с по-малко разходи, като поради това и печалбата ѝ набъбва. Такава компания получаваше по-голям дял през следващото тримесечие.

Ако разпрострете тази система върху цялото производство, ще имате икономика под строг правителствен контрол и управление, въпреки че печалбата ще подхранва стремежа към нововъведения. Само в продажбите на дребно оставаше място за независими бизнесмени, но дори и тях властта държеше под око, защото при нормирана печалба цените на едро също трябваше да са предвидими. Възползвайки се от административното разделение и лицензирането на търговците, правителството можеше да ги насочва там, където са нужни. Щом нямаше оборот в налични и дори най-елементарната покупка се извършваше електронно, липсваха вратички за тайни банкови сметки и трупане на съмнителни пачки. Не съществуваха

особени възможности и за натурална размяна, защото всички стоки бяха под надзора на синдикатите.

Чудничко. Ясно защо тук почти не вирееше престъпност, дори ако забравим какъв ужасен смисъл имаше смъртната присъда.

Отделният човек бе в положение на свободно наемащ се служител. И след като правителството дърпа всички юзди, най-добре да не ядосваш синдиката, че току-виж си се оказал без работа. А продължилото повече от три месеца безделие, освен по медицински причини, се наказваше с принудителен труд. Както изглежда, повечето суровини се добиваха от няколко спътника на Момрат и минният синдикат винаги ламтеше за нови работници.

За да правиш каквото и да е, нужна бе карта за самоличност, съдържаща всичките ти телесни показатели заедно със снимка, но без име или други подробности за личността. Те бяха на програмируем микрочип в картата, чиито данни подлежаха на автоматична промяна, когато друг (или друга) се озове в твоето тяло. Пропускът да се докладва за размяна се наказваше с напъхване в някоя от най-нежеланите телесни обвивки и доживотно, изпълнено с благороден смисъл бяхтене под сиянието на прекрасния Момрат...

На следващия ден попитах нашите домакини възможно ли е някой да бъде закрепостен насила в едно тяло. Обясниха ми, че отделни хора, способни да се съсредоточат и наложат волята си, успяват да прекъснат връзката на своите микроби с околните дотолкова, че размяната да стане невъзможна. Тук наричаха подобни люде съдии и всички те бяха на правителствена служба. Не само разглеждаха делата, но и изпълняваха присъдите. Най-могъщите сред тях дори можеха с обединени усилия да предизвикат насилствена размяна.

Ето го разковничето... Наблизо винаги има някое поовехтяло нежелано от никого тяло, затова награждаваш верноподаниците с нещо по-свежо, а злосторника натикваш край Момрат, докато пукне!

На Цербер най-развити бяха разновидностите на леката промишленост, производството на компютри, оръжия, инструменти, всевъзможни изделия от дървесина, белтъчини от моретата, а също и торове. Съществуваше дори износ на стоки извън системата на Диаманта, макар аз да си въобразявах, че това няма как да стане. Явно някои предмети се поддаваха на „обеззаразяване“ — преди всичко

неорганичните вещества. Май започвах да напипвам нещичко... Например неотличимият от човек робот, промъкнал се в Командването на военните системи. Дали сред по-първобитните машинарии нямаше поне едно местенце, където правеха тези работи по образец, предоставен от пришълците? И ако е така, не се ли навърташе тук някой гений в програмирането, влагащ в роботите толкова правдоподобно поведение, та да заблудят дори най-близките роднини на оригинала? Струваше ми се, че налучквам истината. Нали казаха, че на Цербер не попадали насилници. Само майстори на технологичната престъпност. Най-добрите.

На четвъртия ден всички вече скучаехме и не ни свърташе на едно място. Каквото можеше да се научи за начало, горе-долу го знаехме, значи нашите домакини ни държаха тук по причина, която не желаеха да разкрият. За мен чакането ставаше още по-опасно, защото някои от затворниците вече се бяха харесали, а и аз чувах съвсем недвусмислени предложения. Напрежението растеше — превърнах се в нещо като „предизвикателство“ за двама от мъжете. Не изпитвах никакво желание за подобни преживявания в това тяло, но така между мен и останалите възникваше забележимо отчуждение. Нямах търпение да дочакам мига, когато ще ни пуснат на воля в този свят.

Чудех се и защо все още не определят какво можем да вършим, след като отдавна трябваше да са обработили резултатите от тестовете. Бях се постарал да демонстрирам колко много ме бива с компютрите и математиката — това поддържаше алибито ми, а и даваше възможност да се доближа най-бързо до изпълнението на задачата си. Изтъкнах и че познавам от край до край старите модели компютри, които използваша тук.

Към края на този ден изведнъж ми просветна какво чакаха. Щом хората на Цербер можеха да контролират донякъде размяната на тела, явно не искаха да ни пуснат оттук съвсем невежи и в тая област. Бяха ни информирали, че разстоянието е най-важният фактор.

А нашите легла бяха просто натъпкани едно до друго.

Привикването с микроба траело три-четири дни. Значи отлагаха до онази сутрин, когато всички ние или поне повечето от нас щяхме да се събудим в други „опакровки“.

Положението ме постави пред труден избор. Ако условието да излезем оттук беше размяна на телата, предпочитах да си тръгна

мъж... само че заради вече възникналите проблеми спях в едно ъгълче по-близо до другите жени. Колко време оставаше? И стискаше ли ми да го направя? Накрая реших, че съм длъжен да опитам, иначе нямаше как да се отърва от това твърде неприемливо за мен тяло. Подбрах внимателно жертвата по възраст, външен вид, мускулатура и така нататък. За късмет избраникът — Хъл Бруска, бе доста притеснителен мил човек, който изобщо не ми се натискаше. Неговото престъпление се оказа още по-малко свързано с другите хора, отколкото деянията на Куин Жанг. Умеел да пробива защиты и да отмъква по малко от планетните бюджети. Прехвърлял ги в сметки по границата. И всичко това извършвал от някакъв малък сервиз на един от цивилизованите светове. Гордееше се с изпълненията си и охотно ги споделяше. По ирония на съдбата точно прекаляването станало причина да го заловят. Сметките на няколко гранични банки се раздули необичайно, а това винаги привлича вниманието на Сигурността. Бруска просто е трябвало да си набележи доста повече банки от четирите, които тъпчел с пари. Ако сумите в един трезор нараснат тройно за по-малко от две години без никакво логично обяснение, *все някой* ще си зададе въпроса какво става. Но Хъл повече го бивало с машините, а не в уменията да прибира плячката, без да го сграбчат за яката.

Още по-любопитно беше, че нямал никакви конкретни планове за какво да похарчи откраднатото. Уверяваше ме, че правел всичко от скука. След девет години еднообразие в поправките и препрограмирането на финансови компютри, решил да се поразкърши „почти само за удоволствие“. Отначало осъществил плана си колкото да види ще му потръгне ли, после вече не можел да устои на съблазънта се питал докога ще му се разминава безнаказано.

— Ами че аз на никого не съм навредил — каза ми той най-искрено. — Просто ми беше приятно, че разигравам Конфедерацията. Като ги правех на глупаци, повече ми приличаха на хора.

Бруска определено ми беше симпатичен. С увлечение говореше за себе си и през първата ни любовна вечер не стигнахме по-далеч от държането за ръчичка. Толкова срамежливо се държеше като мъж, че се надявах животът в женско тяло да му разкрие напълно нови за него светски перспективи.

Легнахме съвсем близо един до друг — моето легло бе опряно в стената, а неговото ме скриваше от натрапници. Заспах с надежда, че

късметът ми ще проработи бързо.

ПРЕКЪСВАНЕ В ПОСТЪПВАНЕТО НА ДАННИ. КРАЙ НА ИЗЛЪЧВАНЕТО ОТ ОРГАНИЧНИЯ ПРЕДАВАТЕЛ. ОБЕКТЪТ Е НАПУСНАЛ ПЪРВОТО ТЯЛО. СЛЕДВАЩИТЕ ДОКЛАДИ — ЧРЕЗ ЗАЛОЖЕНА В ПОДСЪЗНАНИЕТО ЗАПОВЕД ДА СЕ ВЪЗПОЛЗВА ОТ УСТРОЙСТВА, ПОДДЪРЖАНИ НА РАЗПОЛОЖЕНИЕ ОТ НАШИ АГЕНТИ НА ПЛАНЕТАТА. ЗАПОЧВАМ СЛЕДВАЩАТА ЧАСТ. ОБЕКТЪТ НЕ СЪЗНАВА, ЧЕ СЕ ПОДЧИНЯВА НА ЗАПОВЕД.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

НАМИРАТ МИ МЯСТОТО

Само четирима от нас останаха в същите тела до сутринта. Този път ми провървя — бях млад, мъж, отговарях изцяло на телесния стандарт в Конфедерацията. Само че Бруска не понесе толкова леко размяната. На сутринта разделиха всички ни набързо, за да предотвратят излишни психически травми. Увериха ни, че с онези, които имат нужда от помощ в приспособяването, ще се занимават много добри специалисти.

После отново ни прекараха през цяла поредица тестове — този път се опитваха да разберат дали някой от нас не прикрива старателно някакви душевни сътресения. Естествено минах изпитанието блестящо. Направо ликувах от внимателно изпитания си първи успех.

Научих, че през нощта и двамата натрапници също са си сменили телата със своите партньорки. Стори ми се едва ли не божие възмездие. Нека сега сами се убедят какви гадняри могат да бъдат мъжете! И когато отново им се отдаде случай да си върнат предишния пол, току-виж започнали да се държат малко по-човешки.

За регистрация на размяната малката карта за самоличност се пъхаше в съответното гнездо. Обясниха ми, че това може да стане навсякъде — при пазаруване или когато просто си отваряш вратата, стига първо да набереш номера на Бюрото за идентификация и да съобщиш кое устройство ползваш в момента. Накратко — името и кодът на Бруска бяха изтрети от картата и заменени с моите. За всеки случай пак ме провериха с уреда за разчитане на нервните сигнали, убедиха се, че всичко е наред, и най-сетне ми връчиха назначението.

„Компанията «Тукър Компюкорп» в община Медълм има нужда от програмисти, а вашият опит съответства напълно. Правителството преведе двеста кредита по сметката ви. Ще стигнат за начало. И работата, и мястото са добри, стига да ви допаднат тропиците. Почти през цялата година е доста топло.“

След още няколко указания откъде да си купя дрехи и други дреболии, вече бях на път.

Открих, че апаратчетата с трите пръстчета са навсякъде. За да се кача в совалката за Медлъм, аз заставах пред входа, пъхнах картата си в гнездото и си сложих измишльотината. Когато всичко съвпадна, извадиха цената от сметката ми и получих от машината распечатан билет. Хем просто, хем върши работа.

Купих си вестници и сладкиши пак само с картата.

Полетът беше дълъг, с много междинни спирания и няколко пъти с мъка се удържах да не задрема. Положението можеше да стане твърде опасно, ако още някой от седналите наблизо заспеше. Спаси ме бюфетът в совалката — предлагаше няколко вида стимулиращи напитки, включително местните разновидности на кафето и чая. Коремът ми се поду от изгълтаните количества, но издържах.

Пристигнах в късния следобед и наех роботакси до офисите на „Тукър“. Може би щях да заваря все някого там.

Местенцето наистина правеше впечатление. Лъскави прозорци навсякъде по грамадните дънери и цяло здание сякаш от стъкло, свързано с всички дървета наоколо.

Дневната смяна вече бе се разотишла, но дежурните се случиха добросърдечни хора и ми препоръчаха един хотел наблизо за първата нощ. Скрит изцяло във великанско стъбло, той се оказа луксозно и съвсем съвременно обзаведен. Малко неспокойно набрах номера на Банковата централа, за да проверя какво ми остава и установих с облекчение, че все още имам 168,72 кредита в сметката си.

Стаята притежаваше само една учудваща особеност. На шкафчето до леглото видях превключвател и табела: „Натиснете, преди да заспите“. Оказа се, че така около спящия се издигат прегради — от пода до тавана сътворени от някакъв вид пластмаса с метални нишки.

Хм страдащите от клаустрофобия май не биха харесали особено Цербер, макар че щитът очевидно осигуряваше спокоен сън без нежелани прехвърляния в други тела. Реших, че непременно трябва да разбера на какво максимално разстояние е възможна неволната размяна. Попитах един от служителите и щом научи, че съм от новодошлите, той изцяло отрече необходимостта от подобни предпазни мерки. Само някои от големите шефове държали на засилената сигурност. Макар в някои случаи процесът да започвал

дори при двайсетина метра разстояние между двете тела, таваните, стените и подовете също действали като щит. Поуспокоих се и не натиснах бутона, когато си легнах.

Електронните забавления не бяха ми помогнали да си запълня вечерта, защото или предаваха стари скапани програми от цивилизованите светове, или пускаха ужасяващо любителски местни истории. Все пак си поръчах разпечатка от тукашния вестник и го прегледах старателно. Не открих кой знае какво. Приличаше на празнословните седмичници в някоя дълбока провинция. Вниманието ми прикова само една чудата колонка в обявите под заглавие „Размени“. Надолу имаше десетина двойки имена. Изглежда и това бе начин да разбереш кои са ти приятели тук...

Всъщност единствено обявите събудиха любопитството ми. Изглежда имаше все пак малък, но процъфтяващ сектор на конкуренция между корпорациите поне в потребителските стоки, осигуряващ достатъчно възможности за избор при очевидни разлики в цените. Разбира се, на цивилизованите светове рядко се срещаше каквото и да било разнообразие. Например пастата за зъби с установени най-добри качества при клиничните изпитания ставаше част от бита на всеки. Е, най-много в три-четири различни аромата. И никаква конкуренция! Тази подробност от живота на Цербер май ми допадаше повече...

Имаше и банки, макар те да не предлагаха пълния набор от финансови услуги, който познавах. Установих, че всеки би могъл да прехвърли част от сметката си в някоя от тях, за да получава лихви. Предлагаха и ограничени заеми. Все пак тук явно съществуваше полунезависима икономика. Струваше си да помисля за това.

Съдейки по обявите, „Тукър“ беше най-големият работодател в общината, но още много фирми предлагаха свободни длъжности. Също някаква възможност за избор. Независимите търговци май постоянно търсеха помощници на почасова работа, което подсказваше, че местното стопанство не е особено добре регулирано.

С учудване намерих обявите и на всевъзможни църкви. Срещнах някои съвсем нови и дори изумителни за мен изповедания. Предлагаха се и курсове за онези, които искаха да си намерят по-добра работа.

Това ме подсети за още нещо и аз си пузнах местния справочник. Не открих никакви училища за по-младите. Липсваха обяви за

детегледачки или други услуги, предполагащи съвместен живот на родители и деца. Май доста дупки трябваше да запълвам в знанията си за тукашната култура!

Понеже Медлъм се намираше в тропиците, разполагаше с немалко курорти. Рекламите за туристи също изобилстваха. Няколко сред тях предлагаха „изключителни преживявания в лова на борки“. Що за чудо беше пък това?...

И още една интересна дреболия: нито в опознавателните лекции за Цербер, нито в наръчника, нито в новините се споменаваше името на Уогънт Лару. Тукашният Владетел явно не обичаше да вдига шум около себе си.

Още в ранни зори на другия ден се изнесох от хотела и цъфнах в отдела за персонал на „Тукър“. Там вече ме очакваха и набързо ме вкараха в системата на корпорацията. Щях да работя тридесет и осем часа седмично като помощник с почасова надница 2,75 кредита, която можеше да нарасне до 9 кредита според способностите и усърдието ми и още повече — при повишение. А аз имах твърдото намерение да се издигна. Научих, че съм зачислен към индивидите първи клас, предназначен само за хора с висока квалификация. Първи клас запазваше работата си независимо от тялото, в което се намираше. Втори клас вършеше *предишната работа* въпреки евентуалната размяна на тела. Имаше и трети за онези без никакви специални умения. Те можеха да се прехвърлят от една работа на друга със съгласието на началниците си. Почти само от любопитство се осведомих какво става, ако размяната е между първи и втори клас. Казаха ми като нещо подразбиращо се, че правителството решава кой какво ще прави занапред и обикновено съдиите връщат принудително всеки в първоначалното му тяло.

— Ако ви допада да се прехвърляте от тяло в тяло — посъветва ме шефът на отдела, — правете го само с хора от вашия клас. Така е най-просто и никой няма да си навлече главоболия.

— Съмнявам се изобщо да ми хрумне в близкото бъдеще — уверих го аз. — Поне не доброволно.

Той ме погледна одобряващо.

— Не забравяйте за риска, пазете се и размяната никога няма да ви сполети изневиделица. Тъй ще го правите само когато и с когото желаете. А щом остареете и ви се иска да започнете със свежи сили...

е, от вас зависи! Не се забърквайте в нищо нередно, работете усърдно и станете незаменим или поне много нужен. Това е най-сигурният начин. Накарайте ги да *поискат* да ви предоставят ново тяло на всеки трийсетина години.

Кимнах със сериозно изражение.

— Благодаря. Ще запомня съветите ви.

Естествено и през ум не ми минаваше да вляза в калъпа за толкова дълго време. Ала все пак имах нужда от някакъв първоначален период, за да опозная хората и света около себе си. Търпението е най-великата добродетел, ако се каните да нанесете сериозен удар на обществото, а грижливата подготовка не може да се замени с нищо.

Кой знае защо, ще ми се да кажа, че през следващите четири месеца вършех какви ли не дръзки и възбуждащи щуротии. Но истината е, че в работа като моята подобни моменти са редки. Останалото е досадно, къртовско упорство. Корпорацията ми уреди жилище, на което покриваше част от сметките. Беше уютно апартаментче изцяло в ствола на дърво, с добре обзаведена кухня, климатик и други удобства. Първоначалните ми задължения изобщо не ме натоварваха прекомерно и бързината, с която „помогнах“ на конструкторите да подобрят проектите си за нови схеми, почти веднага ме отличи като способен на много повече. Не бяха излишни и усилията ми славата да остава за онези над мен и в същото време да си запазвам доказателства кой наистина е свършил работата... а пък и те се досещаха за тях. Бяха ми задължени, без да се чувстват заплашени. Естествено можех да се пъча и бия в гърдите, но не го правех. С други думи — ставах незаменим поне за преките си началници, точно както ме посъветва шефът по персонала. Да си призная, за мен всичко това приличаше на детска игра, защото използваните на Цербер схеми бяха остарели с десетина, ако не и с цели двайсет години, пък и с доста ограничени възможности. Тук не се допускаше конструирането на самосъзнаващи се компютри. В това всъщност се криеше действителната причина за изоставането на Диаманта. Хитър похват на Конфедерацията, който даваше резултати дори на технологична планета като тази. А и на военните от цивилизованите светове не би им се наложило да правят десант, за да заличат безследно цяла община

например. Имаха си бойни спътници и нямаше да се поколебаят да дадат нагледен урок, само ако дочуят, че някой тайничко престъпва забраните.

Старата техника ми даваше сериозно предимство дори над най-хитроумните програмисти, точно защото те бяха свикнали с несравнимо по-добро оборудване. Малцина сме обучените да извличат максимума от овехтели конструкции.

Сприятелих се с много хора и скоро станах истински светски лъв. В корпорацията имаше отбори по всички мислими видове спорт, които стръвно се състезаваха срещу съперници от други компании. След като потренирах сегашното си тяло и научих достатъчно, ако не и всичко за него, започнах да се изиявявам блестящо. За съжаление обаче тъй и не успях да достигна върховата форма на своя оригинал.

Отбягнах единствено лова на борки, поне засега. Научих, че боркът е огромна гнусна твар, обитаваща океана, която май се състоеше предимно от зъби и понякога израстваше до такива размери, че гълташе цели лодки на една хапка. Тези същества като че имаха вродена неприязън към всекиго и всичко. Разправяха ми случаи, когато нападали катери без никаква видима причина, дори веднъж или два пъти успели да докопат ниско прелитащи въздушни возила. Преследването им изискваше твърде особени умения и тази забава веднага ми се стори отвратителна. Колкото и гадни да бяха борките, в океаните изобилстваха други животни, полезни за хората — от богати на белтъчини едноклетъчни, образували плътни, простиращи се на цели километри колонии, до доста едри създания с годно за ядене месо и ценни кожи. Пък и макар за някои ловът на борки да беше развлечение, за работещите в океана корпорации той представляваше икономическа необходимост.

Тук имаше и летящи твари. Когато за първи път чух имена като „джики“ и „гопи“, стана ми любопитно що за тип бе ги нарекъл така. Повечето хвъркати видове бяха дребни и в местната екология играеха ролята на насекоми, опрашвайки гората от горе до долу. Срещаха се обаче и крилати чудовища. Някои от тях притежаваха дебело като бъчва тяло и шия, проточила се поне три метра напред, а размахът на крилата им достигаше десетина. Главата пък приличаше на среднощен кошмар — пламтящи очи на хищник и остри зъби. Но никой не им обръщаше особено внимание, стига да не нахалстваха прекалено. Те се

хранеха предимно с мърша и почти през цялото време се рееха над открития океан в търсене на вкусен залък.

Нямаше и чак толкова чести размени на тела колкото предполагам, макар че получих едно-две небрежни предложения. Понякога се появяваше стар познайник с ново лице. Въпреки че малцина го правеха (освен редките двойки, прехвърлящи се помежду си почти всяка нощ), в свободното време това беше една от любимите теми за разговор. Защото възможността съществуваше винаги и навсякъде; дори човек да забравеше за нея, все се намираше какво да му я напомни — най-вече в хотелите по време на служебни пътувания. Колкото и да си се сближил с някого, дойдеше ли време за сън, трябваше да си легнеш сам и зад щитове.

Е, за някои неща просто не се говореше. Не се споменаваха например за деца, нито за хора на по-напреднала възраст. Трудно се срещаха такива, които поне наглед да са прехвърлили четирийсетте, и обикновено те бяха най-затворени в себе си.

Размяната на тела сякаш бе теглила чертата на всякакви обособени според пола роли дори по-очевидно, отколкото в цивилизованите светове. Щом можеш с лекота да се озовеш в противния, за никакво противопоставяне не биваше да става и дума; особено пък след като всички жени, с които се запознавах, се оказваха стерилизирани. Ето защо, когато срещнах бременното момиче, сякаш магнит ме притегли към него.

Беше ми станало навик да се отбивам в едно малко магазинче до пристанището, което предлагаше развлекателна електроника, а освен това доставяше контрабандно всички най-нови постижения на цивилизованите светове. Възприемах го почти като късче от дома ми, пък и тук можех да срещна други изгнаници, също дошли да си поприпомнят завинаги загубеното.

Един ден се натъкнах на нея. Разглеждаше току-що получените заглавия. Дребничка млада жена... всъщност не можех да я нарека иначе, освен момиче. Наглед едва бе надраснала пубертета. Имаше необичайно дълга коса, спускаща се почти цял метър и вързана хлабаво с искряща панделка.

Изобщо нямаше да допусна, че е бременна, ако не беше Ота, собственикът на магазинчето. Както обикновено, приказвахме си за разни засукани джаджи, когато забелязах момичето.

— Хм... Хубавичка е. Не съм я виждал при теб досега.

— Стой настрана от нея — мрачно ме предупреди Ота. — Носи дете.

Смръщих вежди.

— Това го чувам за пръв път. Вече започвах да се чудя как се появяват на бял свят местните хора. Но защо такава забрана?

— Бременна е. Не знаеш ли? Професия втори клас.

Ха, ето я отдавна търсената нишка!

— Това *работа ли е*? Изкарва си прехраната, като ражда деца?

Той кимна.

— Адско занимание, нали? Има цяла колония такива близо до Акеба. На някои им допада, ама повечето могат и човек да пречукат, само и само да се махнат. Защото заседнат ли там — край! Най-добре е да си имаш вземане-даване единствено по служба.

Неволно се засмях.

— Че какво ще ми направи момичето? Душата ми ли ще открадне?

Ота ме изгледа стреснато.

— Не приказвай така! Сред тях има толкова отчаяни, че са готови на всичко.

Подсмивах се вътрешно на предупрежденията му и не разбирах какво толкова го ужасява. Но не можех да не се учудя на самата идея. Конфедерацията едва ли би забранила на церберяните да клонират тела, ако са решили да се примирят с огромните първоначални разходи. Вместо това те бяха предпочели да отделят част от младите жени, вероятно подбирани по тяхната добра наследственост, и да им плащат, за да раждат. Струваше ми се, че като не броим неприятностите на бременността и самото раждане, не би трябвало да ги заплашва друго, освен нетърпима скука. Или страхотното преживяване да си в стая, пълна с вряскащи бебета...

Поне не бях чувал някой да смята майчинството за нещо ужасно. На по-първобитните гранични светове жените и досега раждаха деца, както си е било от памтивека при нас, човеците. Отдавна исках да

открива отговора на тази тукашна загадка и най-сетне ми падна удобен случай!

За да не изнервям Ота, не заговорих момичето в магазина, а го последвах незабелязано, когато излезе. Най-напред то позяпа витрините, после седна на верандата пред едно малко кафене. Явно се наслаждаваше на слънцето и солените пръски от океанските вълни. Оставих младата жена да си поръча каквото желаше и чак тогава пристъпих небрежно на верандата. Спрях, сякаш съвсем неочаквано я бях видял.

— О, здравейте! Преди малко май бяхте при Ота?

Тя се усмихна и кимна.

— Да, и аз ви забелязах там. — Посочи ми стола до своя. — Искате ли да поседнете при мен?

— С удоволствие. Аз съм Куин Жанг.

— А аз Санда Тайн. От цивилизацията сте, нали? От Външния свят?

— Как познахте? По външността ми ли?

— А, не. По говора. Имаме две момичета от Външния свят в дома Акеба. Веднага си проличава по акцента.

— Не знаех, че имам акцент.

Учудването ми беше съвсем искрено. Напомних си в бъдеще да поработя над своята реч, за да говоря досущ като местните.

— Значи имате пратени тук момичета в... как го нарекохте — дома Акеба? — Запънах се нарочно. — Знаете ли, Ота ми каза да не ви доближавам в магазина. Държеше се така, сякаш разнасяте някаква смъртоносна болест.

Приятният мелодичен смях допълни чудесно нейния нисък, сексапилен глас.

— Знаем. — Лицето ѝ се смръщи в карикатурно подобие на Ота, а гласът ѝ надебеля. — Стой далеч от нея, тя ражда *бебета!*

Прихнах от свършената имитация.

— Точно така беше. Може и да съм наивен, но какво е ужасното в тази работа? Ако хората не бяха го правили толкова хиляди години, щяхме ли ние сега да сме тук?

Санда въздъхна и усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Е, не е чак толкова лошо. Но не е и особено приятно. Вярно, позволяват ни почти неограничени разходи и си живеем добре. В дома

Акеба е същото като в най-люксовите хотели. Само дето след време дотяга. Някои от нас са били избрани още от малки, но повечето сами решихме да вършим именно това. Като станем на четиринайсет, идват и ни казват: „Или ще си майка, или стерилна. Ти решавай!“ Тъпите като мен си въобразяват, че искат да раждат. Отначало е доста забавно, обаче минават няколко години, създаде си две-три бебета и започва да те мъчи страшна скука. Месеци наред ти е лошо, казват ти какво да ядеш и пиеш... Ставаме съвсем ограничени. Научаваме се да правим, раждаме и отглеждаме бебета. Толкова. Не е като с другите професии. Няма измъкване. Гледам жените, с които израснах — намериха си хубава работа, вършат нещо. И си мисля, че сама се провалих.

Кимах, защото ми се стори, че напълно я разбирам.

— Доста сте откровена с един непознат.

Тя вдигна рамене.

— Че защо не?

Нямаше какво да се добави след такъв отговор и затуй зададох следващия и най-важен за мен въпрос:

— Защо тук децата са забранена тема?

Забелязах нещо много особено в изражението на лицето ѝ.

— Ама тебе май съвсем наскоро са те тръснали на Цербер, а? По дяволите, напъни си мозъка! Да си виждал старци наоколо?

— Не съм. Предположих, че накрая телата попадат в мините.

— Правилно си схванал. А откъде се пръкват новите? Ами от нас, естествено, поне повечето. Всяка година — бебе, пък населението не набъбва с чак толкова голяма бързина. Тежко е. И без това почти винаги ни ги вземат, като навършат годинка. Направо ни се късат сърцата. Повечето майки доброволно ги пращат от по-рано в правителствените детски центрове, за да не си причиняват излишна болка... Някои от нас загрубят, на други им се вие, особено нощем. Само че сме в капан и си караш все тъй, докато докторите не ти кажат да спреш. Ако си изпълнила нормата и ги раждаш здрави, дават ти и на теб ново свежо телце.

Признах пред самия себе си, че чутото ми изглеждаше все потблъскващо. Вече започвах да проумявам защо завземането на властта от Лару е било съпроводено с такъв рязък скок в прираста на населението. Почти сигурен бях, че тази система е измислена далеч преди него, но той естествено бе наредил да се увеличат нормите за

майките, само и само за да угоди на параноята си. Явно единственият истински кошмар за тукашните господари беше евентуален спад на раждаемостта.

— Но нали винаги можеш да се откажеш. Една лека операция и...

Тя снизходително се изсмя.

— Да, бе. И да се простя завинаги с надеждата за ново тяло. Като не умея друго, за мен остава само най-черната работа, колкото да преживея, и то ако въобще ми разрешат. По-вероятно е обаче да не си намеря нищо, да ме обявят за скитница и хоп!... Еднопосочен билет за мините. А може и направо да ме очистят. В мините почти всичко се върши от работи. Много хора смятат, че там всъщност не пращат никого.

Още полезна информация за размисъл, макар темата да ми ставаше все по-неприятна.

— Чудя се дали наистина нищо не умееш — казах ѝ. — Речникът ти е доста богат.

— Самоука съм — сви рамене Санда. — Като ме налегне скуката, все нещичко трябва да се прави. Много момичета рисуват, опитват се да пишат, ей такива работи... Аз пък чета и гледам пиратските записи на Ота. Да му се не види, едва на двайсет съм, а вече родих четири деца и още едно е на път след шест месеца. Иде ми да лазя по стените! Чакаят ме петнайсет, пък може и повече години все същото, преди да ме оставят на мира. И знаеш ли какво ще направят? Пак ще ме натикат в тялото на момиченце и хайде отначало! Щото след толкова години ще съм специалистка само по едно — бебета, бебета, бебета...

Горчилката и ядът в гласа ѝ едва ли можеха да бъдат по-искрени. За първи път започвах да разбирам отношението и на Ота, и на повечето други церберяни към майчинството и децата. Никому не би било приятно да мисли за това, защото беше съвсем ясно кой е източникът на свежите тела. Всички някога са били млади, затуй предпочитаха да забравят, че ограбват живота на някое хлапе — от петнайсет го използват безжалостно до четирийсет и пет, а после може би го осъждат на смърт или принудителен труд. Знаеха... но жадуваха *своите* нови тела. И не говореха, опитваха се дори да не мислят за това, залъгвайки се с илюзията, че неизреченото не съществува. Но

видеха ли онези, които раждаха бебета, чувството за вина сякаш се сепваше, затова и се отнасяха към майките като към безнадеждно и заразоболни. Да, тези млади жени наистина носеха ужасна зараза. Наричаше се гузна съвест.

Значи хората на Цербер просто бяха продали душите си. На Уогънт Лару. В този слънчев ден ги видях със съвсем друг поглед. Припомних си прастарите предания за вампирите, онези крачещи мъртъвци, които изсмуквали кръвта от жертвите си, за да оцелеят и постигнат безсмъртието. Ето какво беше Цербер — свят на вампири!

Имате късмет, че са ви пратили при нас. Тук можете да живеете вечно.

Е, да — в гнусна робия на властта, която би ти отпуснала вечност с цената на отнет детски живот...

— Не разбирам защо просто не вложат достатъчно пари в клонирането — казах на Санда. — Пак ще контролират телата, а значи и цялото население.

— Не могат — отсече тя. — Микробът на Уордън не успява да се приспособи към клонингите. В Диаманта има само един начин — естественият.

Край на надеждите за лесен изход от батака, рекох си. И все пак... сигурно можеше да се намери по-добро решение. Не толкова безмилостно, без такива продължителни страдания. Вече виждах по друг начин и самата Санда Тайн. Да, беше достойна за съжаление, но в същото време и тя представляваше потенциален вампир.

— Очаквам дори съблазънта за безсмъртие да не прекърши всички — промълвих замислено. — Някои сигурно ще предпочетат смъртта... пред това.

— Май не се случва извън нашите домове — отвърна тя. — А там го има, да! Само че ни наблюдават *извънредно* внимателно, следят за всеки признак на депресия и склонност към самоубийство. Почти никоя не стига докрай в желанието си, освен може би два-три случая годишно. Другите... е, сигурно прекалено им се живее. Понеже ако опиташ и се провалиш, просто те съсипват. За тая работа не се иска много ум в главата. Отвеждат те в една стаичка, прицелват се с лазерната сонда ето тук... — тя посочи челото си, — ... и цък! После си ходиш с една такава щастлива усмивчица, не мислиш, не правиш

нищо и пак раждаш. — Момичето потръпна. — По-скоро бих умряла... защото наказанието за провала е много по-страшно.

Помислих си кисело, че днес май страхотно се забавлявам. Съчувствах на Санда и другите като нея. Изобщо не се съмнявах обаче, че има и по-добър начин. Едва ли щеше да е по-малко жесток към някои от децата, защото тук сигурно би избухнала революция, ако важните хора се окажат лишени от нови тела. Но поне да не е толкова убийствен за жените като Санда. Един технологичен свят сигурно би позволил на майките да се занимават с каквото искат. Лесно си представях система, която щеше да стовари отговорността върху онзи, който трябва да я носи.

Защо например не принудят всекиго да си роди новото тяло? Нека сам реши дали ще обрече на смърт своето дете или себе си. Ако престанат да стерилизират жените, с тази размяна на тела това ще важи за всеки. Така ще е по-честно! Не и по-милостиво към жертваните хлапета, но тогава поне само малцина ще се престашат да изберат подобен път... и никой не би могъл да обърне гръб на съвестта си.

В началото прехвърчането от тяло в тяло ми се струваше страхотна възможност, но вече прозирах същината му. Беше болест, коварна болест, засегнала цялото население, *налагаща* тоталитарна система, за да се съхрани.

Щом си изясних всичко, задачата изведнъж ми се стори по-лека... и много по-спешна. Вече и през ум не ми минаваше да се откажа от ликвидирането на Уогънт Лару. И твърдо реших, че поне за времето, необходимо да се извърши радикален поврат на Цербер, аз ще бъда неговият Владетел.

ПЕТА ГЛАВА

ПЪРВИ ПРОБЛЯСЪЦИ

През следващите седмици често се виждах със Санда. Не само от съжаление; ставаше ми все по-симпатична. А и на нея явно й харесваше компанията на човек, идещ от светове, които тя никога нямаше да види. При това отнасях се с момичето като с равно на мен, а не по-низше същество. Самият аз обаче постепенно губех спокойствието си, дори започваше да ме мъчи нетърпение. Вече смятах, че съм си създал достатъчно връзки и съм подготвил елементите, които — събрани в едно — най-после ми даваха възможност да се размърдам. Липсваше ми единствено подходящата отправна точка, пролуката, откриваща пътя към успеха.

Дългосрочната ми цел беше повече от ясна — да намеря и убия Лару, а после да поема политическия контрол над синдикалната машинария, за да прекроя Цербер в по-човечен свят. Фактът, че замислите ми съвпадаха с желанията на Конфедерацията, само ме улесняваше, защото не исках да ми се пречат. А и знаех, че е много вероятно да ме следят с помощта на местни агенти, които успяват да изнудват — дали защото семействата им са останали в цивилизованите светове, или по някаква друга причина.

Опитът ми в „Тукър“ ме убеди, че по отношение на компютрите и роботите Цербер изостава твърде много от Конфедерацията, за да има — поне в тази област — пряка връзка с пришълците. Но подозренията ми се запазваха. Неколцина от най-способните специалисти по органични компютри бяха попаднали тъкмо тук. И въпреки че имената им се споменаваха понякога в празните разговори на разни светски събирания, самите те изобщо не се мяркаха сред обществото. Разбира се, „Тукър“ не беше единствената, нито дори най-голямата компютърна компания, но имаше достатъчно тежест, за да не я оставят настрана при толкова важна поръчка. Давах си сметка, че част от собствените ми затруднения се дължаха и на моето прекалено

ниско положение в йерархията, та да достигнат до мен дори слухове за нещо особено секретно.

Значи ми предстояха поне още няколко стъпки, преди да помисля за Лару. Първо, трябваше да си осигуря високопоставени приятели, които да ми помогнат както с информация, тъй и с други подходящи услуги. Имах нужда и от значително повече пари, отколкото се бяха натрупали в сметката ми, но нямаше как да ги спечеля законно... а също и начин да ги укривя, ако това изобщо беше възможно тук. Не че не можех да ги открадна от банките — доста лесно дори при такава компютърна система, — но после все някъде трябваше да ги държа. След като разплащанията бяха само чрез електронни импулси, една мигновено увеличила се сметка веднага щеше да се набие на очи. Прикриването на подобна сума изискваше сериозна операция... а за провеждането ѝ също бяха необходими много пари. С две думи — нужно беше богатство, за да присвоя и задържа друго такова.

Накрая следваше задължителното условие да си осигуря вътрешен човек, запознат с кроежите на Лару. Не бих казал, че можеше да стане лесно. Но засега отлагах решаването на този проблем, защото той зависеше от вече споменатите по-горе.

Пътувах, през един от почивните ми дни, обзет от подобни невесели мисли, уповавайки се само на надеждата, че все от някоя трънка ще изскочи заек. Налагаше се да отида до Акеба, за да се видя със Санда, защото бременността започваше да ѝ личи и тя почти не напускаше дома — по-скоро заради вкоренилия се обичай, а не поради изрична лекарска забрана.

Домът Акеба беше огромен комплекс. Приличаше на хотела, където отседнах през първата си вечер на свобода. Виждах плувния басейн, всякакви игрища и други курортни глезотии, а вече знаех, че вътре има още доста удобства. За мен обаче тази територия беше недостъпна, можех да стигна само до портала.

Санда ми бе оставила съобщение, че е отишла на пристанището. И аз се спуснах дотам с асансьора. Точно в основата на комплекса имаше няколко кея за траулери и катери, предназначени за лов на борки — не от онези за забава, а съвсем професионално изработени.

Санда стоеше на пристана до един такъв вдъхващ страхопочитание боен съд. Забеляза ме и ми махна с ръка. Тръгнах към нея, питайки се какво ли търси тук.

— Куин, ела бързо! Искам да те запозная с Дилън Кол! — подкани ме тя и ние се качихме заедно на катера.

Беше с източени плавни очертания и по него нямаше нищо излишно. Впечатлиха ме бронята, дебела към трийсетина сантиметра, подвижните подводни криле и страшното дори само с вида си оръдие. Много повече приличаше на боен кораб, отколкото на търговски. За първи път стъпвах на такова чудо и бях направо очарован.

Дилън Кол се оказа млада мускулиста жена със силен загар. Носеше шапка с козирка, тъмни очила, съвсем оскъдни шорти и кецове. Пушеше огромна пура, внесена от Харон. В момента се занимаваше с някакъв електронен пулт до лафета на оръдието. Щом ни забеляза, остави настрана малкия си инструмент и се обърна към нас.

— Значи ти си Куин — изрече с плътен рязък глас и ми протегна ръка. — Много съм слушала за тебе.

Поех дланта ѝ. Дяволски здраво стискаше тази жена!

— А ти си Дилън Кол, за която и думичка не съм чувал досега — отвърнах ѝ в същия стил.

Тя прихна.

— Преди да се появиш на хоризонта, само аз си приказвах със Санда за неща извън работата.

— Дилън ни е единственият лъч надежда — намеси се моята позната. — Не знам някоя друга да се е измъкнала от майчинството.

Веждите ми сякаш подскочиха до косата.

— Нима! И как успя? Вече започвах да мисля, че това е абсолютно невъзможно.

— Така е — съгласи се Дилън. — Измамих ги. Признавам, че им спретнах гаден номер, но и за миг не съм съжалявала. Махнах се с наркотик.

— Сериозно ли говориш? Та дори безобидно нещо като кофеина изхвърча от обмяната на веществата за по-малко от час.

Тя врътна глава.

— Някои дроги вършат работа. Ако са извлечени от растения с микроби в тях, особено от онези на Лилит. Наистина контролът е страшно затегнат, правителството държи монопол... но въпреки всичко се снабдих с малко хипнотично вещество. Няма защо да навлизам в подробности. Смених се с един пристанищен работник втори клас.

Върнахме се към кърмата зад щурманската рубка. При престой в пристанищата явно превръщаха това местенце в нещо като солариум. Двамата със Санда се настанихме на столчета. Дилън слезе долу и след малко се върна с три чаши, украсени с плодове, които изглеждаха доста примамливо. Подаде ни по една и се изтегна на сгъваем шезлонг. Опитах течността — беше малко сладникава за моя вкус, но съвсем приемлива.

Твърдото и решително държание на Дилън коренно се различаваше от маниерите на Санда. Не знаех какво е било предишното ѝ тяло, но трудно си я представях като професионална майка.

— Ей с този пристан започна всичко — заразкава тя. — Гледах как лодките излизат в открито море и как се завръщат, слушах историите, любувах се на лицата на моряците... Не разбрах как точно стана. Сигурно нещо не ми е било наред в главата. Имала съм немалко мъже, но откакто се помня, само в морето съм си влюбена истински. Изглежда ми личи, защото всички от тази професия винаги охотно са си приказвали с мен. Накрая един от тях пое риска да ме изведе тайно с катера си. И аз ухапах стръвта. Знаех си, че каквото и да се случи, някой ден ще работя на такъв кораб. Което доказва, че имаш ли ум в главата и навиеш ли си нещо на пръста, няма начин да не постигнеш мечтата си. Все това повтарям на Санда, когато се размекне.

Усмивах се и кимах. Определено харесвах Дилън Кол. Макар да не споделях любовта ѝ към морето, в общата си нагласа тя май приличаше на мен.

— Катерът е твой, така ли?

— До последното нитче и болтче. Щом се измъкнах от дома, реших непременно да си осигуря първи клас, при това с моряшко бяхтене. Излизах с мъжете на лов, когато трябваше да се замества някой, а през останалото време чистех доковете. Щом се появи свободно място, веднага се записах в екипажа. В тази работа често се освобождават места... пък и поначало човек трябва да е смахнат, за да се захване с нея. В свят, където всеки се опитва да живее едва ли не вечно, аз обичам нещо, в което до капитанския пост се стига чрез борба за оцеляване. Накрая или командваш собствен катер, или си схрускан на дребни мръвки... Друго обаче не бих избрала.

— Значи си капитан?

— Стана дори по-бързо, отколкото с останалите. Само за четири години. От някогашния ми екипаж съм единствената оцеляла. Те си бяха доста непохватни мърльовци; точно затова се записах при тях.

Брей, че корава жена... Но в този занаят едва ли можеше да е друга. Права беше — повечето церберяни се напъваха да отбягват опасностите, защото се бояха от смъртта несравнимо повече отколкото обитателите на който и да е друг свят, където всички си умираха според законите, наложени от природата. А Дилън непрекъснато дърпаше късмета си за опашката. Това често завършва зле.

— Някога излизал ли си на лов за борки? — попита ме тя.

Бавно поклатих глава.

— След като гледах няколко филма на тая тема, загубих всякакво желание.

— С нищо не може да се сравни! — Май взе да ме изкушава амазонката. — Маневрираш край звяра с трийсет-четирийсет възела — твоето майсторство, опит и бързина срещу силата на чудовището. И хич не ти е жал да ги убиваш. За нищо друго не стават. Спасяваш и живота, и поминъка на ония, които също по цял ден киснат в морето. Хубаво е, а и знам, че си ме бива в занаята. От седем месеца съм капитан и не съм допуснала никой да пострада. Ето, онзи ден бяхме край острова на Лару и...

— Какво?! — възкликнах доста невъзпитано. — Къде си била?

Тя явно се подразни, че я прекъснах.

— Как къде — край острова на Лару! Малко извън моя периметър е, около сто и четирийсет километра на югоизток, но бяхме подгонили грамаден борк. Увлякохме се. Стават такива работи.

— За Уогънт Лару ли говориш?

— Че има ли и друг?

Изведнъж ловът на борки ми стана *много* интересен.

Но в същия миг си напомних да внимавам. Отказах се да разпитвам за Лару и изслушах търпеливо историята за преследването, която Дилън с удоволствие повтори пред новак като мен. Виждах как блестят очите на Санда, докато гледаше в захлас приятелката си. Дори и да не се стремеше да гони борки из морето, явно бе, че Дилън Кол е неин идеал.

Заинтригуван, проверих мислената си карта на Цербер, но на нея липсваше каквото и да било, обозначено като остров на Лару. Огледах

територията на югоизток от Акеба. Забелязах само две вероятни места — изолирани групи огромни дървета, отделени от основната маса с тридесет до четиридесет километра открито море.

Явно някой незнаен за мен играч имаше пръст в изпращането ми тъкмо тук. Световите в Диаманта не бяха чак толкова свободни от намесата на Конфедерацията, колкото местните обитатели си въобразяваха.

Санда ме придружаваше при следващите ми срещи с морската вълчица, макар и не винаги. Полека-лека измъкнах още сведения за острова на Лару. Владетелят на Цербер май беше особено потаен човек и обичаше властта, без да се стреми към съпътстващата я слава. Островът не беше нито правителствено средище, нито негова официална резиденция, макар той често да се отбиваше там. Мястото бе известно просто като връх на разкоша, най-прекрасния курорт! Пазеха го и по въздух, и по море, подстъпите се наблюдаваха с всевъзможни системи за контрол. Ако някой все пак надхитреше пазачите, трябваше да мине през мозъчно сканиране, за да не бъде изпържен на място. На практика твърдината беше толкова недостъпна, колкото си желал един Владетел на Диаманта, а също — върховен шеф и президент на Съвета на синдикатите.

Като всеки абсолютен диктатор Лару се боеше от убийци. Съвсем основателно, защото подчинените му нямаха друг начин да се отърват от него, за да хванат на свой ред юздите. Самият той бе докопал властта с поредица от хитроумни и неподдаващи се на разкриване удари срещу съперниците.

Да, ама аз не исках да чакам двайсет или трийсет години, докато се катеря постепенно по стълбицата. Не само нямаше да ми стигне търпението, но и рискът нещо да се обърка неприемливо нарастваше. Пък и предизвикателството стигаше, за да не мога да му устоя. Недостъпен за погледите на простосмъртните в своята неузвима крепост! Това ми подходеше идеално.

Всичко вече си беше на мястото в подготовката, оставаше просто да напипам възможността за пробив. Видях я малко по-скоро от очакванията си в тревожната гримаса на Турган Сугал. Беше управител в нашия завод на „Тукър“ — способен и старателен, непропускащ и най-малката подробност в работата. Дори ние, дето бяхме в подножието на йерархията, го познавахме, защото винаги обикаляше,

проверяваше, подсказваше, беседваше с хората, участваше в много отбори. Харесван от подчинените си началник. И доста опитен. Макар сегашното му тяло да не бе прехвърлило трийсетте, твърдеше се, че вече е навъртял цяло столетие.

И наистина изглеждаше на един век, когато намина в моя отдел, за да ми каже, че нямало да играе с нас довечера. Аз бях капитан на отбора.

— Какво се е случило? — попитах го искрено загрижен. — Приличаш ми на човек, комуто ей сега ще отсекат главата.

— А, дотам още не се е стигнало — отвърна той навъсено, — но сме доста зле. Току-що получих нормата за следващото тримесечие и определения ни дял от синдиката. Вдигнали са ги до небесата. И в същото време ми измъкват под носа неколцина от най-добрите ни хора, защото били нужни за някакъв таен проект на една от големите клечки. Хамгирт от години се опитва да ме докопа и сега успя да ми стовари всичко наведнъж. Умът ми не побира как ще изпълним нормата с по-малко работници, а не успеем ли — първо аз ще си го отнеса...

— Не можеш ли да прехвърлиш една част на другите заводи? Или да поискаш хора от тях?

Управителят поклати глава.

— Обикновено става точно така, но този път Хамгирт се запъна. Изобщо не харесва методите ми и моят провал е заветната му цел. — Той помълча и най-неочаквано се ухили. — Ти да не си мислеше, че когато станеш началник, няма повече да ровичкаш в говната?

И аз се засмях до уши.

— А, не, тия гадости ги знам наизуст. Спомни си, че доста съм порботил, преди да стъпя на Цербер.

— Да, бе. Нали си от Външния свят. Все забравям. Може би затова ми е по-леко да се разбере с тебе.

— Пък и излизам много по-евтино от кукудуктор — пошегувах се, макар умът ми вече да работеше трескаво.

Ето го шансът, ето го! Усещах с цялата си душа Първата брънка от веригата, по която ще се приближа до Уогънт Лару.

— Я ми кажи — подхванах бавно, подбирайки внимателно силата на натиска, — как биха потръгнали нещата през следващото тримесечие, ако Хамгирт вече не е президент?

Сугал изпитателно ме изгледа.

— За какво намекваш? Да го пречукам ли? Никак не е лесно и ти добре знаеш това.

Мислено се засмях на пресиленото твърдение. Хамгирт беше дребна риба и бих го премахнал, без дори да се напъвам особено. Само че най-малко от всичко исках да издавам професионалните си умения. Поне засега. Твърде много изнервени шефове щяха да припознаят в мен смъртоносната заплаха.

— Не, не — побързах да уверя Сугал. — Имам предложение ти да натопиш *него*.

Той изпръхтя.

— По дяволите, Жанг, за да стане, трябва да се докаже, че е нетърпимо некадърен, че отдавна и сериозно пречи на работата или умишлено е извършвал деяния, насочени срещу държавата. Колкото и да мразя кучия син, не вярвам, че ще можем да му припишем нещо подобно.

— Дали е вярно или не, няма никакво значение — натъртих внушаващо. — Ами ако успея да го накисна?

— Ти луд ли си? Абсолютно неосъществима идея! — заяви Сугал, но кой знае защо седна до мен.

— Всъщност дори не е особено трудно, стига да имам мъничко късмет... а обикновено ми върви. Изобщо не се съмнявам, че подобни интриги се въртят често. Постарах се да проуча кариерата на доста от нашите шефове на синдикати и президенти на корпорации. Виж, това е свят на технологиите, създаден от майстори на изтънчените престъпления. Създаден и управляван от тях.

Той продължаваше да клати недоверчиво глава.

— Пълен абсурд. Все някакъв слух щеше да стигне до мен.

Мислиш, че биха споделили с тебе? За да постъпиш един ден по същия начин с тях? Ето, тук си много по-дълго от Лару, а какво е постигнал!

Сугал се замисли.

— Ти... какво всъщност предлагаш?

— След още седмица и малко подготовка ще ти обясня съвсем точно. Върти ми се един груб план в главата, но има нужда от доизпипване. Трябва просто да се съсредочена върху мишената и конкретната цел.

Управителят се взираше в мен с леко безпокойство.

— Защо си готов да го направиш? Заради мен ли? Само не ми пробутвай опашати лъжи!

— Не, правя го за себе си. А какво впрочем ще стане с тебе, ако успея? Докъде би могъл да стигнеш?

— Вероятно до старши вицепрезидент. Непременно ще се издигна, защото предварително ще са ми известни събитията, за които никой друг не подозира и така ще мога да си разчистя пътя. Ясно ми е как да се пробутам, но Хамгирт ми отне единствения шанс за повишение. Пак те питам — каква ти е целта? Едва ли очакваш, че мога изведнъж да те дръпна нагоре до управител на завода.

— А, не искам толкова много. Мисля си за съвсем друго нещо. При това напълно безопасно за теб. Чувал ли си за „Хроясейл“?

Сугал отново се озадачи, а това добре пасваше на играта ми.

— Ами да, разбира се, една от дъщерните ни фирми. Събират *скрит* в околните води. Използваме някои от химикалите в тази твар за производството на изолатори. Защо питаш?

— Искам фирмата — изтърсих без заобикалки. — В момента няма дори президент. Счетоводител от главното управление я навестява три-четири пъти в годината, иначе са я оставили на самотек.

— Естествено. В такива дребосъци президент обикновено не е нужен.

— Май вече е. Пък и постът отдавна е предвиден в организационната структура. Остава само някой от големите шефове да утвърди назначението. Ти *и сега* можеш да го направиш, но предпочитам да ме ръкоположи, да речем, старшият вицепрезидент...

— Да пукна, ако разбирам за какво ти е онази дупка!

— Имам си причини. Пък и там с нищо няма да съм опасен за тебе. Точно на такава службица ще те натикат ако Хамгирт успее да си разчисти сметките. Кротко живуркане. Плаща се добре, няма много задължения, не се изисква голям опит и пак си в компанията. Разбира се, като президент на фирмата с удоволствие ще наминавам да разменя по някоя клюка със старшия вицепрезидент на голямата корпорация.

Той усилено предъвкваше идеята.

— Да предположим — само да предположим! — че успееш. И пак като хипотеза — че аз ти издействам поста. Ще трябва ли да си пазя гърба и от тебе?

— Не — отговорих възможно най-искрено. — Не ламтя за твоята сегашна или бъдеща работа. Такива задължения ще ме подлудят. Вашият свят за мен е като клетка. Повярвай ми, Сугал, никой от плановете ми не би ти навредил. Допадеш ми, възхищавам ти се, но се стремим към коренно различни неща.

— Май ти вярвам — отвърна управителят, но още не можеше да се отпусне напълно. — Въпреки че се питам дали не е по-благоразумно да се боя от тебе.

— Че какво има да губиш? В момента си им паднал в ръчичките. Аз ще правя нещо, не ти. Ти просто ще знаеш — единствен. Никой от нас не би могъл да използва информацията срещу другия, защото така ще обвини и себе си. Проваля ли се, с нищо няма да ти влоша положението. Успея ли — и двамата получаваме каквото искаме. Е?

— Ще се уверя, че можеш да го направиш, когато видя резултата — недоверчиво промърмори Сугал. — Но няма никаква причина да съм против.

Ухилих му се.

— Осигури ми някои важни сведения и съм готов още сега да ти гарантирам победата. Споразумяхме се. — Погледнах си часовника. — Моля те да ме извиниш, трябва да се преоблека за мача. Сигурен ли си, че не ти се играе?

Той поклати глава.

— Тази вечер имаме неотложна среща с управителите от района. Но... ти желая сполука.

— Гледам да не разчитам много-много на нея — уверих го отново съвсем искрено аз.

ШЕСТА ГЛАВА

ПОДГОТОВКА

Санда Тайн, Дилън Кол, Турган Сугал и дори дебелия Ота. Особено той. Имах под ръка всички необходими елементи.

Първата ми работа беше да се отбия в един магазин и да си купя много плочи с електрически заряд. Щях да чертая до забрава, но не исках да остане дори най-дребна следа. Никакви смачкани листчета, никакви драсканици, които да ме издадат. Приключоха ли с това начинание, трябваше да съм абсолютно защитен. Номерът ще е непробиваем, но онези много над Хамгирт веднага ще надушат вонята на гнило, защото с тях сигурно доста си приличахме — поне по чувствителния нос за подобни гадости. Ще се досетят, че всичко е нагласено, и въпреки това ще пратят Хамгирт в глуха линия още докато търсят истинския виновник. Не защото ще са повярвали във вината му, а за неговото недопустимо нехайство, позволило някой да му скрои такъв мръсен номер.

Дилън бе използвала същата слабост в системата, когато се бе измъкнала от майчинството с помощта на наркотик, за който повечето хора тук не бяха и чували, нито дори подозираха съществуването му. Нямах достъп до такива дроги, а и без това не бих извлякъл полза от тях. По-решително настроени следователи винаги можеха да проследят пътя на подобни вещества, особено щом те са под строгия контрол на правителството. А според ключовата особеност на моя план, дори да разгадаеха истината, ченгетата трябваше да отхвърлят обяснението като нелепо. Тази тънкост много ми допаднаше.

Сугал ми осигури всички данни, от които имах нужда — за нощните смени в „Тукър“, различните обичайни кодове за финансови преводи, особеностите на компютри, поставяни от корпорацията на общините... Заех се тихомълком да си осигуря необходимата помощ. Моят замисъл не позволяваше да свърша всичко сам, колкото и да предпочитам пълната конспиративност. Акцията трябваше да бъде подготвена изключително бързо, а необходимите за това действия бяха

прекалено разнообразни и разпръснати на всевъзможни места. Освен това не исках да допусна дори най-малкия риск някой да се намеси случайно и се налагаше да контролирам напълно ставащото на определено място през цялото време. Трудничко... Аз обаче имах какво да предложа в замяна, и най-важното — на кого.

Вече познавах добре Дилън и бях напълно уверен, че е способна да си държи езика зад зъбите, както и че е достатъчно хладнокръвна да свърши онова, което мислех да поискам от нея. Уязвимото звено беше Санда. Навлизаше в осмия месец и не можеше да се размотава където и както си поиска, а пък животът ѝ в онзи затвор за майки беше напълно извън моя контрол. Разбира се, очаквах да се съгласи с предложението ми, но трябваше да разчитам единствено на преценката на Дилън, че момичето също няма да се разприказва.

Реших първо да говоря с коравата изстребителка на борки, за да си изясня доколко рисковано е участието на Санда.

Изчаках уикенда, преди да слеза на пристанището. През това време обмислях получената от Сугал информация, за да натъкмя всичко. Пък и след дългия ден, прекаран в гонитба на морски чудовища, в чистене и проверки на катера, Дилън не беше твърде бодра вечерта. В едно не си пасвахме с нея — всеки, комуто харесва да става с изгрева и да се залавя за работа, за мен си е чуждак, уговорихме си среща в едно затънтено клубче, за да съм сигурен, че Санда няма да ни се изтресе ненадейно. Вече се бяхме виждали два-три пъти само двамата и се посближихме — особено напоследък — но сега май щеше да е по-различно. Дилън беше извънредно привлекателна жена, още повече когато се издокараше за приятна вечер в града, а не за морските си занимания.

Поръчахме вечерята и се впуснахме в безцелен разговор, а щом се наситихме, преместихме се в някакво малко кабаре, за да пийнем и потанцуваме. Накрая се запътихме към жилището ѝ; също както предишния път, но сега имах наум и нещо друго.

Според мен избрах подходящия момент — когато вече лежахме доволни и отпуснати. Всъщност тя ми подхвърли доста удобна реплика за начало.

— Днес си малко отнесен. Да не се е объркало нещо? Или причината е в мен?

— Не е — побързах да я уверя — и все пак позна. Дилън, мисля, че е време да съм по-откровен. Надявам се, че те опознах достатъчно и мога да ти се доверя.

Тя се надигна на лакти и ме изгледа доста озадачено.

— С тебе — продължих аз — някак си се сблизихме напоследък и мисля, че добре се допълваме. Доста неща сме си разказвали. Но какво всъщност знаеш за мен?

— Ти си Куин Жанг, компютърен програмист в „Тукър“, идваш от Външния свят. И си обикалял къде ли не из галактиката. Отговарял си за товарите в някакви космически кораби. Както съм чувала от приятели, в цивилизованите светове името ти е женско. Е? Опитваш се да намекнеш, че някога си бил жена ли? Защо това да ме засяга?

— Да, дойдох тук като жена — признах и реших да се хвърля с главата надолу в бездната. — Но не съм се родил в онова тяло. То беше на Куин Жанг... а аз не съм Куин Жанг.

— Мислех си, че такива неща са възможни само на Цербер.

— Процесът е свършено друг. Общо взето всичко се прави от машини. Но не съм бил престъпник и не съм крал товари.

Тя ме зяпаше смаяно, макар и не особено напрегнато.

— Кой си тогава и какво си правил?

— Ликвидирах хора, за които Конфедерацията искаше да умрат. Преследвах ги, издирвах ги и накрая ги премахвах.

Дилън рязко си пое дъх. Друга реакция нямаше. После попита:

— И са те пратили тук да убиеш някого?

Кимнах.

— Така е. Човекът си го е заслужил отдавна, а и аз вече съм прикован към Диаманта. Онези, които ме пратиха, ще се опитат да ме очистят, ако не си свърша работата... но не се отплесваме. Почти сигурен съм, че няма да успеят, само че и аз искам същото като тях.

— Кой е мишената?

— Уогънт Лару.

Тя удивено подсвирна.

— Падаш си по големите удари, а? Е, поне вече ми е ясно защо толкова разпитваше за острова на Лару.

— Ще изпълня задачата — заявих самоуверено, — макар че ми предстои дълъг път до целта и може би ще мине много време, докато успея. Но все пак ще стане. Никой не е недосегаем, дори аз.

— Има ли някаква сериозна причина?

— Както изглежда, Лару и останалите Владетели на Диаманта са се спазарили с някакви пришълци да работят за разгрома на Конфедерацията. Не че ми пука за нея, но пък малко или повече ме е грижа за човешката раса.

— А какви са тези... пришълци?

— Още не знаем. Ясно е само, че са напълно различни от хората, затова е изключено сами да свършат мръсната работа. По такава причина са наели Четиримата владетели. Май тукашните шефове си въобразяват, че хем ще отмъстят на човечеството, хем ще се озоват на страната на победителите. Знаеш ли обаче какво може да им хрумне на тия пришълци? След като видят сметката на Конфедерацията, току-виж решили, че вече нямат нужда и от нас. Цивилизованите светове се опитват да научат за тях каквото могат, но засега единствената нишка е Диамантът. И един от начините поне да бъдат забавени нашествениците е ликвидирането на Владетелите. Борбата за власт ще наруши плановете на пришълците, а ние ще спечелим време. Новите управници пък може и да не им се доверяват толкова сяпко. Тъй или иначе, на мен се падна Лару. А и след като вече видях как е нагласил този свят, доброволно бих се заел да го гръмна. Съществуват по-добри начини да се управлява, няма защо изцяло да отнемаш на хората самоуважението. Достатъчно е да си спомниш за тукашното майчинство, за да разбереш какво искам да ти кажа!

— Не съм сигурна, че схванах последното, но останалото ми е ясно. И не мисля, че дори Четиримата владетели имат право да ме обвързват с някакви си пришълци. Представям си ги като раса от коварни и хитроумни борки.

— Може и така да е, а може да са наглед мили и привлекателни... Това нищо не променя. Знаем само, че са коренно различни от хората. Стига ми, докато не получа доказателства, че мога да съм спокоен. Пък и ние в Диаманта май сме твърде уязвими, ако някой реши, че е време да се отърве от нас. Не бих заложил бъдещето си на доверието към цивилизация, която е достатъчно хитра и лукава, та да подкупи Четиримата владетели.

Дилън помълча, докато запали една от своите внушителни пури. Даваше за тях немалка част от заплатата си. Щом се обви в облак дим, тихо попита:

— Защо ми разказваш всичко това?

— Първата стъпка в плана ми е да си осигуря влияние. Имам нужда от високопоставени приятели, които да ми дават информация. Каж ми честно, кой е собственикът на твоя катер?

— „Хроясейл“ естествено. Защо питаш?

— А кой е президент на „Хроясейл“?

— Никой. Нали вече ти казах.

Кимнах доволно.

— Ами ако аз стана президент? Ще определям заплатите, ще издействам по-ново оборудване, резервни части — всичко най-добро...

— Какви ги плещиш, по дяволите?!

— Представи си, че двамата с теб ръководим „Хроясейл“. Няма да си просто капитан и всеки бюрократ да може да ти трови живота, ами истинската шефка тук. Добре ли ти звучи?

— Продължавай...

— Имам обаче нужда от помощта ти, за да стане възможно това. Както и от още един човек. Разбира се, че е незаконно, но никой няма да умре и се надявам дори да няма сериозно пострадали. Е, нужна е смелост, но не се съмнявам, че ти я притежаваш в изобилие. Въпросът е ще се включиш ли?

— Изобщо не проумявам за какво говориш.

— Ще уредя президентът на „Тукър“ да бъде уволнен. Така ще го очерня, че да не се измъкне. А някои началници ще се издигнат, за което ще ми бъдат благодарни. Ще ми дадат „Хроясейл“, тлъста банкова сметка и необходимата ми информация. Сега разбра ли?

— Можеш ли да направиш това?

Засмях се.

— Много е лесно. Стига само да не са сменяли противопожарната алармена система в общината през последните три години.

— Моля?!

Докато закусвахме, обсъдих с Дилън другия си проблем.

— Ако не се сетиш бързичко за още някого, комуто да се доверя в цялата тая суматоха, ще имаме нужда и от Санда. Тя е умна и наперена и според мен ще се справи. Но можем ли да разчитаме, че

няма да се раздрънка? Изключено е да се вмъкна в дома Акеба, за да видя как се държи, когато е далеч от нас. Ти обаче си била там. Какво мислиш?

— Добър избор — кимна Дилън. — Не съм виждала друг да хлътва така, както тя по тебе. Но за онова, което си намислил... едва ли би успяла да си прехапе езика. Ще издаде всичко.

— А ако ѝ обещава безнаказано измъкване от майчинството след известно време? Защото в момента я искам точно където си е. Пък и имам нужда от сметката ѝ за лични разходи. Но щом всичко свърши, ще мога да я махна оттам.

— Не знам. Не е изключено обещанията за бъдещето да се окажат недостатъчни...

— Това го остави на мен. Питам те дали ако я накарам пак да се върне в тялото си след акцията, тя ще издаде всичко... да речем от злоба?

— Не вярвам, че може да се предвиди със сигурност — откровено каза Дилън. — Но инстинктът ми нашепва, че няма да те издъни. Много се е увлякла по тебе. Не че аз не съм, по дяволите! Куин, само това ли искаш? Някой, който да ти помогне в задачата, а ти да му се отблагодариш в замяна?

Стиснах ръката ѝ.

— Не — отговорих нежно. — За мен ти си много повече. Санда също.

Тя се усмихна.

— Как ми се ще да бях сигурна, че е тъй. Наистина! Трудно ми е да разбере що за човек си, а пък за Санда ще е направо непосилно... Роден, отгледан и обучен специално за работата си. Хората ти се доверяват, без да знаят причината. Споделят тайните си, пак без да им е ясно защо го правят. И жените си падат по теб като зрели круши. Чудя се дали ти самият разбираш кое в личността ти е истинското.

— Преди щеше да си ужасно права — отвърнах със същата доза откровеност. — Но не сега, не и за бъдещето ми на Цербер. Това вече е моят дом. Завинаги. Тук е животът ми. Различно е от миналото, Дилън, тъй че аз също се промених. Виж, заложих си главата на дръвника с това, което ти казах.

— Вярно е — призна тя.

Довършихме си закуската.

Споразумяхме се първо да поговоря със Санда насаме, а после и тя да обсъди всичко с нея. Реших да не бъда толкова откровен с момичето, просто защото не можех да разчитам изцяло на мълчанието му.

— Дватамата с Дилън ще опитаме нещо много рисковано. Намислил съм план, който ще ме направи шеф на „Хроясейл“, стига да си послужим малко по-изобретателно със закона, така да се каже.

Видях как любопитството я обзе изцяло. Сигурно в главата ѝ се въртяха какви ли не романтични измишльотини. Може би според нея точно такива неща вършеха хората от „истинския свят“... но не и майките от дома Акеба.

— Преди да продължа, искам да те предупредя, че това не е игра. Научиш ли останалото, ще държиш в ръцете си съдбата ми, а и живота на Дилън. Ще ни очистят дори при *най-малкото* подозрение. Значи не бива да говориш за това с никого, освен с нас двамата. Не трябва и да показваш, че се вълнуваш, че пазиш някакви тайни, иначе ще ни затриеш. Имаме нужда от помощта ти, но само ако твърдо вярваш, че ще се справиш. Разбра ли ме?

Тя кимна.

— Боиш се, че няма да си мълча ли?

— Не искам да те обидя, но и ти, и Дилън сте ми разправяли достатъчно за онзи ваш харем. Много напомня подобни местенца от едно време. Приказвате си, клюкарствате и се познавате толкова добре, че веднага забелязвате кога нещо не е наред... и после мълвата се разнася мигновено. Кажете ми съвсем честно — мислиш ли, че можеш да опазиш подобна тайна?

— Според мен ще мога.

— Трябва да си абсолютно сигурна, иначе спираме дотук.

— Сигурна съм. За нищо на света не бих навредила на тебе и на Дилън.

— Добре тогава. Способна си да ми помогнеш веднага. Нали си обучавана за медицинска сестра?

— Всички ни учат на това. А на мен дори ми беше интересно. Дилън обаче знае повече. По-дълго е била в дома.

Кимнах.

— Сега имам нужда само от няколко най-елементарни факти. Първият ми въпрос е — хипнотизирали ли са те някога?

— Разбира се. Всички го правят при раждане, защото тук почти не се използват обезболяващи лекарства. Само че освен нас почти никой друг на Цербер не би и помислил да се подложи на хипноза.

В това не се съмнявах. Да повериш пълния контрол над сегашното си тяло... и над възможното друго, на чужд човек — не, никой не би го направил доброволно! Не и тук.

— Дилън ми каза, че в по-особени случаи майките се разменят, за да могат онези в напреднала бременност да излязат от дома. Един вид приятелска услуга.

— Вярно е. Не се случва често, но всички сме го вършили.

— Чудесно. Сецаш ли се за някоя, с която можеш да се замениш за цяло денонощие?

Санда се позамисли.

— Ами да. Смятам, че Марга ще се съгласи. Някой път ще ѝ върна жеста. Кога искаш да стане?

— След две седмици. От петък до събота вечерта. Може би дори до неделя сутрин...

— Ще уредя това.

— Добре. Ако искаш, поговори и с Дилън. Цялата следваща седмица ще се занимавам с подробностите. А в почивните дни ми се ще да направя малък тест за пролуки в сигурността на корпорацията. Има и още нещо!

Извадих две листчета от джоба си и ѝ ги подадох. Тя се взря недоумяващо.

— Какво си надраскал?

— Помниш ли Ота?

— Е?

— Освен пиратските копия той внася контрабандно доста интересни дреболии. Но ако аз му се изтърся със списъка, може да се настрои подозрително. Искам ти или друга, която няма да задава излишни въпроси, да отиде при него и да му поръча точно тези схеми. Кажу му, че са необходими резервни части за противопожарната система в дома Акеба. И трябва да са непременно според списъка, защото устройствата при вас са специални. Ако започне да

любопитства излишно, престори се, че нищо не разбираш, но настоявай да не заменя частите с подобни на тях.

Санда огледа схемите и ги повъртя в ръцете си.

— Лесно ще се направя на невежа. Всъщност какви са тези чудеса?

— Чипове. Памет за компютри. Имам нужда от тях колкото е възможно по-скоро; най-късно след седмица... Ясно ли е?

Тя кимна.

— Ота ли ги прави?

— Може да ги поръча.

— Колко трябва да му платя?

— Нали каза, че ви се позволяват почти неограничени разходи. Затова толкова често съм ти давал да черпиш. Цената ще е висока, защото сделката е от онези, които стават под тезгяха. Вероятно всяка част ще излезе по двеста-триста кредита.

— Олеле!

— И за тебе ли е твърде солено?

— Не, но досега не съм плащала толкова наведнъж.

— Ще проличи ли в сметката ти?

— А, не! Нямаме лични сметки. Мисля, че това е още един начин да ни държат изкъсо. Всичко се плаща от общата сметка на дома.

Кимнах доволно и притеглих Санда към себе си.

— Да знаеш, досега не съм си и представял колко секси може да бъде една бременна жена!

Божичко, шепнех си в този миг, май този нелеп, идиотски, смахнат план ще проработи!

— Я ми обяснете за вашия нураформ — помолих двете си съзаклятнички в петък вечерта.

Бяхме на катера.

— Едно от малкото обезболяващи, които се използва тук — каза Дилън. — Смръкваш два-три пъти и угасваш като лампа за около двайсетина минути. Но не можеш да си смениш тялото. Затова лекарството е разрешено при тежки операции или злополуки, когато някой изпитва непоносими болки. Контролът обаче е строг. Само лекарите имат достъп до нураформ.

— Лесна работа — успокоих ги аз. — В аптеката на корпорацията винаги държат запас. Ще открадна малко, без да ме усетят.

— Защо ще си правиш труда? — учуди се Дилън и измъкна електронен ключ от джоба си. — И в катерите имаме аптечки.

Не само ми се искаше да я разцелувам, но го и направих.

— Само че каква ще ти е ползата от него? — усъмни се Санда. — Той прави размяната невъзможна, а и ако упоиш някого, после ще знае какво си му сторил.

— Не и ако вече е заспал... Хайде сега да си поприказваме за други неща. Какво стана с чиповете?

— Ота прие поръчката — увери ме професионалната майка, — макар че здравата се пазарихме, беше адски досадно. Наложих се да взема назаем тялото на Марга, за да отида в магазина, и ще трябва да измисля нещо, та да ѝ се отплатя.

— Каквото и да е, ще ти го осигуря — побързах да обещаая. — Кога ще ги получиш?

— Във вторник. За срока изобщо не поиска да отстъпи. Мога да пратя куриер да ги вземе, защото съм ги предплатила.

— Ще ми трябва за вторник вечерта, тъй че лично ще намина да ги прибера. Засега напредваме добре. Пречките са по-малко, отколкото очаквах. Човек май е способен да извърши чудеса, за да скрои мръсотия на шефа си. Информацията, която вече притежавам, на самия мен би ми отнела едногодишно рисковано бъхтене...

— Въпреки всичко мисля, че си луд. — Дилън поклати лава. — Толкова е сложно и заплетено, че ще е чудо, ако успеем.

— Нима си въобразяваш, че би могло да стане лесно? Та всеки президент на корпорация или шеф на синдикат се е изкатерил до върха, като е вършил точно такива налудничави и оплетени щуротии в подходящия момент. Дори и с толкова преднамерено нелеп план следователите пак ще надушат, че сме ги прекарали. А две седмици по-късно ще разнищят и какво точно е станало, но да се надяваме, че поне няма да изяснят кой е виновникът. Аз естествено няма да съм възнаграден истински — според тях — а просто натикан на службица без никакви перспективи. Не се съмнявам, че ще стигнат до истината, но замисълът е толкова кретенски, че едва ли биха повярвали сами на себе си... и дано с това всичко да приключи. На мен също не ми

харесва, че играта е твърде сложна, понеже така вероятността за гафове нараства. Е, почти до края ще имаме възможност да се откажем при всяка следваща крачка, затова свършим ли си работата добре, рискът да ни заловят е минимален. Не мислете за нищо освен за своите конкретни задачи!

— Точно за тях се притеснявам — мрачно отвърна Дилън.

— Добре, хайде тогава да направим една репетиция. Но преди това и двете си представете колкото се може по-детайлно какво можете да постигнете. Ти, капитане, ще разполагаш изцяло с катера си, без никой да ти се бърка. Ще си независима и осигурена. А на тебе, Санда, обещавам, че ще те отърва от майчинството, и то толкова ловко, че никой няма да е успял и да мигне. Ако проявите нужното търпение, ние тримата сигурно ще управляваме този скапан свят след няколко години.

Жените май нито за миг не повярваха на приказките ми, но поне имаха доверие на самия мен, а това за момента ми стигаше. Не ги подмамвах, само и само да си изпълня задачата. Говорех съвсем сериозно.

— А сега да видим доколко се поддавате на хипноза!

Санда се унесе бързо и лесно. Дилън малко се опъваше. Разбирах защо и ѝ съчувствах. Дълго се бе борила, докато стане каквато беше сега. А хипнозата е сериозна заплаха за самочувствието. Наложих се да я убеждавам и успокоявам, за да се отпусне.

Ако не ни пипнеха, майката от дома Акеба можеше единствено да спечели вълнуващи преживелици, без да загуби нищичко. И на Дилън нямаше да се случи кой знае какво, но пък тя залагаше всичко, което ѝ беше скъпо. Всъщност правеше го само заради мен и аз знаех това.

Процедурата ми беше позната от предишните мисии, дори вече бях натрупал сериозен опит. Освен това използвах компютрите на „Тукър“, за да се поровя в медицинските справочници и науча точно какво и как да извърша в конкретния случай. Очевидно нямаше да е от лесните.

Озовал се насаме в катера с две красиви жени, изпаднали в дълбок транс, внезапно изпитах някаква почти извратена възбуда, но

бързо отпъдих тези глупости от ума си. Имах сериозна работа. Конфедерацията разполагаше с лекарства и апарати, които значително биха облекчили положението ми. Дрогите обаче трябваше да отпиша заради микроба на Уордън, а до добрата техника просто нямах достъп.

И двете ми пациентки изглеждаха кротко заспали в креслата си. Заговорих първо на капитанката.

— Дилън, ще чуваш само моя глас. Ще ме слушаш, ще ми вярваш и ще изпълняваш точно онова, което ти кажа. Разбра ли ме?

— Да — отвърна тя унесено.

— Отговаряй искрено на всички мои въпроси.

— Добре.

— Ще издадеш ли мен или плана?

— Не ми се вярва.

— А защо искаш да участваш?

— Защото ти го желаяш.

— Толкова ли е важно това за тебе? Защо поемаш такъв риск?

— Защото...

— Говори, слушам те.

— Струва ми се, че те обичам.

Вълшебната дума... и чувство. Често я бях изричал, но още не я разбирах. И мислех, че на Цербер любовта е доста абстрактно понятие.

— Наистина ме обичаш, нали?

— Да.

— Много силно? Много дълбоко? Повече от когото и да било, дори повече от себе си?

— Да.

— Ще ми повериш тялото... и живота си?

— Да.

— И аз ще мога да ти поверя тялото и живота си?

— Да, ще можеш.

Прехвърлих вниманието си на Санда, като процедурата се повтори напълно до един определен момент.

— Ще издадеш ли нас или плана?

— Не. Никога!

— Говорила ли си с друг в дома за това?

— Не.

— Някой заподозря ли, че се занимаваш с нещо необичайно?
Задаваха ли ти неудобни въпроси?

— Един-два пъти.

— Какво им отговори?

— Че съм влюбена в теб и ти си влюбен в мен.

— Повярваха ли ти? Продължиха ли да те разпитват?

— Завидяха ми. Разпитват ме за тебе.

— Ти какво им казваш?

— Че си от Външния свят и работиш в „Гукър“.

— А друго?

Последвалите признания лично за мен бяха особено смущаващи. Романтичните измислици на тази самотна и измъчвана от скука млада жена бяха твърде натуралистични и невероятни. А и никакви тънкости, усвоени по време на житейските ми приключения, не биха ми помогнали да извърша почти божествените любовни подвизи, които тя ми приписваше във фантазиите си. Имаше обаче и от какво да съм доволен. Другите от дома Акеба сигурно щяха да разберат защо се е развихрило въображението на Санда и биха си обяснили нейното необичайно вълнение напоследък единствено с новото ѝ познанство.

Емоционалната бъркотия в душата ѝ беше и по-проста, и значително по-заплетена, отколкото при Дилън или всеки друг обикновен човек. Тя искрено обичаше приятелката си, но мен направо боготвореше.

Агентите на Конфедерацията са създадени и отгледани за своите задължения и са толкова свършени, колкото е във възможностите на социалните и биологическите науки, за да задоволят съответните нужди на обществото.

Когато бях още младок в тази игра, често се изумявах как лесно хората позволяват да бъдат манипулирани, колко уязвими ги правят чувствата им и те са готови да изпълнят всяко твое желание, стига да изречеш умело подбраните думи в най-уместния момент. Но никога не бях се замислял сериозно над това, действах почти по рефлекс. Ето че сега преживях нещо стряскащо. Две жени ме обичаха и бяха готови да заложат главите си и какво ли не още за мен.

Макар Дилън да съзнаваше, че я използвам, това не я възпираше ни най-малко. Тази вечер, взрян в двете, изпитах необичайна нежност, загриженост, искрена привързаност и дори възхищение... Не можех да

се позная и бях принуден да си задам въпроса дали и аз не съм способен истински да обичам.

Но работата преди всичко!

Почти бях престанал да дишам преди следващия експеримент, защото провалът сега означаваше сигурен неуспех по време на акцията и всичко би трябвало да бъде отложено. Времето за Турган Сугал изтичаше; значи и за мен.

Накарах Дилън и Санда да се изправят и да застанат с лице една към друга.

— Почувствайте себе си. Почувствайте своето съзнание. Усетете микробите на Уордън — как се свързват, как ви обединяват. Не мислете за нищо друго. Усетихте ли ги?

— Да — отвърнаха двете едновременно.

— Дилън, ти желаеш да се пренесеш в тялото на Санда. Стремиш се към него повече от всичко на света. То е прекрасно тяло, за което винаги си мечтала. Искаш да си в него. Пренеси се в това тяло, Дилън. Приеми тялото на Санда... А ти, Санда, няма да се съпротивляваш. Ти искаш да си размените телата с Дилън. Ще се пренесеш в нейното, както тя в твоето. После и двете отново ще се изправите и все още ще бъдете в дълбок хипнотичен транс.

Явно в подобно състояние и с моя помощ процесът мина по-бързо и плавно, отколкото при нормален сън. Поне компютрите ме бяха уверили в това, макар че получих и предупреждение — трябва да изчакам десет минути за окончателното затвърждаване на ефекта. Всъщност пълното приспособяване продължавало цели три денонощия, но засега не се стремях към такъв резултат.

Не бяха минали и десет минути, когато двете жени се разшаваха. Сега Дилън беше Санда — и обратното.

Заговорих на новата капитанка.

— Чуваш ли ме?

— Да.

— Слушай внимателно. Скоро ще те събудя, но пак ще останеш в дълбока хипноза. И когато се разсъниш, ще направиш точно каквото ти казвам...

Колкото и да бях овладял самохипнозата и въпреки че усещах микробите в тялото си, замисленият трик беше твърде засукан, за да го осъществя съвсем сам. Затова щом Дилън се събуди, оставих се тя да ме потопи в транс и процесът продължи — аз се озовах в предишното ѝ тяло, а Санда — в моето. После всички бяхме в съзнание, макар и под хипноза, и можехме да сравняваме впечатленията си. Стигаше ми, че успяхме да постигнем пълен психически контрол за толкова кратко време. Отново се разменихме, Дилън ме изведе от трансa, след това аз на свой ред им помогнах да се събудят, но не забравих да заложа в подсъзнанията им няколко полезни за акцията постхипнотични заповеди. Бяха от самозакрепващ се тип; тоест всяка от тях вече би могла сама да си внушава отново и отново необходимото. Използвах най-авангардната хипноза с все още доста ограничена употреба, но много подходяща за запаметяване и отпускане на напрегнати нерви.

После цяла вечер предъвквахме за кой ли път плана, докато се убедих, че всички сме си наизустили ролите! Санда бе получила разрешение да преспи на катера, защото се смяташе, че тук ще е в безопасност — явно и домът Акеба бе под крилото на неизлечими романтици. Бяхме си поръчали пищна вечеря от града и я изядохме на задната палуба.

— Нещо не мога да проумея — поде Дилън. — Както си го представям, имал си на разположение всички елементи, за да измислиш плана. Но кое беше първото всъщност — условията или самият план?

Разсмях се.

— Условията, разбира се. Планът е избран според онова, което мога да направя аз и което е по силите на моите приятели, съучастници и близки партньори... това естествено сте вие двете: Просто трябваше да се появи проблемът — подмолното накисване на Сугал. Тогава сглобих всичко в ума си и го нагодих към вече откритите пролуки в бронята на обществото. Дотук нещата се връзват, но ако съм сбъркал в проучванията си и не потръгне добре... е, ще опитам с друг план. Лесно е да замислиш акция — схематичната представа за тази ми отне само няколко минути. Трудно е изпълнението, защото никога не си напълно сигурен кое е възможно, докато не опиташ.

През нощта предстоеше още една проверка и тя също зависеше от мен. От двете жени се искаше само да заспят, разделени с щит. На

моя милост обаче се падаше тежка задача, от която зависеха всичките ми по-нататъшни кроежи и хипотези. Компютрите потвърждаваха логиката в изводите ми, но открих съвсем оскъдни медицински наблюдения по въпроса... Това впрочем можеше да се очаква.

Затова седях в дълбок транс, макар и буден. Бях при Дилън без щит помежду ни. Отворих съзнанието си и почувствах миниатюрните организми. Честно казано, усещането бе като в приказка. Няма образи, звуци или миризми, които да издават присъствието на микроба, но ако си напълно хипнотизиран или потънал в истински дълбок сън, можеш да ги напипаш и усетиш как общуват.

Не естествено в смисъл, че ще вземете да си бърборите с тях, но съществуваше особена връзка — като че отделните клетки сравняват информацията си с някакъв друг източник. Също като енергийна мрежа — невидима, ала я има, способна при това да създаде контакт не само между умовете на хората, а буквално с всичко плътно и устойчиво наоколо.

Хипнозата ми позволяваше да се контролирам и аз се изолирах от всички микроби освен онези в спящата Дилън. Те сякаш пламтяха с тънките пипалца на неизмеримо слаби количества енергия, свързващи едно мъничко същество с друго. Изпитах почти телесно притегляне към нея, взаимодействие с всяка част от тялото ѝ. Мисля, че в този миг разбрах донякъде хората на Лилит, които можеха да налагат волята си на тази мрежа. И все пак не преставах да се чудя как се е появило създаване като микроба на Уордън, при това на светове, които не се отличаваха много-много от другите, на които бе стъпил човекът. Какво си ти, микробче? Защо те има?

Стори ми се, че получих смътен отговор отнякъде... не, отвсякъде!

Съществуваме! Живеем! Тук сме! Достатъчно е!

Дилън бе преминала от по-лекия, наситен със сънища унес, към периода, в който хората изпадат по няколко пъти всяка нощ. Дълбок сън без видения. Микробите в нея горяха ярко, говореха, пееха чрез невидимото силово поле — нейните с моите и моите с нейните. За пръв път бях в съзнание по време на размяната. Странно преживяване, ала без нищо плашещо. Чудновато и приятно. В тялото ми постепенно се натрупваше някакво напрежение, после ядрото на моето „аз“ се понесе по лъчите на енергията към спящата жена, а нейното — към

мен. Нито тогава, нито сега бих могъл да опиша това прекрасно чувство.

Опомних се в тялото на Дилън Кол — ликуващ, преливащ от бодрост, могъщ. Веднага отидох до тоалетната масичка, взех малкия флакон и пристъпих тихо към предишното си тяло, свлякло се на креслото. Внимателно натиснах бутончето и облачето ситни капки потъна в ноздрите на мъжа.

Дишането стана по-дълбоко. Нямаше тревожни промени.

Разтърсих го.

— Дилън? Събуди се! — Вече го друсках здраво. — Хайде Дилън, събуди се!

Направо крещях в ухото ѝ. Напрасно. Доволен от резултата, пуснах секундомера и се помъчих да преместя тялото. Макар амазонката да беше силна жена, свикнал бях с наличието на доста повече физическа мощ като мъж.

Продължавах с какви ли не опити да събудя спящия (или спящата) и не успях.

Накрая седнах на леглото да поизчакам, като през няколко минути подновявах усилията си. На четвъртия или петия път отпуснатата фигура се размърда и изпъшка. Спрях секундомера. Двадесет и четири минути и няколко секунди. Предостатъчно.

След още една-две Дилън се изтръгна от унеса. Разтърси глава и си разтърка очите, сякаш не разбираше къде е попаднала. После въздъхна и ме погледна.

— Значи успя?

Кимнах.

— Двадесет и четири минути, но аз съм по-тежък. Обзалагам се, че за твоето тяло ще трае повече. Нещо да те мъчи?

— Страшна умора, иначе нямам оплаквания.

— Сега е твой ред. Хипогриф...

Постхипнотичната заповед подейства веднага и той (тя) бързо се унесе. Аз се върнах на леглото. След няколко минути се отпуснах достатъчно, за да заспя. Познатата вече възбуда на започналото действие сега малко ми пречеше.

Успяхме да се разменим обратно за около три часа. Преместих се на пръсти в нишата при Санда, където трябваше да повторя същото. Бях вече уморен, но хипнозата сама по себе си бе достатъчна почивка,

а и аз, разбира се, умеех да използвам рационално резервите на своето тяло.

Не упоих Санда с нураформ, защото вече бях проверил въздействието му, пък и не бих си позволил такъв риск при *нейното* състояние.

Усещах тялото ѝ съвсем различно и от своето, и от това на Дилън. Зародишът в нея се бе развил до степен да има собствени микроби на Уордън, макар те да си оставаха недостижими за мен — като онези в корпуса на катера например или пък в пристана. Любопитно преживяване.

Всъщност беше истинско сътресение да се събудя в тялото на Санда при тази напреднала бременност. Промяната далеч не свършваше с анатомичните разлики между мъжа и жената. Дори предишното ми събуждане в затворническия кораб ме бе разочаровало именно защото бях открил прекалено малко разлики. Със Санда обаче беше направо смайващо.

Потвърдих предположенията, си, че правилно съм измислил същината на акцията. Чудно ми беше, че някой друг не се е сетил да го направи преди мен... Впрочем кой знае, може и вече да се бе случвало. Но подобен замисъл тъй или иначе би се породил единствено в коварен ум като моя, защото изискваше не само познаване на хипнозата, а и огромна подготовка, която нямаше да ми е по силите, ако не работех в „Тукър“ и няхах възможността да си играя на воля с почти всесилната компютърна система на корпорацията.

Питах се как жените търпят това състояние. Чувствах се тромав и тежък, а имаше и още по-странни усещания, които не се наемам да опиша. Просветваше ми вече защо Санда толкова напираше да се измъкне от професионалното майчинство, макар да не ми се вярваше, че през повечето време тя самата е чак толкова зле. Налагаше се да потърпя, за да я събудя в моето тяло и да проверя едно измъчващо ме подозрение.

За първи път се събуждаше в напълно мъжка опаковка, а не бе просто изпаднала в транс като на палубата. Огледа се с удоволствие. Мисля, че разликата между проблемите на бременността в осмия месец и моята върхова форма неимоверно засилваше контраста.

— Не може ли да остана за малко такава? — примоли се тя (той).
— Толкова съм... свободна!

Поклатих тъжно глава.

— Не сега. Трябва да усвоиш размяната, за да си готова следващата седмица, а скоро ще съмне.

— Моля те! Само един ден. Дори не подозираш какво означава това за мен!

— Май се досещам — промълвих с искрено съчувствие, — но няма да стане. Овладей се, Санда. Ще го направим пак утре вечер, ако ти позволят да останеш, а не виждам защо да не го сторят. Не ни остава никакво време, трябва да се упражняваме!

Той (тя) се нацупи. Беше ми донякъде забавно да виждам присъщото за Санда изражение на своето собствено лице.

— Хайде да побързаме — подканих го. — Закъсняваме и току-виж желанието ти се сбъднало по най-неприятния начин... ако протакаме още малко.

Започвах да се тревожа. Не от проблемите на това тяло, а от излишната му бодрост. Санда бе се наспала по-добре от мен или Дилън.

Изглежда и на нея й бе хрумнало същото, защото май реши да проточи спора, та да постигне своето чрез принудата на обстоятелствата. Затуй казах рязко:

— И следващата седмица ли, когато животът ни зависи от това, ще проявиш същите капризи?

Това помогна да се окопити.

— Съжалявам. Няма да те проваля — изрече малко гузно.

— Знам — почти прошепнах и добавих: — Хипогриф.

Слава на небесата, че постхипнотичните заповеди са възможни. Разбира се, те бяха скритият ми коз за приближаващата решителна седмица. Сплетох пръсти за късмет, проснах се на леглото и зачаках да заспя, което не стана скоро. В мен напираше страхът, че ще остана в нейното тяло и това още повече ми пречеше да се унеса. Трябваше сам да се надхитря с хипноза.

Слънцето вече грееше ярко в късното утро, когато натъжената Санда ме събуди.

Още един ден репетиции и още една нощ проверки — но този път Дилън направляваше размяната. По-готови не можехме да бъдем. Ако Ота спазеше обещанието си, оставаше ми да свърша само няколко

дреболии, после ме чакаха малко садистични забавления. И петъчната вечер щеше да настъпи.

СЕДМА ГЛАВА

ПОСЛЕДНИ ТРИКОВЕ И МНОГО МОЛИТВИ

Във вторник следобед се обади Санда и каза, че току-що е получила пакет в дома Акеба. Щом привърших работата за деня, отидох да прибера пратката.

Срещнахме се на портала и тръгнахме по дървената пътека над морето. Загледахме се надолу към корабите на „Хроясейл“, вече вързани за пристана, макар засега да нямах намерение да безпокоя Дилън. Тя си имаше нейни задачи, аз — свои.

— Още не ми се вярва, че тук се върти търговия със специални части за компютри и други подобни неща — каза ми Санда.

Ухилих ѝ се.

— Открай време има нужда от подобни услуги, а и все се намират хитреци като Ота, които да ги предлагат.

— Но за какво са им на хората тези измишльотини, освен може би за разни престъпления?

— А, няма съмнение, че служат и за незаконни цели, но това се случва рядко, иначе властите отдавна да са ударили секирата. Най-често клиентите правят индивидуални промени в домашните или работните си устройства. Модификации, каквито производителите не препоръчват, защото искат да контролират всичко, свързано с техните машини. Понякога частите служат и за промени в стандартните системи за сигурност — предпазна мярка срещу тарикати, които успяват да изкопчат основните кодове. Или като в нашата история, случва се за прикритие хората да пренебрегнат поддръжката на системите, необходими за живота в общините, например противопожарните и алармените инсталации. Може би от мързел, а може би защото фирмите за поддръжка не желаят да се занимават с такива евтини. И какво става накрая — идват инспекторите и сварват всички със смъкнати гащи!

Тя вдигна рамене и се взря недоверчиво във все още неотворения пакет.

— Защо си толкова сигурен, че това ще свърши работа? Ами ако Ота те е прекарал и ти е пробутал съвсем стандартни части?

— Почне ли с тези номера, няма да се задържи дълго в бизнеса. Но дори и да ни е измамил, планът просто ще се провали и... ще трябва да измислим нещо друго. Това е.

— А защо поиска толкова много?

Ухилих се още по-широко.

— Защото повредите трябва да изглеждат естествено. Тези чипове са също толкова стандартни, колкото и вложените в нашите и достигнали достойна старост предпазни системи. Отликите са нищожни. Просто тия в пакета са проектирани да реагират при малко по-различни натоварвания в системата. Няма нищо да постигнем, ако има само единични повреди. Ремонтните екипи ще ги поправят и край. Нужна ни е цяла поредица от тревожни сигнали — поправят, пак се издънва, отново поправят и така до побъркване.

— Няма ли да възникнат подозрения?

— О, явно не знаеш достатъчно за машините. Когато една част се скапе, най-често с нея гърмят и други. Колкото повече стават повредите, толкова повече скърцане на зъби ще има по повод на отдавна овехтелите инсталации, които са започнали да издъхват от старост... Довери ми се! Нали това ми е работата?

Тя плъзна ръка около кръста ми.

— *Наистина* ти вярвам, Куин. Само че всичко ми изглежда, как да кажа... ами, *невъзможно*. На мен никога не би ми щукнала подобна идея.

— Ъхъ — изсумтях доволно. — Точно затова други хора — и добри, и мошеници — вършат безнаказано толкова щуротии. Обикновеният гражданин, дори обикновеният пазител на реда и закона просто не е настроен да различава налудничави замисли.

— Човек би очаквал най-накрая да им дойде умът в главата.

— А, понаучиха се — уверих я. — В Конфедерацията сформирали цяла група специалисти със сходно мислене, та да залавят хитреците.

— Звучи ми като приказка. Но се питам защо досега не изобретена абсолютно защитена система.

Този път се разсмях неудържимо.

— Естествено през година или две някой заявява, че е създал нещо напълно непробиваемо и така си е от памтивека. Радостта трае, докато поредният гений успее да прецака защитата.

И за тебе се отнася, Уогънт Лару — помислих, зареял поглед на югоизток над океана. — Нито една крепост не е оставала непревземаема и ничии сили за сигурност не са непобедими. Все някой ден ще дойда да ти видя сметката. Наближавам, стъпка по стъпка. И дори гадните ти приятелчета пришълците няма да те спасят от мен!

Каквито и безгрижни приказки да ръсех пред Санда, не бих се доверил и за секунда на контрабандист. В сряда проверих всички схеми в лабораторията. Представлявах толкова мънички компютри, че едва се виждаха с просто око... и въпреки това бяха остарели с цели векове. С компютрите вече можеха да се постигат страховити и невероятни цели, само че това не се правеше — заради опасенията на влюбените във властта си управници да не си, ако прекалят с новите технологии, те да наложат господството си над човечеството. А тук, на Цербер, изоставането бе още по-голямо. Започвах да подозирам, че и живели преди столетия учени лесно биха проумели с какво се занимавам в момента.

Все така си е открай време в човешката история — векове, дори хилядолетия на безумно бавен напредък, едва ли не пълзене, последвани от кратък, сгъстен период на взривно нарастване на знанията, а накрая всичко рухва, започва отстъпление и дълъг период на застой... Сегашната епоха съвсем не беше време на прогрес, макар пречките да изглеждаха чисто политически. Но да се върнем на чиповете. Те отговаряха идеално на изискванията ми. Хората на Ота си бяха свършили работата, беше мой ред да покажа на какво съм способен.

В сряда вечерта написах поръчка за аерокола на компанията, защото на другия ден трябваше да отлетя до Комора, на сто и десет километра северно от общината, за среща по реорганизацията. Съвсем обикновена случка. Но онова, което направих същата вечер, не беше обикновено. Преоблякох се в работни дрехи на техник по поддръжката

от „Тукър“. С малко ловкост на ръцете се бях сдобил и със съвсем истински комплект инструменти. Първо се отбих в един жилищен комплекс на осем километра западно от основния ни завод. Собствената ми карта от „Тукър“ веднага ми осигури достъп — дори не провериха името, само погледнаха дали лицето е същото като на снимката. След минути бях в кабинета на управителката.

— Ровим из цялата предпазна система на общината — обясних ѝ. — Навсякъде откриваме повреди. Не можем да познаем предварително къде ще се издъни тази проклетия, но оглеждаме за всеки случай.

— Ами вършете си работата — промърмори тя, почти без да ми обърне внимание. — Всичко е на четвъртия етаж, малко над водното равнище.

Кимнах, благодарих ѝ и добавих:

— Тази система е толкова остаряла, че сигурно на шефовете накрая ще им писне и ще разрешат да подменим всичко.

— Ха, как пък не! Няма да стане, докато не изгори и сградата на общинската управа.

Слязох със служебния асансьор и бързо открих основната линия, от която алармената инсталация се разклоняваше до всеки етаж и всяка стая. От самото начало си бях набелязал една очевидна слабост — тук хората бяха принудени да строят в дърветата, но не можеха да им навредят непоправимо или да ги махнат. Просто липсваше друга основа. И понеже по-голямата част от растенията се намираше под водата, горе те обикновено бяха кухи и нямаха особено развита система за движение на течности; пък и слънцето ги напичаше добре.

Иначе казано — колкото и да са инертни материалите, с които хората строяха в дърветата, външната кора се палеше лесно, затова трябваше да бъде изцяло следена от общинската противопожарна система. Никой не би могъл да предизвика пожар в самите изкуствени структури, но обитателите бяха напълно обкръжени от дървото и най-често трябваше да вървят доста до най-близкия изход. Пламне ли дървесината, ставаше страшно, защото димът бързо щеше да запълни коридорите.

Затова компютърно управляемата алармена система бе проектирана да засича всяко покачване на температурата по външната обвивка на дърветата. Освен тази система за ранно предупреждаване имаше само още една възможност за спасение — аварийните шахти,

по които човек можеше да се спусне от всеки коридор чак до водата. Тези шахти се разполагаха в средата, където всичко бе направено от незапалими материали и съществуваше добра изолация срещу дима.

Твърде рядко се случваха пожари, а сериозните направо се брояха на пръсти. Затова никой не обръщаше особено внимание на алармените системи, пък и бюджетите на общините не позволяваха излишни разходи.

Нямах намерение да ставам подпалвач. Пуснах тестовете, минах по предварително измисления маршрут и смених няколко микроскопични чипа със специалните, които донесох. Не забравих да ги покрия с прах и всевъзможни боклуци — никой не биваше да заподозре скорошната подмяна. Когато на истинските техници им се наложи да ровят по линията, сигурно щяха да се оплакват от мръсотията и да разправят, че не е чудно чиповете да са се скапали от нея.

За пръв път правех подобен номер с противопожарна инсталация, макар че дори не можех да си спомня колко системи за сигурност съм надхитрил досега — при това несравнимо по-сложни и съвършени от тази. Нито веднъж не ме разобличиха, въпреки че подозираха благодарение на кого е станало...

Не мина и половин час, когато вече бях поставил своите чипове по местата им, но трябваше да обиколя навсякъде, където би се отбил човек от службите по поддръжка. Повече нищо не пипах; всеки, решил да провери какво е свършил тайнственият техник, щеше да се натъкне на най-обикновена проверка, регистрирана в архива. Въмъкнах нареждането в компютрите, а после се погрижих да не изскочи в програмата за поддръжка, за да се заема самият аз с това.

Може ли някой да оспори, че съвременният човек е безпомощна играчка в ръцете на всеки достатъчно схватлив инженер? Разчитаме на компютъра за заплащане при покупки, за сигурността си, за включването и изключването на осветлението, за поддържането на температурата в домовете. Толкова много му се доверяваме, че е възможно да вкараш сумати хора в беля, като просто му подскажеш да им предложи каквото си поискал...

Докато стигна до главната станция, вече бях спирал на трийсетина места. Според дневника на службите за поддръжка в „Тукър“ почти навсякъде се случваше да възникнат фалшиви тревоги,

средно два пъти седмично затова системите се проверяваха често, макар и без особена полза. В станцията се освободих от микроскопичния си товар, като го разположих в няколко ключови възела, после си тръгнах. Преоблякох се, влязох с пропуска си от фирмата в склада, където оставих на мястото му комплекта инструменти, а униформата метнах в шахтата за пране.

И се прибрах вкъщи.

На следващата сутрин отлетях за съвещанието, върнах се следобед и извиках на екрана дневника.

Два чипа се бяха повредили в жилищен комплекс на осем километра западно от завода — единият по обяд, другият малко по-късно. Техниците още се занимаваха със случая. Ухилих се, кимнах си сам и се върнах у дома за ранна вечеря.

До петък вече бяха регистрирани седем повреди — някои в самия комплекс, други по останалите линии, а една дори в главната станция на противопожарната система... Имаше фалшив сигнал и в друг жилищен комплекс. С него естествено нямах нищо общо, но бях се надявал точно на такова произшествие заради обичайните две на седмица. Така моето бърникане в системата нямаше да е толкова очевидно, макар че не можех да си представя какво изобщо би накарало следовател или инспектор от „Тукър“ да заподозре, че някой е пръснал средства и усилия само и само да предизвиква безсмислени тревоги.

В четвъртък вечерта работих до късно — както за да наваксам времето, прахосано по съвещания предишните дни, така и защото всеки се стараеше да създава колкото се може по-добро впечатление в службата. Веднага забелязах, че някои от колегите липсваха. Сугал може и да нямаше представа къде са изпратени и с какво се занимават, но аз си съставих списъче, от което започнаха да ми се мерзелееят смътни идеи. Всички отсъстващи бяха от по-младшите специалисти като мен и в Конфедерацията до един се бяха занимавали с органични компютри (забранени за употреба на Цербер). Виж ти! Експерти в една и съща област, при това отличаващи се с остър ум и находчивост. Цялата постъпваща за тях кореспонденция бе грижа на главното управление на корпорацията. Интересно... Явно ставаше нещо, за което непременно трябваше да разбере повече.

По-късно вечерта, докато се поразтърквах малко из коридорите, срещнах идващите контролори по почистването от нощната смяна. Разбира се, самата работа се вършеше от автомати, но правилата изискваха и присъствието на неколцина човеци, за да е сигурно, че всичко ще е наред, понеже „интелигентните“ компютри бяха под забрана на тази планета. Взирах се внимателно в лицата на хората. Забелязах, че някои от тях изглеждат доста уморени.

На следващия ден настана същински ад. Навсякъде имаше фалшиви сигнали за пожар, в цялата система сякаш се бе вселил зъл дух. Наложих се половината техници от сервизната служба на „Тукър“ да се втурнат да оправят кашата и да сменят повредените части, но за щастие до вечерта те почти бяха приключили с ремонтите. Повечето служители на корпорацията работеха дневна смяна и също като мен не бяха в жилищния комплекс по това време.

Само малцината от нощната смяна — между другото, повечето живееха тъкмо на осем километра западно от завода — трябваше да изтърпят мъчението. Горкичките, май изобщо не бяха спали...

Според данните от ремонта цялата противопожарна система *наистина* се намираще в ужасно състояние. Моето бърникане из нея не бе причинило дори половината от повредите. Просто бях успял да предизвикам окончателна съсия в отдавна износени части. Надявах се да бъде така, но не разчитах на това за успеха на плановете ми. Може би някой най-после щеше да проумее, че има крещяща нужда от подмяна на системата.

Докато мнозина се опитваха да се справят със сериозните проблеми, аз си свърших работата доста рано благодарение на усилията си предишния ден. Малко преди четири следобед слязох до главния вход, за да посрещна посетителите, с които предварително си бях определил среща. Както в повечето случаи, не бяха от големите клечки — мнозина от нас развеждаха приятели из завода, за да се изфукат, а и компанията ни поощряваше да вършим това. Шефовете искаха да се знае за нас.

Дилън се бе престорила на болна, затова след сън до насита през деня беше в чудесна форма за вечерните си задачи. До нея стоеше дребничка мургава красавица с дълга, гарвановочерна коса, която не бях срещал досега. Спрях се като закован и поклатих глава. Струваше ми се невъзможно да свикна с тези размени на тела.

— Санда? — попитах неуверено.

Тя кимна с усмивка.

— Изобщо не можеш да си представиш какво ще ти струва! Май ще се наложи да нагостиш, напоиш и ухажваш половината жени от дома Акеба.

Представих си за миг подобна перспектива.

— Не ми изглежда толкова страшно...

Сетне огледах двете жени и долових едва прикритото им безпокойство. Прегърнах ги и прошепнах:

— Не си късайте нервите. Всичко се нарежда страхотно!

След общодостъпните помещения имаше скенер само за служителите, допуснати до завода. Но аз бях уредил предварително обиколката, което също бе съвсем обичайно, така че нямахме никакви проблеми с влизането. Според нормалната процедура човек си слага устройството на главата и пъха картата си за самоличност в процепа. Ако всичко е наред, вратата се отваря и той влиза в малка стаичка, а отворът се заключва след него. Пак пъха картата и се задейства втора врата — също като във въздушен шлюз.

Но ако всички четири хиляди служители на „Тукър“ трябваше да спазват процедурата, щеше да мине цял ден, докато се озоват по работните си места, така че компютрите от охраната просто разпознаваха отличителните външни белези и се налагаше единствено да пъхнеш картата. Самото сканиране отнемаше повече от две минути, пък и системата бе подчинена на главния компютър. Вече знаех, че той е разположен в орбита около Цербер и е свързан с всяка точка от повърхността чрез множество спътници, така че не се насърчаваха твърде скъпите претоварвания на която и да е местна система. Сканирането в „Тукър“ беше задължително само в зоните на най-висока сигурност.

Естествено това създаваше още една слабост. Не само защото не използваха сканиране навсякъде, но и понеже всеки можеше просто да подмине най-охраняваните зони, от които го делеше само дебел слой нечупливо и свързано с аларми пластостъкло. Така нямаше възможност да се добере до нищо вътре, нито дори да разбере какво точно се върши в зоните. Компютърните системи непрекъснато наблюдаваха помещенията, които бяха достъпни само за включените в доста кратък списък.

И ето ни застанали точно пред такава зона... а аз играех ролята на екскурзовод. Някои от служителите още седяха пред пултовете, макар да ставаха все по-малко с приближаващия край на работния ден.

— Тук се контролира местната банкова мрежа — обясних на гостенките си. — Единадесет малки банки от общината съхраняват при нас архивите за всички извършени операции, както и прехвърлят пари и ценности помежду си. Разбира се, това е просто поредната банкова линия до главния компютър, където всъщност се записват електронните ни сметки, но в голямата машина са само сумите, притежавани от отделните физически лица и корпорациите. А в тези се пазят данните откъде и накъде се движат парите, може и да се осъществи прехвърляне на средства между различни сметки с изпращане на кодирано нареждане. Кодовете са доста простички и всеки, добрал се до регистрационната система, би могъл да открадне милиони за две-три секунди.

— Ами тогава защо не ги направят по-сложни? — учуди се Санда.

— Защото парите на всички фигурират в главния компютър. Необичайното набъбване на някоя сметка ще предизвика сигнал до централния банков надзор и веднага ще започне разследване.

Всъщност вече неведнъж си бяхме приказвали на тази тема, но наоколо все още имаше хора и трябваше да продължаваме с представлението.

Въпросът на Санда, освен че беше съвсем логичен, напипваше поредната слабост на системата. Наистина беше дяволски трудно за когото и да било, освен за абсолютните компютърни гении в галактиката, при това въоръжени до зъби с неограничени технически ресурси, да отмъкнат безнаказано дори дребна сума на Цербер. И това беше чудесно за мен — когато съставях плана си, разчитах тукашните власти да си разбират от работата.

Дългият коридор, минаващ край банковия център, водеше до поредица от малки заседателни зали. Избрах онази, за която предварително бях проверил, че не е заета от никого. Съвсем типично помещение — катедра, овална маса от прекрасно полирано дърво и пет удобни кресла. Вратата се заключваше отвътре, ако събралите се желаеха никой да не ги безпокои, но отвън — не. Никому не би хрумнало, че има нужда.

Влязохме, заключихме и след броени минути и двете жени бяха под хипноза. По-трудно ми беше със Санда — заради превъзбудените ѝ нерви.

Дилън бе донесла две шишенца нураформ от медицинския комплект на катера и аз дадох едното на професионалната майка. Накарах я вече хипнотизирана да повтори точно какво ѝ предстоеше да направи, после я посъветвах да бъде крайно предпазлива. Добавих и внушението, че не изпитва нито вълнение, нито страх, тъй че спокойно и пресметливо ще изпълни задачата си.

Оставихме я в заседателната зала и аз отведох Дилън два етажа нагоре, до счетоводния отдел на компанията — отново строго охранявана зона. Почти всички си бяха тръгнали, което ни улесняваше.

И шефовете явно се бяха изнесли да разпускат през почивните дни, тъй че аз избрах кабинета на Сугал за мястото, където Дилън да чака. С нея също повторихме най-подробно задачата ѝ, после я оставих.

Върнах се най-долу, носейки три карти за самоличност. Пъхнах ги една след друга в гнездото и оставих контролното устройство да действа така, сякаш всеки път някой наистина излизаше. Избрах си страничен изход, за да не събудя излишно любопитство, но за всеки случай си бях приготвил и убедителна лъжа. Разбира се, третата карта беше моята и аз преминах прага необезпокояван от никого.

На излизане компютърът не само не сканираше хората, но дори не ги засичаше. Правилата за противопожарна безопасност изискваха навсякъде да бъде осигурено бързото напускане. Като използвах картите на двете жени, оставих в паметта на машината фалшивия факт, че са излезли от сградата заедно с мен.

В гърдите ми също напираше нервна възбуда и за миг се поколебах дали да не си укротя нервите с автохипноза. В края на краищата, предстоеше ми трудна задача.

Трябваше да се отбия в някое заведение и да вечерям.

ОСМА ГЛАВА

ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА ПЛАНА

Не само хапнах добре, но и прекарах вечерта в компанията на две прекрасни жени. Бях се срещал с тях от време на време. Не приличаха особено нито на Дилън, нито на тялото, което Санда използваше в момента. Това нямаше значение. Ако някой толкова искаше да ме провери, щеше да пусне записите за петък вечерта и да установи, че съм развел свои близки приятелки на обичайната хвалебствена обиколка из завода, после съм излязъл с тях и съм ги почерпил. Избраният за целта ресторант беше доста тъмен и не се отбивах там често, така че при разпит на свидетели щеше да стане ясно само присъствието ми там същата вечер заедно с две хубавици.

Никак не ми беше лесно да поддържам разговора. Знаех какво би трябвало да става в „Тукър“ в момента и какво предстоеше не след дълго. Съзнавах болезнено, че въпреки престорената ми увереност, всичко е адски рисковано и резултатът съвсем не е предварително известен. И уж ангажирал вниманието си само с компанията и гозбите, прехвърлях през ума си стотиците подробности, които можеха да ни провалят, и колкото повече ги предъвквах, толкова по-силно чувствах, че *все нещо* ще се обърне в наша вреда. И Дилън, и Санда бяха ми повтаряли неуморно, че искам да постигна невъзможното, че целият замисъл е нелеп и прекалено опасен... а пък аз на свой ред ги омайвах, убеждавах и хипнотизирах, за да се справя с тревогите им.

За жалост почти през цялото време дълбоко в себе си подозирах, че те са прави.

Вече нямаше как да спра изпълнението на плана, а и не бих си позволил да прекъсна всичко по средата.

Крега ме нарече „най-способния“. Как ли се бях превърнал в това, което съм? Като поемах налудничави рискове, вършех невъзможното и... всеки път ми се разминаваше безнаказано?

Имаше обаче една подробност, която не си позволявах да забравя — все някой ден късметът щеше да ми изневери. Дали пък не точно

тази вечер?

Онова, което двете жени трябваше да свършат, буквално висеше на косъм.

Едната от седящите до мен приятелки рече нещо и ме изтръгна от унеса.

— Моля? Извинявай, малко съм уморен.

— Горкичкият! Просто споменах, че Мурал от счетоводството се е записала в един от онези клубове за смяна на телата. Не че има нещо лошо — двете с Джора често се разменяме, защото чудесно се допълваме, но не знам дали би ми се искало да съм някоя друга всеки ден и решението да не зависи много-много от мен. Чудя се какво ли кара хората да постъпват така?

— Мисля, че е от досада — предположих аз — или пък от перверзни желания. Чувал съм, че в някои от онези клубове редовно си спретват оргии.

— Хм! Кой би могъл да очаква *това* от Мурал! Явно е доста сложно да опознаеш човека докрай...

Контрольорите по почистването в охраняваните зони на „Тукър“ регистрираха идването си на работа. Всички мърмореха, прозяваха се, не можейки да прогонят желанието за сън от натежалите си глави, но нито един не бе предпочел да съобщи, че е болен. Да беше средата на седмицата, можеха и така да постъпят, но в петък вечер... Все някак щяха да си отспят през почивните дни от проклетата олелия заради противопожарната система. Пък и рядко се случваше контрольорите наистина да вършат нещо. Стигнаха ли до охраняваните зони със своите работи, дори инспектор от компанията трудно би си напъхал носа там, за да ги спипа как дремят.

— Като те гледам, напоследък прекаляваш с усърдието — отбеляза едната ми приятелка.

Кимнах.

— Случва се да бързим и по две смени наведнъж. Някои от големите шефове издърпа доста хора тъкмо когато ни вдигнаха

нормите. Ще се наложи и утре да отида в завода.

— О, миличкият! Явно ще трябва да те заведем по-рано у дома и да те сложим в леглото.

Малко след единадесет контрольорът стигна до банковия сектор. Отдъхна си, защото през последните минути едва си държеше очите отворени. Застана пред вратата, включи скенера, изчака две минути и пъхна картата в процепа. После прибави към нея и друга — специална — взета от сейф на най-долния етаж, иначе вратата нямаше да пропусне почистващите работи. Щом въведе в машините командите какво да правят (и особено какво да не правят точно в този сектор), той си избра едно голямо кресло, премести го зад близкия пулт, за да не се вижда откъм широкия прозорец на коридора, и се приготви за заслужен отдих.

Санда, предупредена от шума, изчака контрольорът да влезе, после избута друго кресло на колелца по коридора и го остави близо до вратата. Оттук виждаше почти цялото помещение, макар че отпуснатият в сън човек едва се забелязваше. Тя се съсредоточи така, както само хипнотичното ѝ състояние можеше да позволи, и почувства как микробите в нервната ѝ система се насочват навън. Разстоянието до спящия мъж бе поне единадесет метра. Момичето усещаше слабата намеса на мъничките създания в машините и дори в пластостъклото. Това леко я разсейваше, но все пак успя да постигне целта си. За щастие наоколо нямаше психощитове, нито пък други хора на етажа. Връзката с микробите в спящия ставаше все по-силна.

Моето съзнание е твое съзнание, моите ръце са твои, моите крака са твои, моето сърце...

— Ето, вече си у дома. Благодаря ти за чудесната вечер. Само ми е жал, че си толкова уморен, а утре пак ще ходиш на работа. Можехме да направим вечерта свършена...

Погледнах двете жени, после и часовника си.

— Е, не съм *преуморен*.

Санда беше в тялото на контролъора. Машините бръмчаха тихичко и изпълняваха зададените команди из банковия сектор. Нищо друго не се чуваше. Тя се озърна към предишното си тяло, леко свлякло се на креслото в коридора. Сега настъпваше най-рискованият момент в цялата операция. Би могла просто да продължи с риск спящият контролъор да я усети, но си каза, че вратата се отваря почти безшумно, затова пъкна картата на роботите и след малко излезе в коридора. С десетина забързани крачки стигна до тялото в креслото, вдигна шишенцето с нураформ от пода и го тикна под носа на служителя, който вдиша веднъж и се отпусна още по-тежко.

Втората карта даваше на машините едноминутна възможност да влязат. Тъй като зоните бяха и без това недостъпни за други, освен за контролъори, никой от експертите по сигурността не смяташе подобен кратък период за опасен.

Санда мигновено остави шишенцето и се втурна обратно към банковия сектор. Седем секунди по-късно вратата се плъзна на мястото си. Жената в чуждото тяло погледна още веднъж часовника на стената, седна пред пулта и започна да изпълнява указанията, които изобщо не разбираше, но бе запомнила безупречно.

Горе, до счетоводството, Дилън цялата се бе наежила от нерви, защото младата служителка в залата не показваше никакво намерение да подремне, а старателно наблюдаваше работата на всички почистващи машини. Минаха пет минути, десет... Най-сетне контролъорката си избра местенце на пода зад пултовете, сви куртката си вместо възглавница и се изпъкна по гръб. Не заспа бързо, но след известно време (сторило ѝ се безкрайно дълго) Дилън вече можеше да се настани до прозореца и да започне нелекия процес на прехвърлянето.

Долу Санда свърши каквото ѝ бе внушено само за девет минути и остана много доволна от това. Сега започваше по-трудното — чакането. Потопи се в още по-дълбок транс чрез съчетание от автохипноза и постхипнотични заповеди и започна да следи кога ще отmine действието на нураформа, за да настъпи обикновени дълбок сън у контролъора.

На унесеното дребничко тяло му трябваша тридесет и седем минути, за да се освободи от въздействието на лекарството, тогава тя започна обратното прехвърляне.

Мина почти час, преди Дилън да завърши своето. Щом се озова в охраняваната зона, реши да рискува и да не използва нураформ. Прецени, че контрольорката спи леко и може да се събуди от шума на вратата. Побърза да седне пред пулта и — точно като Санда — да изпълни безупречно внушената ѝ последователност от операции. Свърши всичко за не повече от пет минути, като внесенията от нея изменения в данните вече съвпадаха напълно с направеното от Санда.

Провери какво става със собственото ѝ тяло навън и за миг настръхна, когато то се размърда неспокойно. Нищо повече, слава богу. Дилън се просна на пода и остави съзнанието си да се пресегне към другото — отатък пластостъклото. Тялото, в което се намираше сега, бе толкова преуморено, че се боеше да не заспи неусетно.

Санда се събуди на креслото в коридора. Главата я цепеше, зрението ѝ беше размътено.

Надникна към залата... и се вцепени. Контрольорът се размърда полека и се понадигна с озадачено изражение на лицето. Стана, но изобщо не погледна към нея, а се вторачи в роботите, почистващи отсрещния ъгъл на помещението.

Изръмжа някаква команда и машините послушно се плъзнаха към него. Санда се досети, че шумът от движението им е единственият ѝ шанс, смъкна се от креслото и го избута към края на коридора, плъзгайки се на колене по пода. Отърва се, защото мъжът нищо не подозираше, а и светлините в банковия сектор се отразяваха от дебелото пластостъкло и почти не се виждаше какво става в полутъмния коридор. Само веднъж контрольорът като че ли погледна към нея и тя замръзна, но той просто разтърси глава и се прозя.

Едва когато влезе в заседателната зала и заключи вратата, Санда си позволи въздишка на облекчение и отпусна измъчената си от болка глава върху ръцете. Тъкмо се поздравяваше колко добре направи всичко и се досети, че бе оставила шишенцето с нураформ до вратата

на банковия сектор. Разтрепери се толкова силно, че ужасът едва не надделя над внушенията, но я спаси здравият разум — знаеше, че вече нищо не може да промени.

Контрольорът събра машините си, пак се прозя, после с удоволствие се протегна. Смътно се зачуди откъде ли са му щукнали странните видения и усещания, но си ги обясни с преумората. Време беше да изкара машините отгук.

Първата от тях, плъзнала се по коридора, нагълта шишенцето и го понесе нататък заедно с останалия събран боклук.

Цели два часа по-късно Дилън осъществи обратното прехвърляне — безкрайни минути на свръхнапрежение, защото ѝ се струваше, че спящата контрольорка ще се събуди всеки миг или пък самата тя ще се предаде на изтощението. Все пак успя и щом съзнанието на другата жена се върна в съсипаното от недоспиване тяло, то веднага потъна в още по-дълбок сън. Дилън спокойно се скри в кабинета и въздъхна с облекчение.

По онова време още не знаех как се развиват събитията. Най-сетне изпратих с целувки двете си приятелки и се приготвих да чакам, стискайки зъби от нерви. Най-много се боях, че всички тези прехвърляния няма да се осъществят, без някой от контрольорите да се събуди. Иначе изобщо не се съмнявах, че и двете жертви ще си позволят да поспят. Правеха го винаги, а моите фалшиви тревоги за пожари им осигуряваха още по-непреодолима съблазън да си починат, докато машините вършат работата.

Бях изключил от програмата за почистване двете заседателни зали и кабинета на Сугал. В това също никой не би забелязал нищо необичайно, защото помещенията нямаше да се използват до понеделник, а през почивните дни друга смяна щеше да довърши почистването.

Почти не мигнах през останалите часове и още в шест сутринта бях в „Тукър“. Да, необичайно рано, но мнозина се престараваха в този труден за нас период. Или идвахме в зори, или оставахме до късно.

Правех ту едното, ту другото, за да не открият нищо подозрително в компютърните дневници.

Щом влязох във все още пустата сграда, препуснах към кабинета си и включих комуникатора. Външните връзки бяха изключени до осем часа, когато главният компютър щеше да пусне дневната програма, но вътрешната мрежа работеше денонощно. Оставих сигнала да прозвучи два пъти в кабинета на Сугал, прекъснах връзката и пак набрах номера.

— Куин? — чу се напрегнатият глас на Дилън и аз си поех дълбоко дъх.

— Че кой друг ще е? Как мина?

— На крачка от провала, копеле проклето! Предпочитам да се гоня с борките.

Ухилих се.

— Но все пак свърши работата, нали?

— Е, да, макар че още не ми се вярва. Санда как е?

— Сега ще ѝ се обадя.

— А кога ще мога да се измъкна от тази гробница? Примирам от глад!

— Знаеш програмата. В седем и половина основните асансьори ще заработят нормално, ти си на началническия етаж. Слез на първия и мини през аварийния изход, за който ти споменах. Там картата няма да ти трябва.

Вярно беше, но все пак устройството щеше да щракне една снимчица на Дилън заедно с датата и часа на напускане на сградата. Това не представляваше проблем. Щом и двете със Санда се махнеха оттук, веднага щях да използвам много полезния код, получен от Сугал, за да изтрия записите.

Насърчих я с още няколко приказки и се обадох по същия начин в заседателната зала. Гласът на Санда беше още по-накъсан от безпокойство.

— Е, как беше?

Тя ми разказа всичко от игла до конец — мъжът се събудил, тя била забравила шишенцето, а после, когато контрольорът извел машините си от етаж, вече го нямало до вратата. Успокоих я, че роботите пътъом изсмукват и коридорите.

Щом се освободи от страха за грешката си, вълнението и просто избухна.

— Беше най-страхотното нещо през целия ми живот! По-хубаво дори от деня, когато родих първото си бебе...

Неволно се разсмях на глас, после напомних и на нея как да излезе в седем и половина. В осем без петнадесет смятах да се погрижа за новия вид на записите в системата за сигурност.

Облегнах се доволен в креслото си. И двете бяха прави — нелепият ни план трябваше непременно да се провали, защото твърде много дреболии изобщо не зависеха от нас. Но успяхме. При това от край до край. А освен всичко останало, Дилън, Санда и аз имахме съвършено алиби.

Бях съчинил всякакви историйки в случай на провал — например как двете случайно останали заключени. Но дори контрольорите и хората от сигурността да им бяха повярвали, пак можехме да загазим. Не се наложи обаче да лъжем изобретателно. Опазихме се чистички и извън всякакво подозрение.

В 7 часа и 45 минути изтрих ненужните записи от дневника на охраната.

Точно в осем шефът на сигурността провери записите от нощта, увери се, че всичко е било спокойно и никой не е влизал или излизал. По това време аз вече бях започнал да работя, макар че смятах да се измета около десет. Бях уморен, дяволите ме взели!

Вярно, че докато обмисляхме плана, той изглеждаше смахнат. Само че беше пригоден точно към присъщите слабости на системата. Всеобщата заблуда, че само обединената воля на местните съдии може да те прехвърли в друго тяло без твое желание, ни позволи да сторим точно това с контрольорите по почистването в опустялата през нощта сграда.

Но ключовият елемент в замисъла ми се опираше на увереността, набита в главата на всеки жител на Цербер, че дори ако ти падне случай да откраднеш пари по електронен път, накрая ще те спипат. Бяха им достатъчни няколко поучителни примера от ранната история на планетата.

Просто прекрасно — самите ние нямахме никакъв очевиден и разумен мотив за стореното, а човекът, върху когото щеше да се стовари всичко, изобщо не би се досетил как сме го изпързали.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ПОСЛЕДСТВИЯ И ПРОМЕНИ

В неделя следобед тримата се качихме на катера — всеки отново в собственото си тяло — и си спретнахме малък празник. Бях особено горд от момичето, което май изгаряше от желание да повтори по някакъв начин приключението. Дилън се отнасяше много по-сериозно към случката. Разбираше не по-зле от мен всички рискове и нищожния шанс, на който бяхме разчитали. С нея много си приличахме, дори мисля, че тя бе по-наясно с неприятните страни на живота. Също като онези, на които им предстоеше да разследват нашия номер, амазонката имаше достатъчно способности, необходими за съчиняването на плана до последната подробност, но никога не би се схванала с изпълнението му. И нямаше да повярва, че някой ще се пристраши, ако самата тя не бе участвала. Естествено точно това щеше да спъне и експертите от Сигурността.

— Чуй какво ще ти кажа — подхванах нравоучително. — Хората, държачи юздите на този свят — президентите на корпорации, шефовете на синдикати, централната администрация — са от оцеляващия тип хитреци. Точно те са били достатъчно дръзки и схватливи, за да проведат своите малки операции и да отстранят конкуренцията. Сигнал им е и късметът, за да не свършат зле. Във всяка история за нечий бляскав успех можеш да откриеш и ръката на сполуката. Но само около некадърниците се разнасят гръмки скандали.

— Добре де, този път ни провървя — отвърна Дилън. — Но все някога нещата се обръщат срещу теб. Ако бе станало онази нощ, *не твоето* съзнание щеше да се радва на прелестите по спътниците на Момрат, а моето и на Санда. Тя нека да прави каквото ще отсега нататък; аз приключих с изпълненията! Не желая повече да си залагам главата заради твоите щуротии.

— Няма и да е необходимо — уверих я колкото се може по-искрено. — Такива удари се правят веднъж. Вече ще бъде друго, а и само аз мога да постигна крайната си цел.

— Значи не си се отказал да дебнеш Уогънт Лару?

— Ни най-малко — кимнах убедено. — И причините са доста.

— А ако те издухат от сцената?

— Ще опитам пак — засмях се. — Онези от Сигурността просто ще ме изпратят още веднъж в друго тяло, после още веднъж... и така докато успея.

Същия следобед казах и на Санда цялата истина за себе си. Според мен вече имаше право да я знае след онова, което направи. Признавам обаче, че само се опитвах да успокоя Дилън с обещанието да не я въвличам повече в рисковани замисли. Никак не ми беше ясно какво предстои, нито от кого или от какво ще имам нужда, но предполагах, че непременно щеше да ми потрябва нейният катер. Е, поне в уверенията си, че тримата сме партньори, докато сме заедно, бях непоклонливо искрен. Наистина харесвах тези толкова различни жени, нещо повече — възхищавах им се. Дори не си позволявах да ги сравня с ония двете, с които бях в петък вечерта — плитки мечти, плитки фантазии за клубове по размяна на телата, плитки клюки за колегите...

Следващите няколко седмици ми опънаха нервите. Всичко зависеше от моята правилна преценка за ефективния контрол в тукашното общество. Вярвах, че го управляват хора, които чудесно разбират криволиците на криминалния ум, защото тяхното мислене бе същото. Но след успеха на нашите кроежи започвах да се опасявам, че съм пипал твърде изтънчено.

Един следобед Турган Сугал слезе на моя етаж да си поприказваме. Приличаше на човек, изведнъж открил пътя към вечния живот и несметното богатство.

— Днес махнаха Хамгирт — съобщи ми той.

— Нима?! — игриво се престорих на изненадан, въпреки напирещото в мен самодоволство.

— Излезе, че имал скрит порок. Бил комарджия. Затънал в дългове до гуша и започнал да източва пари от корпорацията, като ги разпределял в множество банкови сметки. Преди няколко дни внезапна проверка напипала схемата и следата ги отвела до Хамгирт.

— Брей, кой можеше да предположи! — подхвърлих присмехулно.

Сугал се запъна за миг.

— Успя значи? — измънка като поразен от внезапно прозрение.
— *Насади го, а?* Как?

— Аз ли? Нищо подобно не съм сторил — отрекох съвсем сериозно. — По дяволите, нима не разбираш какво е необходимо за такава интрига? Немислимо сложно е!

Този път не успях да се сдържа и избухнах в гръмовен смях. Сугал също се подхилваше с мен, но изведнъж ме изгледа странно.

— Между другото, какво си направил *там*, че да те пратят при нас?

— Типичен случай съм. Компютърни шашми.

— Да пукна, ако мога да си представя как са те сгащили.

— Както и Хамгирт. Ето откъде взех идеята.

Той подсвирна протяжно.

— Ох, проклет да съм... Добре, няма да те разпитвам повече. Засега е настанала голяма суматоха, има много сериозно разследване, защото Хамгирт не само отрече всичко, но мина успешно и през психосондиране.

— Естествено. Най-големите шефове изобщо не се съмняват, че всичко е нагласено. Но това няма да му помогне. Не си измъчвай съвестта — нито ще го ликвидират, нито дори ще го пратят в мините на Момрат. Просто ще го набутат в глуха линия, та да му е за урок. Не заради кражбите. Ясно им е, че Хамгирт нищо подобно не е замислял. А защото е допуснал някой да му заложи капан. Значи не е способен да си опази гърба и всички поверени му тайни са застрашени. Синдикатите не прощават никому такива грешки. Не забравяй това, когато се издигнеш сред могъщите хора на тая планета.

— Има смисъл да го помня през всяка една секунда — кимна Сугал. — Но ако все пак разнищят историята и издърпат нишката чак до нас?

— *До кои нас?* — отново се изненадах, този път съвсем искрено. — Ти не си замесен в нищо. Само ми даде малко информация, но това би могъл да стори всеки от началниците в корпорацията. Няма за какво да се тревожиш. Колкото и да им е неприятно, ще се отнесат с уважение към човека, нанесъл такъв удар. Операцията беше много рискована, провървя ни и опасностите вече отминала. Дори да се досетят *как* е станало, никога няма да научат кой го е направил.

Успокой се и използвай облагите на положението. Предполагам, че сега ще те издигнат?

— Точно за това дойдох да поговорим. Помолиха ме да изпълнявам задълженията на главен ревизор в корпорацията, докато титулярят временно поема президентските функции. Най-сетне ще се махна оттук. Крайно време беше! За нищо на света не бихме успели да изпълним завишените норми за тримесечието, които Хамгирт стовари на главите ни. Но като главен ревизор поне ще мога временно да ги намалая до нещо по-търпимо, а после ще убедя съвета на директорите, че шефът нарочно ни е тормозил. Мисля, че сега охотно ще повярват на всичко най-лошо за него.

— А аз кога ще получа своето? — вметнах небрежно.

Той помълча, преди да ми отговори.

— Дай ми месец да свикна с нещата горе. После ще мога да се разшетам. Няма да се учудят, ако облагодетелствам неколцина стари сътрудници. Всеки го прави и се стараяе постовеите под него да са заети от верни хора. Но по-рано не бих посмял да наложя някакво решение.

— Така е добре — съгласих се. — И без това имам много за довършване, преди да се преместя... *Работа за компанията*, не се стряскай така! Но трябва да обсъдим още две въпросчета.

Стори ми се, че пак започнаха да го мъчат опасения.

— Какво искаш да кажеш? Нали се разбрахме предварително?

Кимнах малко рязко.

— Ще спазя договорката естествено. Моля само за две малки услуги. Едната е от време на време да се срещам на делови обяд с временния главен ревизор на корпорацията. Само колкото да не се забравяме и да разменим последните служебни клюки.

Сугал се поотпусна.

— Това няма да е трудно.

— Втората е съвсем различна, но изобщо не настоявам за нея, нито пък ти поставям някакви условия. Ако опре дотам, мога да направя нещо и сам, по втория начин, но май е по-лесно да стане официално.

— Продължавай.

— Има една млада жена, която много помогна и двама ни. Но е хваната в клопката на майчинството и иска да се измъкне от нея. Отгоре на всичко е извънредно умна и надарена, да не говорим пък за

смелостта ѝ. Ще се радвам, ако я уредя да се махне оттам... защото донякъде съм ѝ длъжник.

Той поумува доста и накрая каза:

— Разбирам подбудите ти, но трябва да те предупредя, че искаш нещо трудно изпълнимо. Не познавам никого, който има достатъчно власт да го стори. Пък и не се сецам за друг вариант, освен ако успееш да предизвикаш съдебно решение — да я разменят с криминален тип, да речем, дето се е опитал да извърши престъпление срещу нея. Дотогава обаче момичето ще трябва да преживее тежки моменти...

— Само те попитах, за да знам има ли някакъв шанс.

— Виж какво, дай ми време да си поблъскам главата, нека са поне два месеца, пък току-виж се откряне някоя вратичка. Така добре ли е?

— Ще чакам — съгласих се веднага. — И без това ѝ се полагат два месеца почивка след раждането, тъй че не е прекалено спешно. Но ако разбереш, че няма как да помогнеш, предупреди ме. Не искаш ли да ти кажа името и адреса ѝ?

Сугал се ухили.

— Няма нужда. Старая се добре да опозная подчинените си.

Нямаше как да не му се възхитя. Все пак реших, че не е зле да му поохладя възторзите.

— Убеди се, че съм добър приятел... и верен. Нито сега, нито в бъдеще ще се опитвам да те натопя, стига и ти да се държиш така. Само помни, че трябва добре да се пазим един друг. Ако ти затънеш, при психосондирането може да открият и моето име. Същото важи за мен. Значи ще трябва взаимно да се грижим за добруването си.

— Чудна работа... — промърмори той. — Тъкмо се канех да ти дръпна подобна реч.

Последвалите събития се редяха бавно, без напрежение, точно когато и когато бе нужно. Издигнаха Сугал и след месец нормите на „Тукър“ бяха намалени, а правителството изпрати нов екип за проучване, който установи максималните ни възможности при орязания състав и обяви, че предишните изисквания са били изсмукани от пръстите и неизпълними. Вече можехме да дишаме с пълни гърди.

По същото време бе инсталирана изцяло нова противопожарна система, всички контролори по почистването в компанията бяха сменени, а процедурата за тяхната работа — допълнена с още по-строги правила. Неколцина от служителите в завода бяхме разпитани тихомълком за деянията на познатите си. Разбира се, следователите не откриха нищо съществено и тревогите отминаха.

В края на месеца Санда роди момиченце и само седмица по-късно отново приличаше на себе си. Обясних ѝ, че се занимавам с нейния проблем, но това ще ми отнеме доста време и тя като че се примири. След малкото ни приключение момичето изобщо не се съмняваше в способността ми да постигна всичко, а аз, разбира се, се чувствах задължен да ѝ помогна.

Скоро след това започна реорганизация в „Тукър“ — назначиха ни нов управител, мнозина от моите колеги бяха повишени, други преместени, а някои пострадаха сериозно, защото се знаеше, че са били хора на Хамгирт. Аз станах президент на „Хроясейл“, изцяло притежавана от „Тукър“. Заплащането беше изключително добро, но доколкото знаех, длъжността ми въобще не беше необходима. Точно на такива закътани местенца натикваха несретници като Хамгирт. Никой дори не се учуди на промяната в моето положение, защото полека-лека плъзна мълвата, че е лична услуга заради близостта ми с Дилън.

Уредих горните помещения над пристанището в Акеба да бъдат почистени и обзаведени наново. И тъй, след по-малко от година престой на Цербер, вече бях президент на фирма. Какво от това, че наглед повишението ми си беше задънена улица? Официално ръководех малка флотилия от четири бойни катера и шестдесет и два траулера, заедно с различни складове и цехове за обработка на улова.

Сградата на управлението беше триетажна, настанена между клоните на две гигантски дървета. Един клон бе отрязан и изравнен като площадка, от която направо към пристанището се спускаше стълба.

Долу бяха канцелариите и цистерните за събрания скрит — червеникаво миниатюрно същество, някъде по средата между растенията и животните, чиято биохимия освен всичко друго даваше възможност за производство на чудесни електропроводници. Веднъж седмично или дори по-често, ако на моряците им вървеше, долиташе

голяма товарна аерокола, оставяше празна цистерна и отнасяше пълната в „Тукър“.

Горният етаж обаче бе необитаем от времето на последния президент на „Хроясейл“, значи поне от осем години. Харчех с широка ръка средствата за обзавеждане, които корпорацията ми отпусна. Подредиха ми не само удобен кабинет, но и огромно луксозно жилище с всичко необходимо в него. Преместих се веднага. Скоро и Дилън вече живееше при мен. Съставихме и подписахме брачен договор. На Цербер официалните съпругески отношения не бяха необходимост и хората рядко стигаха дотам, ако не броим членовете на някои религиозни общности. Но ние имахме сериозни причини да постъпим така. Договорът ясно посочваше отделната и общата собственост, а можехме вече да имаме и съвместна банкова сметка. Така изпълнявах обещанието си за лоялно партньорство, а Дилън, като съпруга на големия шеф в „Хроясейл“, изведнъж стана първа между равните.

Разбира се, връзката ни обясняваше моето преместване и ни отървяваше от всякакви подозрения. Имаше и още нещо. Чувствах се уютно с Дилън и съвсем не толкова добре без нея. Тя ми беше чудесна приятелка и довереничка във всичко. Никога не се бях сближавал толкова с друга жена. Беше ми добре, макар да не можех да обясня точно защо. Стигаше ми да знам, че е наоколо, дори и в най-далечния ъгъл на сградата и всеки се занимава със своите си неща. Все пак тази зависимост малко ме тревожеше, защото дотогава се бях смятал за неуязвим към емоционалните слабости, присъщи на останалите хора.

Спяхме винаги в едно легло и често си разменяхме телата, но това не ме притесняваше нито за миг. И двамата имахме първи клас, значи можехме да си вършим работата без значение кой как изглежда. А преживяването ни сплоти повече от която и да е двойка, срещана от мен през живота ми.

Как ли беше за нея... Е, мога само да кажа, че май запълвах някаква празнина в живота ѝ, вероятно останала от тежкото време на професионалното майчинство. Тя имаше нужда от близък човек и много ѝ харесваше, че спим без щитове помежду си.

Е, забелязваха се и две петънца в прекрасната картина. Нейните пури, миризмата от които изпълваше стаите дори при включен на максимум климатик. И фактът, че повечето сутрини Дилън ставаше и отиваше да рискува живота си. Не бях прекарал и две седмици като

президент на „Хроясейл“, когато довякоха първите жертви. Ако моряците бяха се родили с повечко късмет, само кървяха или им липсваха крайници. Иначе просто ги стоварваха на парчета в чували. Не исках някой ден да видя останките на Дилън, но не можех да я разубедея. Този живот ѝ харесваше, а каквото и да чувстваше към мен, явно винаги щях да остана на второ място след океана...

Естествено във всичко това трябваше да се намери някакво достойно място за Санда, макар че и тя вече не беше чак толкова зле. Двамата с Дилън винаги ѝ бяхме под ръка — на едно бързо спускане с асансьор от дома Акеба. Момичето очевидно беше доволно, макар и да се опитваше да скрие печалната си завист, че може само да наблюдава живота ни. Майчинството все още я възпираше да изпита малко чудноватата ни свобода и сигурност.

Чух се няколко пъти със Сугал, който толкова солидно се окопаваше на поста главен ревизор, че май скоро думата „временни“ за новите назначения в ръководството щеше да бъде забравена. Както и очаквах, признаха Хамгирт за виновен по всички обвинения, лепнаха му условна присъда и го набутаха да управлява местна корабна линия — също изцяло притежавана от „Тукър“.

Всичко се нареждаше добре за мен, само че няхах никакво намерение да оставя събитията да ме връхлитат изневиделица. Тепърва трябваше да се разправам с Уогънт Лару, затова си държах очите и ушите широко отворени в очакване на нов сгоден случай.

ДЕСЕТА ГЛАВА НА ЛОВ ЗА БОРКИ

Тревогите ми за Дилън (особено пък след като ми стана жена) се засилваха с всеки следващ пострадал, но вече я разбирах достатъчно добре, за да знам, че молбите са безполезни. Санда пък, изглежда, имаше доста мухи в главата след участието си в нашия номер и изгаряше от желание пак да си пораздвижи кръвта.

Седяхме една вечер, приказвахме си небрежно и тя изведнъж подхвана познатата тема, възбудена от новите разкази на морската вълчица.

— Толкова е вълнуващо — промълви, сякаш останала без дъх. — Какво ли не бих дала да се измъкна с тебе в морето само още един път!

— Сигурно ще пощурееш от досада — хладно отвърна Дилън. — Не се случва винаги да гоним борки или те да ни нападат... и слава на небесата, че е така!

— Искам просто да съм там, когато препускате по вълните, и да знам, че опасността може да връхлети всеки миг незнайно откъде... Толкова съм слушала твоите истории, че вече ги сънувам. А почивката ми почти свърши, следващата седмица пак започвам с хормоналната подготовка.

Виждаше се колко я потиска тази мисъл.

— Нали знаеш, че не можеш да излезеш в морето — обадох се съчувствено. — Лепнали са ти етикетчето „ценна за държавата“. Не са ти позволени никакви рискове.

— Знам, знам — въздъхна Санда и се нацупи.

Не за пръв път предъвквахме все същото, но сега май беше особено тягостно. Личеше си, че момичето полека-лека подкопава решимостта на Дилън да не ѝ угажда — не само заради приятелството им, но и защото скъпата ми съпруга сама бе преживяла същото.

По-късно вечерта Санда вече спеше в стаята за гости, а ние лежахме будни и почти не продумвахме. Най-сетне се престраших да попитам:

— Мислиш за нея, нали?

— Не мога да си избия молбата ѝ от главата. Гледам я слушам я, а виждам и чувам себе си отпреди няколко години. Не се ли намери начин да я измъкнем оттам?

— Няма никаква възможност и ти би трябвало да го знаеш най-добре. Сугал опита всичките си връзки, но никой не иска и да чуе. От време на време се случва босовете на синдикати да си придърпат момичета за свои нужди, за да контролират бъдещите си тела... или пък изпращат подобрани майки за дяволските програми на Лару. Никакъв друг изход няма. Цялата система е срещу нас. Преди да се поровя в главния компютър, не мога да променя нищо, а за да имам такава възможност, трябва първо да заема мястото на Лару.

— Ами дрогите? Нали аз тъй се измъкнах?

— След тебе са запушили тази дупка — възразих веднага. — Имало е страхотни спорове и стигнали до решението, че законът не позволява да те санкционират, затова са те пуснали. Но после променили самия закон. Всяка размяна, в която участва и „ценен за държавата“ индивид, трябва да е доброволна и за двете страни, иначе пострадалият може да се обърне към съда.

— Тогава поне да ѝ даваме своите тела от време на време. Все още е по-различно от всекидневието ѝ...

— Вярно, но за катера е недопустимо. Ако нещо се случи с някое от телата, автоматично заемаме мястото на Санда в майчинството, при това завинаги, въпреки първия с клас. — Въздъгнах от безсилие. — Адска гадост е тази система. В миналото на човечеството, а дори и сега по граничните светове майчинството е не само доброволно, но нормално и почетно занимание. Както чувам, така е дори по другите планети в Диаманта. Но тук шефовете се страхуват, че раждаемостта може да спадне под критичния минимум и няма да им стигат новите тела, нито пък населението ще се увеличава. Докато те контролират раждането и отглеждането на децата, могат да решават кой ще живее вечно и кой ще умре. Абсолютна власт в общество като тукашното!

— Не забравяй, че и аз съм израснала тук! Санда също. Значи справят се горе-долу с възпитанието.

— Права си — признах неохотно. — Но и ти не забравяй, че аз също бях отгледан от моята държава. Става ми лошо, като си помисля за подбора — кое хлапе ще живее, а кое бързичко ще си приключи

дните в овехтяло тяло. Вярно, че шестдесет процента се отглеждат много грижливо, но другите четиридесет... Докато тази система не засяга чувствата на всеки жител на Цербер, както е с детските центрове в Конфедерацията, никой няма да признае истината — убиват деца, за да имат нови тела за себе си...

— *А ти ще откажеш ли, когато ти дойде редът?*

Изсумтях кисело.

— Не, по дяволите! В това е цялата гадост на системата. Дори нейните убедени противници не могат да устоят на такава съблазън. Но защо ли я обсъждаме? Ние едва ли ще имаме такъв проблем. Аз най-вероятно ще се простя с глупавата си глава при следващото изпълнение, а ти ще нахраниш някой борк. Каквото каза за мен, важи и за теб — не можем вечно да разчитаме на късмета си.

— Мислех за това — каза Дилън сериозно. — Наистина си приличаме. На мен ми вървеше направо изумително през последните години и едва ли мога да се надявам на още милости от съдбата. За тебе знам, че все някой ден ще решиш да видиш сметката на Уогънт Лару, а тогава е малко вероятно щастиято да ти се усмихне. Затова поисках да живеем заедно. Затова съм тук и се наслаждавам на всеки миг. И двамата сме обречени, защото правим каквото ни харесва и всеки ден може да ни е последен. Подозирам, че и ти мислиш същото.

— Позна — кимнах разсеяно.

— Е, щом рискът ни е професия, защо да не повозим поне веднъж Санда на катера?

— Интуицията ми подсказва, че не бива, това е всичко — отвърнах съвсем чистосърдечно. — Не мога да ти обясня причината.

— Тогава нека ти разкажа още една история. За някакво момиче, което подложили на генетични тестове. Избрали я още съвсем малка, веднага щом специалистите решили, че си има всички нужни и нито един от ненужните гени. Извадили я от нормалната ѝ среда и я затворили в друго училище — само с момиченца като нея. Вече не я учили на обикновените неща, а ѝ втълпявали неуморно колко прекрасно е да ражда бебета, каква отговорност е това пред обществото и цивилизацията. Обучавали я как да се грижи за тях през бременността и след раждането. Когато станала на тринадесет, вече можела да зачене, но онези не бързали. Първо я запознали с удоволствията на секса, а промиването на мозъка ѝ стигнало дотам, че

тя отчаяно се стремяла единствено към радостта на майчинството. Освен това била привикнала с охолното безделие и с представата, че принадлежи към най-важното съсловие на Цербер...

Дилън млъкна за малко, печалният ѝ поглед сякаш се взираше в нещо невидимо за мен. Не казах нито дума. Тя продължи:

— Настъпило време момичето да си вземе изпитите по майчинство, после навършило петнадесет години и я преместили в дома Акеба. Следващите няколко месеца били истински рай — получавала всичко, което пожелала — разходки из града и до курорта, всевъзможни развлечения и така нататък... Разбира се, накрая трябвало да забременее. И това не било чак толкова лошо преживяване, макар че в кабинета на лекаря процедурата съвсем не се оказала романтична. Тя усещала промените в себе си и ги приемала с майчински инстинкт. Накрая се появило и детето, доста болезнено, както обикновено е първия път. Било едно прекрасно момченце — ревящо, сучещо, гушещо се в ръцете ѝ. Ала преди да навърши два месеца, те ѝ го взели. И... — Дилън се задави за миг — ... изобщо не я предупредили. Само ѝ казали, че има право на два месеца почивка, през които да се забавлява както си иска. После естествено да се върне в Акеба, защото трябвало да ражда всяка година.

Жена ми въздъхна и ми се стори, че в ъгълчетата на очите ѝ блести влага. За пръв път я виждах да плаче.

— Тогава — продължи Дилън със същия пресекив, някак далечен глас — момичето се втурнало да търси утеха от другите жени в дома. Но те или били вече закоравели, или отдавна приели съдбата си. Служителите в дома също нямали никакво намерение да глежат младата майка. Предложили ѝ да я изпратят в някой психоцентър, за да се приспособи по-лесно и да е напълно доволна от участието си. С това тя също не искала да се съгласи, затова се примирила, както правели всички жени там. Но Акеба е на самия океан, виждало се малкото пристанище. Често гледала как траулерите и катерите излизат в открито море и мислено била с тях, както впрочем сега се мъчи да бъде и Санда. Сприятелила се с хората там, които я отбягвали само когато бременността започвала да ѝ личи. Веднъж по време на почивката ѝ — след петото дете — един от моряците се престрашил... бил много добросърдечен човек. Казал почти същото, което си говорехме с теб преди малко... По дяволите, та вие толкова си приличате! Можел да се

прости с живота още утре, бил свикнал с рисковете, затова щял да я вземе тайно на катера. И го направил. Нищо особено не се случило. Вярно, видели един борк, но друг катер го подгонил. Всъщност било доста скучно... но от този ден за момичето всичко се променило. Отново *живеех*, Куин! Реших да се изтъргна от майчинството, мислех, хитрувах, дебнех всяка възможност... и накрая успях. Ако не беше онази случка, щях още да си седя в дома, да раждам бебета и да зяпам тъжно морето. Като Санда. И да си пропилявам живота също като нея. Сега разбираш ли ме?

Обърнах се към нея и я прегърнах.

— Да, Дилън, разбирам те. Кога ще я качиш на катера?

— Вдругиден. Не искам и някое неродено бебе да ми тежи на съвестта.

— Добре, щом си решила. Но те моля да помислиш още. Рискуваш работата си, рискуваш да се простиш с морето...

— Знам! Ако щеш, наречи ме тъпачка или лигла. Но рискувах и за теб, не забравяй. Може пък да ми провърви още един път. Опасността да ме хванат сега е доста по-малка. Имам добър екипаж. Едва ли ще се разприказват, защото ще им излезе име на куки и повече няма да стъпят на нито една палуба.

— Значи не мога да те разубедя?

— В никакъв случай.

— Тогава и аз ще дойда.

Дилън рязко седна в леглото.

— Ти? След като от не знам колко седмици напразно се мъча да те примамя на катера?

— Е, може би ако президентът на фирмата също е там, отговорността няма да се стовари единствено върху тебе.

— Не! — отсече тя. — Щом искаш, ела с нас. Ще ми бъде много приятно. Но на катера само един човек отговаря за всичко — капитанът. В морето той има абсолютна власт и абсолютна ОТГОВОРНОСТ — Така е по закон и така е редно. Проумя ли?

— Добре, капитане — отвърнах и я целунах.

Беше неприятно утро с дъждец, който ту ръмеше, ту спираше, но изобщо не разнасяше мъглата. Вълните също не ми изглеждаха

насърчително, а и корабите като че ли се клатушкаха неспокойно. Дилън обаче бе невъзмутимо бодро.

— Ще навлечем защитно облекло и дори някой да ни наблюдава от дома Акеба, нищо няма да забележи. Особено щом Санда си прибере косата под качулката.

Предишния ден бе обяснила на екипажа си какво предстои. Никой не възразил. Тези хора може би познаваха жена ми по-добре от мен и не можеха да потиснат страхопочитанието си към нея.

Катерът си имаше име — „Танцър в бурята“, но то се използваше само официално. Иначе беше просто „катерът на Дилън“.

Стояхме със Санда в задната каюта, където неотдавна замисляхме предишните си щуротии. Един от моряците ни донесе спасителни жилетки и ни обясни кога и как да ги използваме.

Дилън беше отпред, в рубката, и засега нямахме желание да я безпокоим.

— Можете да плувате, нали? — попита мъжът полу на шега.

— Справям се по малко, но нямам представа докъде мога да стигна — отвърнах му. — Жалко, че ще излезем в морето при такова лошо време.

Той се разсмя от сърце.

— Денят си е много хубав. Да бяхте ни видели, когато отплаваме в наистина скапани условия! Вълните заливат целия катер, дори и ние драйфаме както си вършим работата. Не се притеснявайте. Челото на бурята е само три-четири километра. Няма да е приближило пладне, когато ще си имаме топло слънчице над главите.

Малко се учудих, че предсказанието му се изпълни съвсем точно.

Траулерите бавно се гътреха напред, съпроводени от два бойни катера. Щом подминахме сигналните светлини на шамандурите, изведнъж се издигнахме на водните плазове, катерът ни сякаш се събуди и набра скорост, без да потапя целия си корпус.

— Трябва вече да съм си на мястото — каза ни морякът — Ако искате, можете да се качите в рубката, но през цялото време се дръжте за релинга.

Озърнах се към бързо изчезващия в далечината бряг, почти скрит в мъглата. Огромните дървета, издигащи се над белезникавите валма, приличаха на кошмарно видение осветено тук-там от призрачни проблясъци.

— Божичко! Страхотно е! — възкликаваше Санда и току прибягваше от един илюминатор към друг.

Отново ми заприлича на момиченце с това ахкане и писъци.

А пък аз, коравият космически ветеран, усещах остра буца в стомаха си. Сигурно защото някогашното ми „аз“ беше в друго тяло. Но и Дилън бе излизала в морето в този облик, значи поне с това не можех да се оправдая.

— Я да се качим в рубката — предложих, когато катерът внезапно изскочи под слънчевите лъчи.

— Чудесно! Да вървим!

Минахме край електронните детектори и биомониторите, засичащи по-големите масиви скрит на повърхността или под нея, а освен това предупреждаващи за борки. Промъкнахме се през малкия камбуз и изкачихме няколкото стъпала до рубката. Дилън се бе разположила уютно в широкото капитанско кресло, отпуснала небрежно ръка върху руля. Обърна се и ни се усмихна.

— Ей, как е дотук?

— Велико! — тутакси възкликна Санда. — Никога няма да мога да ти се отблагодаря за това!

Жена ми стана и я прегърна. Лицето на нашия капитан ясно показваше, че след подобен отговор друга отплата не ѝ е нужна.

— А кой управлява?! — креснах стъписано.

Дилън се ухили.

— Автопилотът естествено. Програмирах курса още щом се вдигнахме на подводните криле. Няма защо да му отделям внимание, докато не стигнем ловната зона.

Почувствах се доста глупаво. Уж бях готов да дърпам тигъра за опашката, да смачкам самия Уогънт Лару... бях пилотирал сам кораби през безкрайни пространства, а се стреснах от един съвсем нормален на вид океан, където най-близката земя бе дъното на около два километра под нас.

— Я, ти май малко си позеленял — подсмихна се Дилън, щом ме погледна отново. — Ако бях достатъчно подла, досега да съм намерила някоя хубава вълна, за да ти покажа кое как е при нас. Но няма да го направя, защото те обичам.

Остатъка от утрото прекарахме в приказки, понякога носехме кафе или нещо за хапване на нашия капитан от миниатюрния камбуз,

друг път правехме същото за екипажа.

Наистина започна да ми се струва доста скучно. Но не и на Санда, която не остави неизследвана дори педя от корабчето. Крънкаше подробни обяснения от оръжейниците, уроци от електрониците, задаваше милион въпроси... Явно и екипажът не намираше нищо вълнуващо в кръстосването на океана с тридесет и шест възела в час.

Аз обаче долавях по-дълбоко скритите им чувства — обичта към морето, катера и тъкмо тази работа. Бяха щастливи и доволни, въпреки че не можех да разбера защо. Вероятно *никога* нямаше да проумея с какво ги привлича такъв живот. Впрочем и самият океан от време на време приковаваше погледа ми. Имаше най-разнообразни цветове и оттенъци на различните места, както и ясно забележими течения. В далечината облаците напредваха към „сушата“, а на североизток се вихреше гръмотевична буря с гъста дъждовна пелена и облаци като след взрив на гигантска бомба.

Стигнахме до един сектор югоизточно от Медлъм, определен ни от бреговата охрана. Всяка фирма си имаше своя зона за деня. Обикаляхме в стесняваща се спирала и търсехме големи масиви скрит.

— Засега липсват годни за обработка количества — обадиха се по комуникатора, — но пък забелязахме борк.

Дилън изведнъж се настрои съвсем делово.

— Проявява ли интерес към нас?

— Не е особено настървен. Обаче е големичък. Четири, може би дори пет тона. Хиляда и двеста метра на юг-югозапад, двамайт метра дълбочина. Май наникъде не се е запътил. Току-виж иска просто да се постопли на слънце.

— Не го изпускате от очи — заповяда тя — и веднага ми кажете, ако си промени държанието!

После излезе на малката палуба пред рубката и аз я последвах. Насрещният вятър при тази скорост беше направо свиреп, усещах го въпреки прозрачния предпазен щит. Тук имаше още един рул. Дилън се вторачи в морето, аз също, но нищо не забелязвах.

— Аха, ето го! — изрече тя безизразно и посочи с ръка.

Напрегнах зрението си, но пак не открих каквото и да било. Започнах да се чудя дали не ставам жертва на майтап или очите ми вече не ги бива.

— Нищо не виждам.

— Погледни натам... Искам да се взреш точно в небето хоризонта. Присвий клепачи, за да не ти пречат отраженията или си сложи тъмните очила.

Послушах я, макар очилата да не бяха особено удобни.

— Защо да зяпам небето?

— Забелязваш ли малките черни точки?

Насилих се до болка и ми се стори, че най-после различавам нещо.

— Ами... да.

— Това са джикки.

Опитах се да си спомня що за твари бяха пък те. Май някакви летящи чудовища, подобни на лешоядите.

— Винаги ли летят над борките?

Дилън кимна.

— Твърде лениви са да ловуват сами, а борките са алчни хищници, които убиват като в транс и оставят плячката недоядена. Колкото и да е странно, основната им храна е скритът, затова си имаме тия неприятности. Боркът напада и ръфа всичко, което се движи, включително и други себеподобни. Така се поддържа равновесието. Тези чудовища хранят и джиките, и още няколко вида морски твари. Ето защо съществуват ограничения колко можем да изтребим през всеки период...

— Обръща се — обади се гласът от комуникатора. — Вече определихме точно координатите на големия масив скрит, гадът се насочва право към него. Пратих съобщение на флотилията да изчака малко. Ще го праснем ли?

Дилън се замисли.

— Обади се на Карил и я питай достатъчно наблизо ли е, за да ни помогне при лъжлива маневра.

В последвалата кратка пауза се досетих, че ще е най-добре да не ѝ се мотая из краката, а да я оставя да прави каквото е нужно. Нещо ме глождеше отвътре. В ушите ми сякаш непрестанно отекваше: „Четири, може би и пет тона.“

— Карил е на двајсетина минути от нас, а придружителите на флотилията — на четиридесет.

— Къде е Санда? — попита ме Дилън.

— Беше в общата каюта преди малко.

Тя пак се обърна към комуникатора.

— Пратете пътничката ни отзад и кажете на Карил да настъпи педала. Бойна тревога за оръжейниците. Готови за атака!

Самата капитанка застана пред втория рул и докосна някакъв превключвател. Катерът веднага забави ход. После ръката ѝ сграбчи регулатора на мощността — лост с голяма черна топка отгоре. Вече управляваше тя, а не автопилотът.

— По-добре влез вътре и се вържи здраво — каза ми след секунда-две. — Ще трябва поне да отпъдим гнусното копеле, а не искам да се изтърсиш в морето.

Кимнах ѝ разсеяно, зает с буцата в стомаха си. Можех да се справя хладнокръвно с доста по-опасни положения, но срещу ужасната твар, която досега бях виждал само на запис, трябваше да разчитам единствено на Дилън и нейния екипаж. Вече доближавахме чудовището. Различавах лесно половин дузина кръжащи джики над тъмното петно във водата.

— Куин, моля те!

— Ей сега. Не исках да ти преча. Само се питах защо ли ги наричат борки.

В този миг морето пред нас сякаш изригна и от него изскочи нещо доста по-грамадно от слон, надвишаващо поне тройно по размери катера. Насред масата плът се отвори страховит процеп, открил огромна кухня, пълна с остри зъби и гърчещи се пипала, подобни на червеи. Чудовището изрева своето „БООООРК“ с такава мощ, че ехото се затъркаля като гръмотевица над водата и едва не ми пръсна тъпанчетата.

— На тъп въпрос — тъп отговор — промърморих под носа си и се устремих към каютата.

Санда вече се бе вързала за един стол пред илюминатора. Тъкмо да се настаня като нея, рязък завой на катера едва не ме запрати в стената.

Лицето ѝ се бе смръзнало от почуда, устните и трепереха полуотворени; когато надникнах през илюминатора, не вярвам да съм изглеждал по-различно.

— Олеле! — почти беззвучно промълви момичето.

Червеникавокафявата твар продължаваше да се надига над водата и като че закриваше целия свят. Изобщо не успях да свържа в съзнанието си гледката със записите, които бях виждал.

От двете страни на борка се развяваха по четири великански пипала, целите обсипани с костеливи шипове. Струваше ми се, че дори те стигат да стиснат катера и да го пръснат на парчета. Остриетата сигурно можеха да пробият не само пластостъклото на илюминатора, но и бронята. Още по-лошо беше, че знаех колко хлъзгава и грапава едновременно е цялата кожа на чудовището, затова едно отъркване о нея бе достатъчно да отдели месото от костите.

А ние се тътрехме наоколо като някакви туристи на разходка!

Изведнъж откъм двигателя се чу напрегнат вой, сякаш най-сетне той бе заработил с цялата си мощност. Оръдията изтрещяха и цялото корабче се разтърси, а из каютата се разлетяха чаши. Катерът стреляше с осколочни снаряди. Правилно! Никога не бива да се използва молекулярен разрушител срещу нещо, което е потопено във вода, защото после няма как да спреш разпространението на процеса. А някой по-слабичък лазер дори не би одраскал отвратителния великан пред нас, чиито основни органи явно не бяха изложени на прицел.

Колкото и да ми беше неудобно, трябваше да призная пред самия себе си, че за пръв път в своя живот съм не само безпомощен, но и уплашен до вцепенение.

Снарядите удариха борка и се взривиха с ужасяваща сила, а освен това други го поразиха с електрически заряди. Съществува ревна и отскочи с бързина, която изглеждаше невероятна за такова трмаво тяло. Ние продължавахме да пълзим в опасна близост до него.

То се отдръпна и същевременно потъна под водата, а аз се изпълних с опасения при вида на тази неочаквана кротост. След миг едва не бяхме изтръгнати от предпазните ремъци, катерът ускори рязко и почти скочи над океанската повърхност.

Две секунди по-късно боркът се появи със страшно ръмжене и разпени водата зад нас. Сърцето ми за малко да слезе в петите, когато осъзнах, че преди маневрата ние се намирахме точно там.

Кърмовото оръдие изстреля цял откос по чудовището. Компютърно-лазерната прицелна система вкара всичките двайсетина снаряда в неговото туловище, но почти не личеше да му е навредила.

Боркът отново като че се смали под вълните. Сред гръмовните шумове на схватката долавях и свирепи, остри крясъци „Джийк! Джийк!“, сякаш банда запалянковци разпалваше допълнително страстите на противниците. Беше си донякъде вярно.

Разбрах и ПРИ какви обстоятелства различните твари на Цербер получаваха имената си.

Повече от половин час си играхме на гоненица със звяра. Изстреляхме по него достатъчно боеприпаси за изравняването на неголям град със земята. Вече се виждаха откъснати парчета от туловището му, тук-там в зейналите рани още кипеше и съскаше електрохимическата смес, която вълните не можеха да угасят. Но колкото и да дълбаехме борка, пак оставаха непокътнати — и още по-гадни — части от него.

Накрая проумях какво се опитваше да постигне Дилън. Тя просто изпълняваше предварително набелязаната задача — да отдалечи колкото може повече чудовището от скрита, който флотилията трябваше да събере. Оставаше ми само да се възхищавам на пресметливостта, умението и безумната ѝ смелост. От време на време си повтарях: „А разни идиоти наемат катери, за да се забавляват с това!“

Колко ли го бяхме отдалечили? Вероятно поне на няколко километра. Но макар да ми стана ясно, че сме много по-бързи от грамадния изрод, огневата ни мощ изглежда не стигаше да го довършим сами.

Дилън внезапно прекрати играта на котка и мишка, изстиска цялата мощност от двигателя и ние започнахме да увеличаваме разстоянието до борка, без да го обстрелваме. Недоумявах защо е това бягство, но секунда по-късно последва остър завой и забелязах друг катер, близък на нашия. Сигурно бяха Карил и нейният екипаж. Те също се насочиха към звяра, който този път не бе изчезнал магически под водата.

Предположих, че е видял катерите да се насочват към него и иска да отбранява територията си въпреки всичко, което му причинихме досега.

Носехме се с такава скорост, че се боях да не се разбием в тази гадост. Представях си как някое от костеливите пипала се стоварва върху нас и ни праща към вечната забрава в дълбините. Боркът тъкмо

се бе приготвил за нов удар, когато изпод нашия катер се чуха четири изпуквания. Сменихме посоката на движение толкова внезапно, че почти се преобърнахме. Сега откъм задната каюта имахме чудесен изглед и светът отново се изпълни от най-отвратителната уста, която някога бях виждал.

Морето зад нас се разлюля от поредица страхотни експлозии; чудовището отвърна с предизвикателен рев. Видяхме как и вторият катер изстреля своите торпеда. Бяха от най-удобните за насочване — такива, дето летят във въздуха или се носят по водата и правят всичко, каквото им наредиш.

Две скочиха от вълните право в устата на звяра!

Макар да се бяхме поотдалечили, боркът все още ми приличаше на плаващ град. Секунди след това двата взрива го разкъсаха, разлетяха се парчета, дълги по няколко метра — окървавена кожа, кости и пипала. През предсмъртния рев на чудовището чухме мощен сигнал откъм катера на Карил и отвърнахме със същия.

Унищожаването потвърдено.

Навред из нашия катер се носеха ликуващи крясъци.

Санда едва не се свлече на пода, клатейки изумено глава.

— Ох! Изчела съм толкова книги, гледала съм филми, но това с нищо не може да се сравни! Номерата, които ни поръча да направим за теб, бяха такава леснотия! — Тя се обърна и се вторачи в лицето ми. — Ама ти добре ли си?

— Май понамокрих гащите — изграчих аз.

След малко се опомних, преоблякох се и отидох да видя какво прави Дилън. Щях да запомня плаването си с нея до своя последен миг. Открих, че мога да се уплаша до полуда и най-сетне си набих в главата, че моята съпруга върши тези неща всеки ден без да трепне, делово и безстрастно. Ако трябваше някога някой да ми пази гърба, исках това да е Дилън Кол.

Остатъкът от деня мина без приключения. Веднъж в далечината отново се мярна борк, но нямаше гонитби. Само обикаляхме край траулерите, събиращи скрита. Наслаждавах се на всяка скучна минутка в топлия следобед. Флотилията напълни резервоарите си за по-малко от два часа. После заедно се насочихме към дома.

Изпитвах доста смесени чувства. Възхищавах се още повече на Дилън и останалите моряци, които всеки ден си изкарваха прехраната с това, но не ми се вярваше, че напрежението не оставя следи у тях. И разбрах, че съм подценявал опасността, на която се излагаха. Очаквах отсега нататък тревогата да ме гризе все по-силно, щом си припомня събитията от този ден.

Стигнахме необезпокоявани до пристанището и плавно се понесохме към кейовете. Дилън наблюдаваше привързването на катера към кнехтовете, после се върна при нас в каютата.

— По-добре да изчакаш здрачаването, преди да излезеш — посъветва тя Санда. — Така никой не би могъл да е сигурен дали си била с нас или си дошла, след като сме се завърнали.

Аз се изправих.

— Моля да ме извините, но трябва да стъпя на нещо устойчиво, та ако ще и дърво, иначе ще се побъркам.

Санда тъкмо бе прегърнала Дилън и й лепна сочна целувка по бузата.

— Кълна се във всичко на света, че ще се махна от това майчинство!

Жена ми се вторачи в мен.

— Е, убеди ли се най-после?

Кимнах съзаклятнически, излязох и тръгнах по подвижното мостче към дока. И в същия миг замръзнах. Двама непознати стояха на другия му край. Видът на такива типове е един и същ из цялата галактика, нямаше нужда да ми казват какви са. Стомахът ми се сгърчи още по-неприятно, отколкото при схватката с борка.

Стъпиха на палубата и впиха погледи в мен. Мъжът натика значката си в лицето ми и изрече тихо:

— От Сигурността сме. Останете където сте и не издавайте нито звук.

После даде знак на жената, която ни подмина и влезе в каютата.

— След вас — подкани ме ченгето и аз поех обратно заедно с него.

Санда и Дилън естествено бяха изненадани от появата на полицайката, помислили, че чуват моите стъпки.

— Коя е капитан Кол? — попита ги тя.

— Аз! — смело се изпъчи Санда.

— Не, аз съм — обади се кротко Дилън. Погледът и, отправен към приятелката ни и гласът ѝ сякаш внезапно натежаха от тъга. — Няма смисъл. Ще ни сканират и двете.

— Вижте какво — престорих се на възмутен, — като президент на фирмата искам да знам какъв е проблемът.

— Капитан Кол е обвинена за съзнателно нарушаване на член 623 от Всепланетния наказателен кодекс — обясни мъжът. — Умишлено е изложила на крайна опасност индивид, определен като ценен за държавата.

— Ама че нелепост! — избълвах аз. — И двете работят в „Хроясейл“...

— Стига! — засече ме жената. — Знаем кое е момичето.

— Налага се да ги отведем в управлението — продължи другото ченге и се обърна към мен: — Моля ви да не ни пречите. Наказанията за подобни постъпки са твърде сурови.

— Не мога ли поне да ги придружа? Женен съм за капитан Кол.

— Няма проблем, стига да не правите глупости.

— Бъдете спокойни — уверих ченгетата.

Всичко изведнъж стана ужасно. Да, късметът ни изневери — впрочем не на мен, а на онази, която ми беше най-скъпа. В този миг с удоволствие бих извършил какви ли не глупости, при това без секунда колебание, но разбрах, че нямаше да постигна абсолютно нищо. Оставаше ми само да вървя покорно с останалите.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРИСЪДА

По пътя към управлението предупредих и двете да не казват нищо. Дилън ни стисна ръцете.

— Какво да се прави — спокойно каза тя. — Съзнавах какво върша и дори сега не съжалявам. Може и да съм си го заслужила, макар че не ми се искаше да стане. Поне живях истински цели пет години. Сега е ред на някой друг.

— Не говори така! — сгълчах я. — Не е настъпил краят на света.

— *Моят* свят свърши... — почти прошепна Дилън.

Щом влязохме в управлението, което заемаше единия край от сградата на общината, двете жени веднага бяха отведени в малка стая, където ги сканираха и провериха картите им за самоличност. Не ми позволиха да вляза с тях и аз останах да крача нервно из тясната чакалня. Дори преживяното по време на гонитбата с борка бледнееше пред чувствата ми в този момент — никога не бях се усещал толкова потиснат. След около половин час ми позволиха да се видя с Дилън за няколко минути; докато ченгетата пишеха протоколите или каквото там още имаха да свършат. Бяха завели Санда в друга стая и не ме допуснаха до нея.

— Е, това беше — въздъхна жена ми.

— Какво искаш да кажеш?

— Дебнали са ме, Куин. Доколкото разбрах, чакали са да сгафя през всичките пет години. Никак не им е харесало, че се измъкнах с хитрост от майчинството, затова са търсили удобен повод. Една от чиновничките във фирмата се оказа тяхна агентка, работи при нас отдавна почти откакто и аз самата. Имали са с какво да я принудят. Някакво старо прегрешение или нещо подобно, освен това ѝ е липсвала квалификация. Задължили са я да ме издаде, иначе щом навърши определената възраст — право в мините на Момрат!

Поклатих глава изумено.

— Следили са те *пет години*?!

— Искали са да дадат урок на всички — кимна тя. — Сред професионалните майки не е много спокойно, откакто аз се магнах. Знаех, че съм се превърнала в символ на надеждата за тях. Властите бяха просто *принудени* да ме накажат, независимо колко дълго трябваше да чакат. Казаха ми, че според моя психологически профил са предвидили, че ще направя подобна глупост рано или късно. Познаха...

— Сега какво ще стане?

Бях и разтревожен, и вбесен от системата, способна да дебне търпеливо толкова дълго, за да смаже непокорния.

— Чака ме присъда. Свидетелката, ченгетата и сканирането потвърдиха обвинението без никакво съмнение.

Мислите препускаха трескаво в ума ми.

— Кой ще те съди? Що за хора са?

— Състав от професионални съдии. Тринадесет на брой. Ще трябва да застана пред тях след по-малко от час. Обикновено не разглеждат дела късно вечерта, но за мен ще направят изключение.

Опитвах да се сетя за всеки що-годе влиятелен човек, когото познавах тук.

— Дали пък не мога да се обадя на някого? Да се намеси и да поотложи нещата?

Дилън завъртя глава.

— Нищо няма да постигнеш. Вероятно по-късно има някакъв шанс, но не и сега. Дори още не знаем каква ще бъде присъдата... Ясно е само, че са си го намислили преди години, — тя се взря в очите ми — не се обвинявай! Сама го направих, по собствено желание. И съм отговорна за постъпката си.

— Но аз ти позволих...

По устните ѝ се плъзна познатата ми усмивка.

— Не би могъл да ме спреш и го знаеше, нали?

— Поне ще ме пуснат ли в залата? Ще изслушат ли нечия молба за смекчаване на присъдата?

Дилън вдигна рамене. — Знам ли...

Чакахме, измъчвани от мислите си, докато я повикаха.

Типична съдебна зала, в която единственият донякъде необикновен елемент бяха тринадесетте мъже и жени в черни тоги, седнали зад леко извита маса. Само пред един от тях имаше микрофон и веднага ставаше ясно, че той е председателят. Пуснаха ме да седна отзад. Забелязах Санда на първия ред в иначе пустата зала. Стори ми се, че доста си е поплакала, но вече се владееше.

— Държавата срещу Дилън Жанг Кол — изрече главният сред съдиите, сухо и делово, сякаш предстояха и други дела. — Моля обвиняемата да се изправи и да застане пред съда.

Тя изпълни нареждането и се вторачи право в очите на председателя. „Браво, момиче!“, възкликнах мислено.

— Дилън Жанг Кол, намерихме представените ни доказателства срещу вас за достоверни и неопровержими — вие сте нарушила умишлено и злонамерено член 623 от Всепланетния наказателен кодекс на Цербер. Можете ли да изтъкнете доводи за отхвърляне на обвинението или смекчаващи вината ви обстоятелства?

— Не, ваша светлост — отвърна тя твърдо.

Проклинах наум и се въртях на стола. Два пъти за един ден изпитах що е истински страх и какво значи да си напълно безпомощен.

— Нека и Санда Тайн застане пред съда.

Момичето изглеждаше мъничко и уплашено, когато пристъпи до Дилън, която хвана ръката ѝ сякаш да я ободрят.

— Санда Тайн, стигнахме до извода, че вие умишлено и злонамерено сте нарушила синдикалните правила, действащи в дома Акеба. Доказателствата също са достоверни и неопровержими. Можете ли да изтъкнете доводи срещу обвинението или смекчаващи вината обстоятелства?

— Аз я принудих! — смело избълва момичето. — Досаждах ѝ, тормозих я. Вината е моя!

— Преценихме всички фактори в ситуацията, включително и пълния анализ на вашите психопрофили. Един от принципите, заложен в нашето правосъдие, особено като си припомним ранната ни история и какви хора са били създателите на тукашното общество, е престъпното деяние да не бъде разглеждано само по себе си, а спрямо функционирането на цялата система. Можете да отидете в някоя от частните банки например и да поискате хиляда кредита без обезпечение или сигурни гаранции, че ще ги върнете. Ако банката ви

отпусне парите и вие станете неизправен длъжник, вината не е ваша, а нейна. Да речем, че отчаяно сте се нуждаели от тази сума, че за вас тя е била въпрос на живот и смърт и сте споделили това с отговорен банков служител. Той ви съчувства, но все пак е длъжен да ви откаже заем, защото иначе ще навреди на своя работодател, съответно на вложителите, а в крайна сметка — и на държавата. Всеки, който е доверил парите си на тази банка, ще пострада от неговата грешка. Но да предположим, че той се трогне от молбите ви и уреди да получите достъп до код, с който да откраднете парите. Отчаяни сте и правите точно това, значи извършвате криминално престъпление. Кой обаче е извършителят на по-сериозното престъпно деяние? Крадецът или онзи, допуснал кражбата? Съдът следва същия принцип, въплътен в нашите закони и нормите на поведение. Приложихме го и към настоящия случай. След като проучихме вашия психопрофил, Санда Тайн, преценихме, че вие носите второстепенна вина за нарушението на закона, тъй като не сте се промъкнала незабелязано и без разрешението на капитана на катера. След като разгледахме и досегашните ви досиета, смятаме, че стигнахме до справедлива и безпристрастна присъда. Този съд постановява, че вие двете ще си размените телата чрез приложена от нас принуда и ще останете постоянно в новите си телесни същности. Освен това задължаваме вас, Дилън Кол, да поемете функциите на тялото на Тайн, следователно не можете повече да се върнете на предишната си работа, нито да упражнявате друго занятие. С оглед на психопрофила ви след изпълнението на присъдата ще бъдете отведена в центъра по психология на община Медлъм, където ще бъдете подложена на поредица от конкретни процедури, предписани за вашето и общественото благо.

Скочих от стола си.

— Няма да превърнете жена ми в безмозъчна идиотка! — Креснах вбесен.

Председателят млъкна, а всичките тринадесет съдии ми отпразвиха най-злите погледи, които бях виждал през живота си. „Е, сега оплеска всичко!“, казах си, но вече от нищо не ми пукаше.

— Вие ли сте съпругът на обвиняемата Дилън Кол?

— Да, аз съм и...

— Млъкнете! Иначе ще ви отстраня от залата и ще ви осъдя за непочтително поведение!

Той изчака, за да види дали ще се изрепча, но аз донякъде си бях възвърнал самообладанието и успях да стисна зъби.

— И така — продължи председателят съвсем разсъдливо явно доволен от покорството ми, — нека ви уверя, господине, че тези времена отдавна отминаха. Такива мерки се прилагат само в извънредно тежки и безнадеждни случаи. Но за да ви успокоя, ще поясня какво е решението ни.

— Моля ви... — едва измънках, защото чувствах как изстивам вътрешно.

— Според нас психопрофилът на Дилън Кол показва сериозна вероятност тя да се самоубие. Ще предотвратим и това, и други възможности да навреди на себе си или на странични хора. Всички мерки ще се състоят в налагане на психоблокове и принуди, които да осигурят изпълнението на присъдата. Нейната памет, свойствата на личността ѝ и свободната воля като цяло няма да бъдат засегнати, иначе тя изобщо не би почувствала наказанието си. Това задоволява ли ви?

Никак не ме задоволяваше, но какво да кажа? Е, поне можех да се възползвам от обстоятелството, че председателят на съда все още ме търпеше.

— Ваша чест, ние сме женени и се обичаме искрено. Не бихте ли позволили Дилън да остане във фирмата? Въпреки задълженията, които ѝ определяте, тя познава моята работа по-добре дори и от самия мен. Би могла сериозно да допринесе за управлението на „Хроясейл“, без това да струва нищо на държавата. Жалко ще е да се прахоса напразно такъв богат професионален опит.

Видях съдиите да си шепнат, докато тихият говор стигна като вълна до председателя. Стори ми се малко изненадан и дори смутен, но след като поразмисли, пак се обърна към мен.

— Както изглежда, моите колеги са донякъде съгласни с доводите ви. Някои от учените членове на този съд твърдят, че в подобна връзка — твърде рядка за нашата планета — довеждането на правосъдието до крайност би наказало *вас*, без да сте обвинен в нищо. И както виждам независимо от посоката на развитие, присъща на нашето общество, в него все още се срещат романтици. Искам да ви попитам следното — минавал ли сте през пълен медицински преглед?

Поумувах малко.

— Да, ваша чест. Когато за пръв път дойдох на Цербер и после отново през първата седмица след постъпването ми на работа.

— Ясно. Забелязвам, че сте достатъчно близо до стандарта на цивилизованите светове, а жителите им обикновено са стерилни. Известно ли ви е дали имате физиологическата способност да станете баща?

— Да, доколкото знам, ваша чест. Макар да е продукт и на частично генно инженерство, това тяло е от граничните светове.

Последва още шепнене, кимане и жестове. Накрая председателят обяви:

— Мисля, че стигнахме до съвместимо със закона решение, което отговаря и на нашите традиции, и на изискванията на справедливостта. Твърде необичайно е за местната съдебна практика, но дори да се превърне в прецедент, според нас той ще бъде прилаган съвсем рядко, като имаме предвид характера на делото и примера, който даваме на обществото. И така — предаваме обвиняемата на синдиката на майките и детегледачките със задължението да се подчинява на всички негови кодекси, правила и норми, но я поверяваме на вас вместо на някой от домовете, докато сте склонен да я приемате, при следните условия. Първо, вие по никакъв начин няма да я скланяте към нарушение на съответните кодекси, правила и норми. Второ, ще изпълнявате задълженията, обикновено извършвани чрез изкуствено осеменяване в домовете, или ще уредите тя да се подлага на необходимите процедури, ако не може да изпълни нормата си на професионална майка. Трето, вие поемате всички финансови тежести, тъй като обвиняемата не може да тегли заеми, да разполага със средства или друга законна собственост извън онази, която ѝ предоставите. Всичко, представлявало досега обща собственост или притежавано от нея, ще бъде прехвърлено на ваше име, а нейната лична карта ще бъде невалидна за каквито и да било покупки или други финансови операции, тоест тя ще зависи напълно от вашата издръжка. Четвърто, обвиняемата ще бъде изцяло във ваша власт, като ще бъде длъжна да изпълнява всяко задължение, независимо от характера му, което вие решите да ѝ възложите, стига то да не нарушава синдикалните кодекси, правила и норми. Пето, в случай че повече не желаете да я задържите при себе си, тя трябва незабавно да

се яви и да се засели в най-близкия дом за професионални майки. Разбирате ли поставените ви условия?

— Да, ваша чест.

Разбирах ги, и още как! Най-унизителната, най-смазващата присъда, за каквато дори не бих помислил, че е възможно да съществува! Сигурно бе специално изобретение на тази мръсна и нищожна планетка. Едва ли биха могли да се сетят за по-страшно наказание при толкова независимия дух на Дилън. Изведнъж тя не само се превръщаше в разплодна крава на дома Акеба, но и в абсолютна робиня. Бях обаче *принуден* да се съглася, защото не можех да очаквам по-добро измъкване от положението. Трай още малко, Цербер, ще се разплатим някой ден! Сега си мислех, че са унищожили жена ми. А вместо това ме подтикнаха да се развихря още по-безмилостно, за да пратя по дяволите гнилата им система.

— Съдът произнесе решението си по делото на Дилън Жанг Кол — обяви председателят. — Тя ще остане под стража и ще бъде подложена на определената процедура при първа възможност, за предпочитане още през следващите няколко часа. Ще бъде освободена утре в десет сутринта и предадена на вас, Куин Жанг.

Кимнах и пак седнах на стола си в ъгъла.

— Санда Тайн — безстрастно продължи магистратът, — вие сте осъдена да бъдете прехвърлена необратимо в сегашното тяло на Дилън Кол. Освен това ще бъдете подложена на предписаните от този съд процедури в центъра по психология на община Медлъм. Дава ви се статут на лице без определено занятие с възможност да извършвате само най-тежката и неквалифицирана работа, достъпна за втори клас, като не можете да получавате по-голямо заплащане от минималното, определено в закона. Присъдата ще бъде изпълнена възможно най-бързо, но не по-късно от десет сутринта на утрешния ден. Съдът се оттегля. Осъдените да бъдат отведени в залите за изпълнение на присъдите им.

Тринадесетте облечени в черно фигури се изнизаха една по една през задната врата, а един полицаи дойде да изведе жените. Те не ме и погледнаха.

Да си призная честно, тревожех се повече за Дилън. Като шеф на „Хроясейл“ винаги можех да намеря някаква работа за Санда въпреки ограниченото заплащане. Но поне нямаше да я сполети участта на

„лицата без определено занятие“ — еднопосочен билет за Момрат. Само че се безпокоях какво може да стане с психиката на съпругата ми, ако Тайн се навърта наоколо в бившето ѝ тяло.

Чаках, изпълнен с напрежение, във фоайето на общинската сграда. Беше десет сутринта на следващия ден. Скоро видях и двете; изглеждаха непроменени. Втурнаха се към мен, но ги спряха, накараха ги да подпишат нещо и им връчиха картите за самоличност.

Първо пуснаха Дилън, вече в дребничкото тяло на Санда.

— Здравсти — усмихна се бледо тя.

— Здравсти и на теб. — Целунах я. — Гадно ли беше?

— Ами, не особено. Дори не си спомням какво ставаше през повечето време. Лошото предстои тепърва. Още не мога да повярвам, че мръсните копелета ме направиха *твоя вещь!*

— Това май се случва често тук — уверих я, — и то не само на жените. Доколкото разбрах, правят го и синдикалните босове, и Лару. Някои си имат цели частни хареми, женски или мъжки. Такъв е основният принцип — притежаваш съзнанието си, ала тялото ти е тяхна собственост.

— Горе-долу си прав, но те вече сложиха ръка и на част от съзнанието ми. Нищо не пропуснаха в желанието да се погаврят с мен. Не мога да причиня телесни повреди нито на себе си, нито на другото. А понеже техните манипулатори си поиграха и с психиката ми, ще се разгонвам като някаква кучка и ще умирам от желание да забременея точно по графика им. Не мога дори да се отдалеча от тебе без разрешение, а ако ме заключиш в жилището, длъжна съм да си седя там. Нямам право дори да стъпя на палубата на катера, ако ще и да е закотвен в пристанището. И какво ли не още...

— Толкова съжалявам! Ще се постарая да ти улесня живота, доколкото мога — обещах ѝ.

Тя пак успя да се усмихне насилено.

— Знам. Чуй ме — вече ти казах, че доброволно поех риска. Просто този път се осрахме. Погледни обаче нещата откъм добрата им страна. Вече няма да се притесняваш, че ще загина при всяко излизане в морето, пък и мръсниците ме направиха да изглеждам като пубертетна сексуална мечта...

— Не съм искал да стане така.

— Не се съмнявам в теб. — Дилън се обърна. — Ето я и Санда.

Момичето ми се стори *наистина съкрушено*. Преливаше от чувство за вина и аз разбрах, че съвестта ще я мъчи не само всеки път, щом зърне приятелката си, но дори и когато застане пред огледалото. Ето това беше наказанието ѝ!

Дилън я награби в почти задушаваща прегръдка.

— Стига си се вкисвала! И престани да се ядеш отвътре! Вече няма да раждаш бебета на конвейер, няма и да си затворничка! Пак сме заедно. — Тя изведнъж се извъртя към мен. — *Можеш* да ѝ намериш работа, нали?

Кимнах с облекчение, че поне това главоболие ще ѝ бъде спестено.

— Няма проблем. Хайде да се махаме оттук.

Излязохме на слънце, лъхна ни соленият бриз. Когато стигнахме до пристанището, жена ми вдигна глава и се взря в дома Акеба.

— Има нещо, което ме задължиха да направя, независимо дали ти ще ми позволиш. До няколко дни трябва да се кача там и да разкажа пред всички жени какво ме е сполетяло, а също и да се разкая за престъпленията си. Май това ще ми е най-трудното изпитание.

Влязохме във вече познатия ни апартамент.

— Ами уреди го още сега — кимнах към видеофона, — за да се отървеш по-бързо.

Тя извади картата си и я пхна в процепа на устройството. Никакъв резултат. Въздъхна и ме погледна.

— Налага се ти да набереш номера вместо мен — изрече уморено. — Без никакви свои пари не мога дори да се обадя.

Постарах се да я утеша.

— Ще размажа Лару и цялата тази гадост. Някой ден отново ще си свободна да се носиш по вълните. Кълна се!

Имах адски сериозното намерение да спазя свое обещание.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРОЕКТ „ФЕНИКС“

На Дилън никак не ѝ провървя, но моят късмет още не ме изоставяше. Тя се качи в дома Акеба за принудителната изповед и остана за малко там — по дяволите, дори и за това ѝ трябваше моето разрешение! — та да се види с някои стари приятелки, да получи утеха и съвети, да се наприказва. Страданието подтиква да търсиш компания, както спомена и Санда навремето, а едва ли човек можеше да е поунил от моята съпруга сега. Но когато се върна в семейното жилище, тя носеше доста интересни новини. Нямахме как да ги чуя досега, защото Санда бе прекарала почти цялата си двумесечна почивка с нас, без да се вясва в дома.

— Горے има две нови жени, под Ограничение. Изобщо не съм ги виждала досега. И са страхотно апетитни парчета.

— Какво е Ограничение?

— Означава, че нямат право да напускат дома, взели са им и картите. Обикновено синдикатът го налага като наказание за тежки провинения, но май случаят не е такъв. Хващам се на бас, че не можеш да познаеш откъде са ги пратили тук.

Вдигнах рамене.

— Е, каква е тайната?

— От острова на Лару са. Били от неговите... как да ги нарека? Наложници? Държанки? Все едно...

Ключката разпали любопитството ми, и то по няколко причини.

— Какво са прегрешили? Или просто са омръзнали на стария сатир.

— Самите те не знаят. Изведнъж ги награбили и — хоп! Всички били разкарани по различни домове и поставени под Ограничение. Според тях било заради някакво голямо начинание на Лару. Твърдят, че се появили множество нови хора и какви ли не машини. Това продължавало от няколко месеца. — Дилън недоумяващо поклати

глава. — Едната видяла и фирмен знак на някакъв сандък. Бил на „Тукър“. Имало нещо написано...

Виж ти! Събитията се развиваха все по-добре.

— Какво е гласяло написаното?

— „Проект «Феникс».

Застанах пред монитора в стаята, извиках менюто на енциклопедията и пуснах търсене с тези ключови думи. Узнах само, че фениксът е митично същество от легендите на старата Земя, птица, която се преражда от пепелта си.

— Можеш ли да се качваш в дома, когато поискаш?

— Нали вече съм от синдиката...

— Трябва да правиш точно това. Опознай добре новите жени. И ги разпитай възможно най-ненатрапчиво за острова и за този проект.

— Както желаш — отвърна Дилън. — Но нека те предупредя, преди да си скроил още някакъв номер — едно от нещата, които сториха с главата ми, може да те подхлъзне. Не съм способна да изрека лъжа. Не само пред теб. Пред когото и да било...

Да, налагаше се да помисля за това.

— Не можеш ли поне да не казваш истината? Ако някой ти зададе въпрос и ти не искаш да му отговориш, в състояние ли си да си държиш устата затворена?

Беше неин ред да помисли.

— Ами, да. Иначе всеки ще започне да ме разпитва за тайните на твоя бизнес, а това е незаконно.

— Добре. Просто използвай разсъдъка си. Зададат ли ти въпрос, отговорът на който ще ни навлече неприятности, кажи, че ти е забранено да разнищваш тази тема.

— Както желаш — повтори тя като робот.

Вторачих се в нея.

— Защо се държиш така?

— Част от наложените ми принуди. *Длъжна съм* да се подчинявам на всяка твоя заповед, която не нарушава правилата на синдиката или другите вменени ми забрани. Моля те, не се разстройвай. Нищо не можеш да промениш. Няма смисъл да ми заповядаш да не изпълнявам тези внушения, защото гадовете се погрижиха и за това проклети да са! Изпитвам непреодолимо желание да... *служи*. Превърнаха ме в абсолютно покорна твар и дори, хм, ще

започна да страдам, ако не получавам нареждания и не ми се възлагат задачи. Накратко, нуждая се от господар. Всеки път, когато искаш нещо от мен, аз... изпитвам удоволствие, самочувствието ми се подобрява. Вече съм робот от плът и кръв — съществувам, за да ти служа, и ти трябва да ми позволиш това. Заради самата мен.

Сигурно в този момент съм я гледал изцъклено. Нима пред очите ми стоеше същата Дилън Кол, която преди два дни се бе изправила безстрашно срещу най-отвратителното чудовище на океана? Независимата, дръзка затворничка, измъкнала се с хитрост от майчинството, заслужила с труд и риск капитанството на катера и помогнала ми да злоупотребим с цяла компютърна мрежа? Стори ми се, че виждах непозната. Вече не си правех илюзии колко подло е постъпено с нея. Вероятно по-ужасно и от хирургическото бърникане в мозъка, което според съдията не било цивилизовано! А най-тягостно за мен бе, че все още не проумявах как точно да се справя с положението.

— От какви задачи имаш нужда?

— Да ти готвя, да чистя, да изпълнявам дребни поръчки... Всичко! Куин, знам колко ти е трудно, а и ти сигурно разбираш какво означава това за мен, но вече е факт. Приемам го като такъв, постарай се ти също да свикнеш. Иначе по-добре ме изпрати в дома и ме забрави.

— Никога!... Освен ако сама не поискаш.

— Аз вече нищо не искам. Забранено ми е. Оставиха ми само задължения — да служа, да си върша работата на майка. Не съм способна да искам. Ако решиш, че по цял ден трябва да лъскам жилището гола, ще го правя. *Принудена съм.*

— По дяволите! Все има някой продажен психоманипулатор тук, когото да притисна, за да те отърве!

— Няма да стане. Принудата е заложена толкова дълбоко, че ако бъде премахната по начин, различен от налагането ѝ, психиката ми ще бъде съсипана окончателно. Завинаги ще си остана слабоумна. Само главният компютър съхранява процедурата. Дори се погрижиха не един, а неколцина техници да извършват манипулациите, та да не би някой от тях да издаде какво е направил. Допълнителна застраховка. Забрави ли, че чрез мен дават урок на майките какво ги чака, ако не се примирят с участието си?... В дома няма да е по-различно, само че там всяка от останалите жени ще може да ми заповядва.

Отново главният компютър! Непременно трябваше да видя сметката на Уогънт Лару! Каквото и да ми струва това!

Възползвах се от всичките си връзки в «Тукър». Започнах от Сугал, с когото се срещнахме на дружески обяд.

— Както се досещам, ще искаш нещо от мен. За друго не идваш — подхвърли главният ревизор без следа от недоволство.

— Какво представлява проектът «Феникс»?

Той се сепна.

— Откъде си чул *това*?

— Няма значение. Искам просто да знам какво означава.

Гласът му се сниши до нервен шепот.

— Човече, опитваш се да запалиш сандък с експлозиви!

— Уверявам те, че независимо от пречките ще науча тайната.

— Щом изобщо си чул името — въздъхна Сугал, — значи ще изровиш и останалото. Но нека не приказваме тук, могат да ни спипат. Ще ти осигуря информация.

Спази обещанието си, макар че дори той не знаеше какво всъщност се мъти. А и не разчитах само на него. Измъквах полека-лека дреболии от всеки свой познат, освен това се възползвах от чудесната компютърна мрежа на «Тукър», до която продължавах да имам достъп. Търпеливо нанасях всяко парченце на пъзела, докато не започна да ми се струва, че мога да сглобя цялата картинка по умозрителен път.

Тема за размисъл: Вече знаех, че всеки специалист, изтеглен от «Тукър» през последните три месеца, се е занимавал с някаква разновидност на органичните компютри. Повечето основни проекти в тази област отдавна бяха под забрана в Конфедерацията, защото още преди столетия първите подобни творения едва не поробили човечеството. Онази яростна, кървава и твърде скъпа война бе наплашила властниците. Всички експерти в тази област били изтребени или... може би изпратени на Цербер? От Сугал, а и от други хора научих, че не само нашата корпорация е командировала такива специалисти.

Тема за размисъл: Два-три месеца предварително на острова на Лару е започнало мащабно строителство, включително и на площадка

за кацане на совалки. Ако се съдеше по броя на работниците и количеството на материалите, за проекта не се жалеха средства.

Тема за размисъл: Връзките между основния компютър на „Тукър“ и главния — което важеше и за останалите корпорации — бяха сложно закодирани и се осъществяваха чрез спътник. Но според изровените от мен данни другият край на системата беше островът на Лару, макар официално главният компютър да се намираше в орбиталната станция на Владетеля. Възникваше интересен въпрос — щом проектът е толкова *свръхсекретен*, защо не работят по него именно в орбиталната станция? Тя беше голяма почти колкото острова, а имаше и повече полезно пространство, защото площадката за кацане, енергийната станция и другите помощни сгради на непристъпното убежище заемаха доста място.

Тема за размисъл: Любопитна подробност — зоната за действие на траулерите, които принадлежаха на „Хроясейл“, се бе увеличила почти наполовина точно преди аз да поема фирмата. Забелязах го, понеже си направих труда да проуча внимателно нормите, определени ни за тримесечието. Разбрах, че промяната засяга и „Морски принц“ от Кобърн, чиято база се намираше на почти същото разстояние южно от острова на Лару. Започнах да ровя още по-усърдно, погледнах и разпределението на нормите за предишното тримесечие. Друг клон на „Тукър“ — „Емясейл“, внезапно бе изчезнал от плановете. Зоната му бе разпределена между „Хроясейл“ — съвсем нормално, тъй като принадлежахме на една и съща корпорация — и „Морски принц“, което вече бе твърде необичайно. Тази фирма беше собственост на корпорацията „Компуърлд“, пряк конкурент на „Тукър“. Никой не би постъпил така доброволно, значи „Компуърлд“ се бе разделил с нещо твърде ценно, за да получи солидната компенсация, но не намерих никаква информация по въпроса. Документацията обаче показваше друго — общите количества скрит, събрани от поделенията на „Тукър“, бяха започнали рязко да намаляват от началото на тримесечието и ако станеше още по-зле, следващата година трябваше да бъркаме в неприкосновените резерви. В промяната наистина нямаше нищо доброволно — само общопланетното правителство разполагаше с власт да наложи такава принуда.

Фактите, заедно с наученото по-рано, рисуваха особено мрачна картина.

Тема за размисъл: Засега единствените, за които се знаеше, че използват човекоподобни органични компютри, бяха все същите ни приятелчета — пришълците с техните роботи-шпиони. Връзката им с Диаманта на Уордън бе установена. Нали затова ме стовариха тук? Само че роботите си вършеха добре работата и нов огромен проект за усъвършенстването им не беше нужен никому. Пък и едва ли биха го започнали тук, на Цербер или на която и да е друга планета от Диаманта. Защо да ангажират хора, които очевадно изоставаха в техническо отношение спрямо пришълците?

И все пак изводът беше неизбежен — Уогънт Лару е превърнал доскорошната си крепост и убежище в лаборатория за органични компютри, привлякъл е най-добрите специалисти, а траулерите на „Емясейл“ го снабдяват с всичко необходимо. Но защо с кораби, придружени от бойни катери, а не по въздуха? Е, сигурно това привличаше по-малко вниманието, пък и за евентуалните наблюдатели извън планетата щеше да изглежда, че траулерите на „Емясейл“ продължават предишните си занимания във все същия район. Предполагах също, че Лару се отнася крайно неприязнено към присъствието на прекалено много летящи машини близо до острова му.

Няколко дни се щурах неспокойно из апартамента, обсъдих всичко и с Дилън. Липсваше й опит, затова явно нямаше с какво да ми помогне. Но познаваше местния живот по-добре и без да иска ми подсказа отговора на загадката.

— Защо си мислиш, че пришълците имат нещо общо? — учуди се тя. — Не може ли да е някоя нова хитрина на самия Лару?

Заковах се на място като вцепенен. Изведнъж всички парченца на пъзела се наместиха и видях ясно немалка част от сложния замисъл.

— О, не! — възкликнах. — Пришълците са набъркани в историята, но не подозират за това!

— Как така?!

Седнах и си наложих сдържаност.

— Добре, ето какво знаем — нашествениците успяват да изработят подобия на хората, които постепенно заемат важни длъжности в Конфедерацията. Тези органични роботи са толкова съвършени, че заблуждават буквално всекиго. Не само контролните машини, но и човешкото обкръжение. Дори близките приятели. Дори

любовниците... И минават успешно през мозъчно сканиране! — Отново скочих трескаво. — Разбира се! Разбира се! Как може да съм бил толкова сляп досега?!

Дилън ме погледна загрижено.

— За какво всъщност говориш?

— Най-напред агентите подбират човека, когото ще заместят — продължих хода на разсъжденията си аз. — Ровят, докато намерят досието му, правят множество холограми и каквото още им хрумне. А нашите приятелчета пришълците вземат всичко това и създават органичен робот... може би по-правилната дума в случая е „отглеждат“. Физически той е пълен двойник на подбраната жертва. Разбира се, понеже е изкуствен, има си и каквото още искат създателите му — очи, виждащи в инфрачервено и ултравиолетово, огромна сила, стига да е необходимо. А и се състои от извънредно устойчив материал, не от клетки, кожата му служи просто за покривало. Вероятно извлича енергията си направо от заобикалящите го полета — микровълни, магнетизъм или нещо подобно. Иначе няма как да оцелява във вакуум например. Онзи, който проникна в Командването на военните системи, можеше дори да променя съставните си части за други функции. Направо се изстреля в орбита! И въпреки това заблуждаваше всички, докогато е трябвало... Знаеше подходящите отговори на подвеждащите въпроси, представяше особеностите на заместената личност до най-дребния навик, дори му потичаше кръв, ако се нарани... Има само един начин да се постигне такова подобие.

— И кой е той?

— Роботът наистина е този човек, за когото се е представял.

Дилън смаяно разтърси глава.

— Не виждам никакъв смисъл в предположението ти, робот ли е бил все пак или човек?

— Робот. Съвършен, с невероятно гъвкави елементи, осигуряващи му всичко необходимо според случая — за заблуда, за изпълнение на задачата, за измъкване... Невероятна машина, съставена от миниатюрни едноклетъчни компютри, които дори независимо един от друг си вършат работата. И са трилиони! Пришълците явно са решили проблема, с който ние не се справихме, нито пък си позволихме да изследваме достатъчно дълго. Открили са метод за

основно програмиране на тези творения, така че хем да бъдат свободни и пълноценни личности, хем никога да не се отклоняват от зададените команди — тоест да не престават да ни шпионират. И какво излиза? Правят ги по наш образ и подобие, а после? Докарват ги на Цербер? Не, по-вероятно — в орбиталната станция!

Дилън се смръщи озадачено.

— Значи се навъртат наоколо, така ли?

Поклатих глава.

— Представям си го по-иначе. Отвличат набелязаната жертва. Вероятно докато е на почивка, защото трябва да е по време, когато никой няма да забележи отсъствието ѝ поне две-три седмици. Докарват я в станцията и я заразяват с местната разновидност на микроба на Уордън. След това... Нали си спомняш дрогата, с която си се снабдила, за да се измъкнеш от майчинството?

— Да — кимна тя. — Откраднах я от един пилот на совалка.

— Страхотно! Всичко се връзва. Щом микробите се настанят удобно в жертвата, дават ѝ малко от същата дрога и я събират с вече заразеня робот — нейно съвършено копие. Съзнанието, цялата личност на човека се пренасят в робота, който обаче предварително е програмиран за агент.

— Почти същото направиха и с мен — изрече Дилън безизразно.

— Да. Но методът е много по-усъвършенстван. Никоя от машините за психосондиране не би свършила работа, защото имат нужда от цялостната личност. И просто променят общата ѝ нагласа. Тайната всъщност е в първоначалното програмиране на робота, с което се занимават пришълците.

— А той как ще заеме мястото на отвлечения човек? — усъмни се жена ми. — Нали микробите ще го унищожат, щом напусне Диаманта?

— Не е задължително. Не забравяй, че дори ние вече можем да стерилизираме някои изделия, без да ги съсипваме. Явно роботите умеят да се справят още по-добре. Излизат от тукашната звездна система, малките умират, но квазиклетките в изкуствените тела са толкова издръжливи, че незабавно поправят вредите от процеса И „човекът“ спокойно се връща на работа — безупречен шпионин и диверсант. Просто и прекрасно!

— Твърде много прилича на случилото се с мен — повтори Дилън.

— Съжалявам — казах ѝ съчувствено. — Възхищавам се на тяхното хитроумие, както бих се радвал на чудесно обработен скъпоценен камък. Изобщо не пренебрегвам трагедията на хората, които те жертват за изпълнение на замислите си. Но като си представя мащабите и сложното общество на Конфедерацията, не виждам начин да се предотврати проникването на роботите. Вероятно вече са нанесли непоправими щети...

— А проектът „Феникс“?

Замислих се.

— Намирам само едно обяснение и то е смразяващо. На пришълците островът не им е нужен. Защо да ползват услугите на хора, които не знаят за изкуствените създания почти нищо в сравнение с тях? Пък и пренасянето на тази операция върху някоя от планетите в Диаманта рано или късно ще привлече вниманието на Конфедерацията, а нашествениците и без това знаят, че тук ще става все по-горещо... За да напишаш отговора, мила, трябва да наподобияш мисленето на Уогънт Лару, да гледаш от перспективата на Диаманта. И изведнъж ти светва в главата!

— Не и на мен — промърмори Дилън.

— Тогава ще се опитам да го обясня. През цялото време се чудехме какво могат да предложат пришълците на Четиримата владетели, освен отмъщение срещу Конфедерацията. Ето ти я отплатата! Когато те победят, Четиримата и други избраници... а защо не и цялото население на Диаманта — ще получат нови тела. Съвършените тела на органични роботи. Разбираш ли сияйното бъдеще, дето им се предлага? Да се махнат оттук. Да са свободни! Има обаче уловка, за която параноик от класата на Лару не може да не се е сетил.

— Виж, това ми е ясно. Нищо не им пречи да програмират и телата, с които ще наградят съюзниците си, за да си отгледат пълчища от роби-сврѣхчовеци...

— Прекрасно! Получаваш отличен. Е, значи има начин да се спасиш от заточението в Диаманта, а не смееш да го използваш. Ти какво би сторила?

Тя поумува малко.

— Ще изучавам техните работи и ще опитам да си направя свои.

— Така да бъде, да бъде. Но не е много вероятно да постигнеш нещо без огромни инсталации, които наблюдателите на Конфедерацията непременно ще забележат. А може би ще са необходими съставки или помощни материали, каквито липсват по планетите на Диаманта, вероятно дори неизвестни на цялата човешка наука? Е, ако не можеш да си направиш свой робот, остава ли ти избор?

— Просто искам няколко в повече, без да ги изпращам като агенти. Пришълците са принудени да ми вярват и ще ми ги дадат.

— Пак позна! Но и те ще бъдат предварително програмирани по начин, който нашата наука още не е разгадала. Следователно първо трябва да разбереш самия метод и да отстраниш програмата. Не е лесно, защото тя най-вероятно е свързана с основните функционални принципи заложиени в тези работи, а тях не можеш да не запазиш. Остава ти само да се надяваш. Събираш всичко, което ти е под ръка, свикваш експерти дори в гранични области с тази, затваряш ги на острова заедно с роботите, осигуряваш им лаборатория и компютри. И се опитваш да налучкаш вярното решение. Мисля, че в това е същината на проекта „Феникс“.

— Лару не само си го връща на Конфедерацията — почти със страхопочитание промълви Дилън, — но и мами пришълците!

— Да, аз се възхищавам по неволя на дъртото копеле — кимнах. — Предполагам, че в играта са се включили и останалите Владетели. И си мисля, че знам с какво разкарват роботите. С все същите совалки, които хвърчат между четирите планети. Те се отбиват само на още едно място — спътниците на Момрат. Някъде там пратениците на Владетелите се срещат с пришълците.

Плъснах се в близкото кресло и си позволих миг самодоволство. Най-сетне бях решил поне наполовина загадката на Диаманта. Вярно, нищичко не знаех за самите пришълци, нито за размаха и целите на проникването им в Конфедерацията, но поне вече в общи линии разбирах случващото се тук.

— И каква полза? — Дилън сякаш бе отгатнала мислите ми. — Нищо не можеш да направиш.

Милата ми практична съпруга! Веднага напипа слабото място. Наистина, какво ли можех да направя?

По-точно — какво исках?

Ясно, да пречукам Лару и да разбия тази система. Но дори да ми е по силите... действително ли толкова страстно желяех проектът „Феникс“ да се провали?

Знаех само едно. На острова на Лару се мътеше най-голямата шашма в историята на Диаманта... и аз трябваше да се включа някак в нея.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КАК ДА ПРОНИКНЕШ В НЕПРИСТЪПНА КРЕПОСТ

След няколко дни се качих на катера на Карил и я накарах да направи уж нормалната патрулна обиколка, но този път се отбихме толкова далеч на юг, колкото ми се виждаше благоразумно. Спомних си как Дилън бе споменала, че веднъж гонила борк чак докато видяла острова на Лару. Е, и едно въображаемо чудовище можеше да ни послужи за оправдание.

„Островът“ беше доста далеч от всякаква друга „суша“ — отлично местенце, което диктатор като Лару би си избрал за леговище. Представляваше неголяма купчина огромни дървета и площта му едва ли надхвърляше стотина квадратни километра. Нищо особено според мерките на Цербер. Имаше още десетки такива островчета, откъснати от основния масив и пръснати из океана.

Пообиколихме, като внимавахме да не се напъхаме в защитния периметър, наблюдаван от главния компютър — той ясно личеше на екраните на собствените ни скенери. Виждахме гъсти оранжеви, виолетови и златисти листа по черните стволове и дори от петнайсетина километра различих със силната оптика на катера необикновено по размерите си здание точно в средата на охраняваната зона. Хвърляше сребристи отблясъци под слънцето, напомняйки ми ту приказен замък, ту странна авангардистка скулптура. Бях си представял приблизително какво ще видя по описанията на прогонените наложници и на Дилън, но фантазиите ми определено бледнееха пред самата гледка.

Все пак знаех предварително поне общия архитектурен план — разположението на основните помещения, асансьорите, главната енергийна станция, защитните постове. Неохотно стигнах до заключението, че на Цербер трудно може да се построи по-непревземаема крепост.

Електронните щитове не само покриваха всичко като купол, но и проникваха във водата до дълбочина два километра, сиреч до дъното. С доста приспособления и мощност, която веднага би ме издала, може би щях да си пробия път под щитовете, ала рисковете нарастваха точно след като човек проникнеше през първата зона на защита. Имаше не само втори слой щитове, но и достатъчно ефикасни оръжия. А и край острова непрекъснато патрулираха бронирани катери — както управлявани от роботи, тъй и с екипажи от хора.

Карил, едра мускулиста жена с плътен глас, ми помагаше с удоволствие и май дори подозираше с какво съм се захванал. Колкото и да се различаваше външно от Дилън, по душа тя много приличаше на близката си приятелка.

— Ако подгоним натам повечко борки?... — промърморих, мислейки на глас.

Капитанката се разсмя.

— Голяма веселба ще падне, но пак няма да влезеш вътре. Вярно, имаме си начини да примамваме борките, ако се наложи, но пък и щитовете са си доста мощни. Ще трябва да пратиш натам цяла орда зверове, за да започнат да изчерпват енергията. Виждаш ли вече, че и два от нашите катери стигат, за да очистим един борк. Не можеш да си представиш какво ще направят защитните системи на острова с дузина наведнъж!

— Е, да — кимнах аз. — Но... Нали току-що каза, че можем да примамим борките насам?

— Да, с някои специфични звуци и миризми във водата, за да ги подлъжем, че наоколо има храна. Ако си голям късметлия, ще довтасат четири-пет от тези твари. Не повече. Не се срещат толкова често наоколо, иначе не би останал никакъв скрит за нас.

Изхъмках разсеяно, но вече прехвърлях в ума си други планове. Щом се върнехме на брега, щях да проверя какво може да се направи. Сигурен бях, че ако разполагам с достатъчно време — а точно това не знаех, — ще измисля как да проникна през щитовете. И да се озова пред системите за мозъчно сканиране, които сто на сто се срещаха там на всяка крачка?

Не, непременно имаше и *по-лесен* начин!

— Дилън?

— Да, Куин.

— Как са направени торпедата за катерите? По-точно как се взривяват?

— Отстрани имат завинтен детонатор с миникомпютър. Командата се изпраща от разстояние.

— Аха... Добре, а как различаваш самите торпеда? Можеш ли с една команда да взривиш всички наведнъж?

— Не се прави така. Торпедата са от един модел и се използва еднаква честота. Но за всяко си има код, отпечатан върху корпуса. Първо зареждаш кода в предавателя, после с него взривяваш торпедото. От никакъв друг сигнал няма да се задейства. Щом в компютърната система за управление на оръжейните системи са въведени кодовете, няма за какво друго да се грижиш.

— Ясно. А кой въвежда новите номера? От заводските документи ли ги взимате или от товарителниците?

— Майтапиш ли се с мен? *Ти би ли си заложил главата на някаква товарителница?* Капитанът лично надзирава зареждането на всяко торпедо, прочита номера на кода с очите си и пак лично го въвежда в компютъра.

— Тъй значи... Къде е отпечатан номерът?

— Върху капачето на детонатора. Самото то се заварява, след като поставят миникомпютъра в торпедото. Ако още не съм задоволила любопитството ти, можеш да слезеш в склада и да се увериш.

Така и направих. Каквото видях — хареса ми. Всъщност не си правеха труда да нанасят номера на кода с фабричен печат, ами просто пръскаха боя по шаблон. Поговорих с другите капитани от фирмата и открих, че наистина се е случвало номерата да са сбъркани. Затова съществувал елементарен тест, чрез който се давала команда на миникомпютъра да изпрати верния код в системата за контрол на оръжията.

Информацията ми се стори твърде интересна, затова зададох на Дилън още няколко важни за мен въпроса.

— Значи миникомпютрите са програмирани предварително и капачетата са заварени. Да разбирам ли, че торпедата се превозват готови за стрелба?

Тя кимна.

— Няма никаква опасност. Без теста за готовност те не работят, освен това всеки номер се използва само веднъж и не се повтаря никога. Честотата служи единствено за тази цел, всеки преподавател е под строг контрол и се доставя заедно с целия катер. Но защо торпедата изведнъж ти станаха толкова интересни? Пак ли кроиш нещо?

— Каквото не знаеш, то няма да наруши заложените в главата ти заповеди — отвърнах философски. — *Разбира се*, че кроя нещо.

— Ако просто промениш кодовете, полза няма — отбеляза Дилън. — Тестът веднага ще покаже грешката.

— Какъв е обсегът на тези преподаватели? — усмихнах ѝ се аз.

— Само три километра. Допълнителна предпазна мярка. Добрите капитани не стрелят от по-голямо разстояние.

— И на мен ще ми стигне, скъпа — обещах ѝ и я целунах.

На следващия ден се отбих в „Тукър“, за да поровя в документите на складовете. „Емясейл“ вече работеше само за Лару, но си оставаше наша фирма и се снабдяваше чрез корпорацията. Естествено имаха нужда и от торпеда, в случай че налетят на някой борк, докато кръстосват до острова и обратно.

Никой не желаше да трупа наведнъж по много от тези дяволии, колкото и производителят да се хвалеше, че са безопасни. Противопожарните отговорници изпадаха в ужас, щом се сетеха за тях, а и на общинските управи не им харесваше подобни взривни амуниции да се мотаят наблизо.

Наложи ми се да почакам, доста измъчен от нетърпение, но след десетина дни „Емясейл“ все пак поръча торпеда. Само двадесет. Достатъчно за нуждите им — щяха да сменят изразходваните, а не да зареждат всички катери наведнъж.

Малко творчество в пренасочването на поръчката помогна пратката да попадне първо в склада на „Хроясейл“, тоест право в ръчичките ми.

Този път не можех да забърквам Дилън. Психическата принуда би я възпряла да се занимава с нещо, което почти неминуемо щеше да навреди на хора. Но Санда с радост се отзова на молбата ми.

Напразно бях се тревожил как Дилън ще понесе присъствието на момичето. Оказа се, че е налице обратният проблем. Изтерзана от чувството си за вина, Санда явно беше принудена да понася тормоза на съвестта си. Убедих се, че отбягва да се застоява край мен или съпругата ми, освен когато това е неизбежно. Бях я назначил да работи в поддръжката на доковете и поне засега изглеждаше примирена със съдбата си. Този път обаче имах малко по-различна бояджийска работа за нея, а и трябваше да я свършим бързо и незабелязано.

Слабостта в торпедата беше, че всичко е стандартизирано. Двамата с момичето работихме упорито няколко ноци и успяхме да сменим номерата на тия, предназначени за „Емясейл“. Не беше толкова лесно, колкото изглеждаше на теория — боята съхнеше бързо и се запичаше върху корпуса, но верните ми компютри в „Тукър“ все пак откриха подходящия разтворител. Нямах затруднения с изработването на абсолютно същите шаблони за буквите и цифрите, макар че едва ли щяха да са нанесени толкова здраво. Е, наглед си бяха съвсем наред, но се притеснявах да не се одраскат при превоза.

Санда недоумяваше за смисъла на това човъркане. Долових как в нея отново грейва вълнението от поредната тайна.

— Не знам каква полза ще имаш от фалшивите номера — подхвърли тя любопитно. — Нали ще ги сметнат за дефектни и ще ги бракуват като онези три от нашите?

— Номерата изобщо не са фалшиви — ухилих се аз. — Просто ги разменяме. Всички тестове ще показват идеална изправност. Само че написаният код ще задейства друго торпедо. Когато ги сложат в катерите и направят проверката, ще получат правилен отговор от складовите миникомпютри. Едва ли ще се досетят за нещо повече. И ще отплават с торпеда, които няма да им свършат никаква работа.

— Най-много да гръмнат складовете и цялото пристанище... — промърмори Санда.

— Не ми се вярва борките да доближат на три километра до сушата. Опасната зона започва доста по-навътре в морето. А и сигналът не стига толкова далеч. Започне ли обаче сериозно разследване, *мога* да взривя пристанището. Просто ще мина наблизко с някой от нашите катери.

Момичето ме зяпна с широко отворени очи.

Размяната на номерата решаваше само част от проблема. Нужен ми бе случай, когато употребата им ще е неизбежна. Започнах да проучвам всичко, което е възбуждащо или вбесяващо за борките.

Скоро установих, че най-сигурно е да пуснеш във водата определени серни съединения. Привличаха чудовищата и ги докарваха до бяс. (Сякаш това не беше постоянното им състояние!). Но за да ги примамя отдалече, трябваше да намеря друго средство. Решението отново се оказа просто. Подобно на морските твари по множество други светове, борките бяха особено чувствителни към звуци със свръхвисока честота. Използваха ги, за да си оспорват територии, да се предизвикват на битка, да се сношават (не е лесно да си го представиш, но нали наоколо се навъртаха предостатъчно от тях?) и за какво ли не още. Речникът им не се отличаваше с особено богатство, пък и отдавна беше проучен изцяло, затова двигателите на корабите и уредите се произвеждаха според строги стандарти за избягване на определени шумове.

Идеята ми можеше да се осъществи съвсем лесно, затова не потърсих заобиколни пътища. Снабдих се с модифицирани излъчватели на свръхвисоки честоти при Ота. Поработих с тях, добавих една схемичка, промених няколко малки програмируеми чипове. Така създадох приемо-предавател с дистанционно управление, който можех да наглася на всяка желана от мен честота, дори да бях на стотина километра от него. Имаше магазинчета, дето продаваха специално подводно оборудване и от тях купих херметични кутии, подходящи за моите уреди. Наминах и през такъв за прости химикали. Съчетах няколко в кухнята, за да си направя чудесно лепило, помагащо на магнитите от вътрешната страна на кутията. Не исках да използвам прекалено силни, защото уредите на кораба щяха да ги засекаат, а не бих и допуснал моята измишльотина да падне на дъното точно насред битката... Позанимавах се още малко с електроника и вече имах миниатюрни дистанционни взриватели — при нужда щяха да превърнат приемо-предавателите в каша, без да повредят корпуса на кораба.

Дилън, капитаните и екипажите на нашите катери не криеха любопитството си към моите тайнствени занимания, но не смеех да им кажа какво подготвям. Жена ми сигурно би се възпротивила заради наложените ѝ внушения, а моряците едва ли щяха да се въодушевят от

сериозната вероятност да затрия неколцина от техния бранш. И на мен не ми харесваше тази част от плана, но на карта беше заложено нещо много повече от няколко живота. Този път исках да се разпрям с Лару, а не да надхитря дребен шеф в корпорация или началник на противопожарна служба. Поне оставях някакъв шанс на морските вълци. Ако бях решил просто да повредя катерите на „Емясейл“, само щях да покажа на Лару и хората от Сигурността, че някакъв нахален тип е започнал да ги разиграва.

Имах нужда от помощник, за да поставя кутиите, и не се сещах за друг освен Санда... Но и на нея не можех да се доверя напълно. Засега правеше каквото поискам, ала трябваше да съм убеден, че няма да ме подхлъзне в най-неподходящия момент. Как да позная какви забрани и внушения са ѝ заложили? Време бе да се видя с някого, който ще ми разкрие тайната!

Повечето лекари на Цербер страдаха от ужасна скука. Микробите на Уордън даваха на местните хора желязно здраве. Медиците се занимаваха или със спешни и тежки случаи, или с изследвания. Но като си припомним що за цивилизация имаше тук, една група специалисти беше крайно необходима и непрекъснато заета — психиатрите.

Разбира се, почти всички бяха заточени от Конфедерацията заради всевъзможни прегрешения. Повечето не се отказваха от малко допълнителни доходи за дискретни услуги, не съвсем съобразени с местните закони. Разпитах познатите си и те единодушно ми препоръчаха доктор Сварк Думония — голям специалист, готов да се постарее за някой и друг кредит. Заведох Дилън при него, не защото се надявах да ѝ помогне с нещо. Беше естествено да постъпя така, пък и оправдавах необичайно голямата такса, която смятах да му платя. Все пак той щеше да положи съпругата ми на разнообразни, макар и безполезни тестове с машините си, докато двамата с него си поприказваме откровено.

Оказа се дребен, жилив, видимо нервен мъж. Носеше очила с рогови рамки и аз се учудих от този факт. Всички на Цербер имаха почти съвършено зрение, каквито бяха и останалите им телесни функции. Докторът схвана смисъла на погледа ми и вдигна рамене.

— Да, очилата... Да ги наречем приумица. Стъклата, разбира се, са съвсем обикновени. Харесва ми обаче да мисля, че ги нося, за да си

придам индивидуалност и да се отличавам от тълпата. Всъщност преди бях малко късоглед и все не намирах време да оправя този си дребен недостатък. Затуй просто си избрах очила и свикнах с тях. А след като попаднах тук, чувствах се някак неудобно, ако не са на носа ми.

Усмихнах се лекичко и седнах. Отново не бе разколебана твърдата ми увереност, че не съществува психиатър, който да не се нуждае от помощта на колегите си.

— Докторе — започнах внимателно, — дойдох при вас, за да разбера нещо повече за същността на психическата принуда. Както вече знаете, всекидневно се сблъсквам с резултатите ѝ.

Той кимна и прелисти папката пред себе си.

— Хм... особен подход. Бих казал, че са проявили творчество. Май екипът, разработил набора от команди в психиката на вашата съпруга, е бил от най-добрите. Трябва да знаете, че професията им е висококвалифицирана, а често е почти невъзможно да се изпълнят точно заповедите на съдиите. Всеки път, когато залагате нещо повече от най-обикновено постхипнотично внушение и го правите устойчиво, рискувате да засегнете цялото съзнание, дори цялата личност. Известно ви е, че информацията е разпръсната навсякъде из мозъка във вид на електрохимични байтове. Събира я и я обобщава кората на главния мозък, която работи със скоростта на светлината, за да създаде холографска памет, свойства на характера и каквото друго още се сетите. Подобни сложни разработки изискват труда не на техници, а на... е, да речем, майстори.

— Ама че майстори — промърморих. — Та те я унищожиха!

— Извинете, нямах намерение да ви засегна. Но ако сте в професията като мен и виждате по-скоро математически абстракции, а не човешка участ, все едно да се възхищавате на майсторски подмладено сърце от лекарите на Конфедерацията. Не познавате ли човека, изумява в самата работа, дори ако пациентът умре скоро след процедурата.

— Разбирам, но искам да повтора — превърнаха я в съвсем друга личност! Резултатът ми се струва по-страшен дори от екзекуция или доживотна присъда.

— О, не! Изобщо не сте прав. В цивилизованите светове, откъдето произхождаме и двамата, тези процедури се прилагат толкова

редовно, че без да подозирате, вие вероятно сте срещал стотици, ако не и хиляди хора, чиято психика е била манипулирана. Например в състояние сме да проникнем до най-дълбоко скритите психози, да вършим неща, за които нашите предшественици не са смеели даже да мечтаят. От нашата гледна точка вече няма безнадеждни случаи. А помислете си какво друго можеше да сполети съпругата ви! Не сте съгласен естествено, че е извършила нещо чак толкова лошо, нито че законът и съдиите са напълно справедливи, но кой ли би се съгласил с това в общество като нашето? Не е ли тъкмо тази причината и двамата да попаднем тук?

Засмях се неволно и кимнах.

— В случая с вашата съпруга, от гледна точка на правото, нарушил закона индивид е превърнат в полезен член на същото това общество и повече няма да престъпва правилата. Поне важните.

— Важни за кого?

— За държавата естествено. За да разберете моята професия, не трябва да забравяте, че ни е поставена задача да вкарваме в правия път онези, които са се отклонили от нормата. Само че нормалното не е някакъв обективен критерий, а по-скоро субективна представа, която обществото налага на членовете си чрез законите и културата. Древните са принасяли човешки жертви, за да умилостивят боговете. Самата същност на съвременната цивилизация би се сторила ужасяващо ненормална на мнозина от праотците ни, но тя все пак е такава, каквато е. Родени сме в тази среда и приемаме повечето ѝ ценности, дори да се усъмним в някоя и да я погазим, културата на Цербер е просто разновидност на съвременната цивилизация, приспособена към местните условия и възможности. Вероятно и вие дълбоко в себе си сте готов да признаете това?

Посоката, в която се отплесна разговорът, започваше да ме смущава, макар да не можех да проумея защо.

— Да се върнем отново към случая с вашата съпруга — продължи доктор Думония. — Според държавата тя е имала известни проблеми, причинявали ѝ отклонения от нормата. Първо, измъкнала се е от майчинството, което местната култура забранява, защото е заплаха за същинската основа на тукашното общество. Но на Цербер всеки издигнал се човек е успявал да наруши правилата безнаказано, а тя само леко е злоупотребила с тях. По онова време не са могли да ѝ

направят нищо, без да поставят под съмнение ценностите, на които са се опирали самите те. Пък и съпругата ви се отдала на свръхкомпенсация за предишния си затворен живот — избрала е професия, която според повечето жители на Цербер е равна на самоубийство.

— Свръхкомпенсация ли?

— Няма съмнение — кимна лекарят. — Жените, които се чувстват нещастни като професионални майки, най-често са два типа. Едните наистина са неподходящи за такава роля и биват подлагани на психотерапия. Другите са романтички. Дилън е извънредно умна жена и е била твърде ограничена от наложената ѝ роля. Имала е само един отдушник, намиращ се точно под дома — пристанището и смелите моряци. Върху наученото и видяното тя си е изграждала фантазии. За „Хроясейл“, да речем. Но щом *наистина* се освободила и постигнала желаното, животът не се оказал толкова прекрасен. Естествено измислиците били много по-романтични от действителността. Всекидневието се очертавало или тягостно скучно като майчинството, или пък нетърпимо опасно. А когато човек всеки ден поема такива рискове, съзнавайки до болка вероятността да си докара беля на главата, дори приключенията стават досадни. Подобно на повечето си колеги, Дилън се примирила. Майчинството било потискащо, мечтата — също. Тя продължавала заниманията си чисто механично, без надежди за бъдещето, защото знаела — рано или късно ще дойде нейният зловещ миг и всичко ще свърши. Всъщност да загине в морето станала нейната нова романтична мечта.

Това вече ме стресна.

— Искате да кажете, че е имала желание за самоубийство.

Думония се взря в таблиците пред себе си.

— Да, в известен смисъл. О, никога не би посегнала сама на живота си, но сигурно ви е споменавала, че моряците се издигат до капитани, когато мястото се освободи. Всекиму харесва да си погъделичка нервите, обаче при минималните шансове да оцелееш в *нейната* професия естествено възниква стремеж към смъртта. Това личи ясно в психологическия ѝ профил.

Поклатих изумено глава.

— Не бих и предположил такова нещо...

— Не се съмнявайте. Всъщност според профила тя най-искрено желае да бъде това, в което отново са я превърнали — майка. Но *пълноценна*; не само да ражда, а и да отглежда децата си. Както е по граничните светове. Независимо от собствените ѝ обяснения тъкмо появата на нов фактор в живота ѝ точно когато шансовете вече ставали критично малки, я подтикнала да се реши.

— Нов фактор ли?

— Ами да. Вие. Тя се влюбила във вас. И изведнъж осъзнала, че с всеки ден ѝ е по-трудно да излиза в морето срещу опасността. За пръв път се уплашила, защото вече не ѝ стигало да умре на руля, образно казано. Вие сте върнал желанието ѝ за живот и точно с това сте направил нищожни нейните шансове да оцелее. Не ѝ е било по силите да приеме тази мисъл *съзнателно*, но нейното подсъзнание я е запазило. И тя решила да се поддаде на молбите на онова момиче Санда. Нарушила закона и я извела в морето. Проявила върховните си способности през този ден, защото вие и Санда сте били при нея, но едва ли имате представа, че и вашият живот е висял на косъм. Убеден съм, някаква част от съзнанието ѝ е обмисляла идеята да загине заедно с най-близките си хора — чист, романтичен край... Но не успяла да се пристраши, защото явно ви обича твърде силно.

— Значи според вас тя е знаела, че ще я хванат?

— Казвам ви, че е искала да я хванат! И ако по някаква случайност не бяха я разкрили, отново е щяла да престъпи закона. Искала е да се махне от морето, за да не я сполети неизбежната гибел, за да не загуби вас.

Колкото и да бях трогнат от думите му, в гърдите ми се бореха неудобството и недоверието.

— Можела е да се откаже във всеки миг. Лесно щях да ѝ намеря друга работа във фирмата.

— Отново не разбирате. Не би си позволила *съзнателно* да постъпи така. Подозирам, че подобна мисъл дори не ѝ е хрумвала, пак от опасение да не ви загуби. Колкото и да сте се страхувал за нея, вие сте се възхищавал на храбростта ѝ. Дилън си е представяла, че ако се откаже, ще я упрекнете в малодушие и ще я отхвърлите. А за нея само едно нещо на света има значение — вие.

— Нелепост! Никога не бих...

— Вероятно е така — съгласи се от половин дума психиатърът, — но човешката психика е нещо повече от компютър. Затова хората имат нужда от такива като нас. Чувствата и опитите за бягство от разума ни придават величие, но и ни правят твърде уязвими.

— Трудно ми е да приема думите ви — признах тихо.

— Ах, любов! — въздъхна докторът. — Нашият най-налудничав недостатък. Почти почистиха от него цивилизованите светове, а и на Цербер вече се среща дяволски рядко. Но дайте само мъничък шанс на любовта, откrehнете ѝ най-тясната пролука и тя веднага се вмъква. Жанг виждам колко неприятна ви е културата на Цербер, ала наред с границата и световите на Диаманта позволяват нещо, което ги прави по-интересни. Тук още мечтаем фантазираме си, търсим... романтика. Знаете добре, че в Конфедерацията тази способност е заличена. Затова управниците ѝ търпят граничните светове. Само там хората могат да мечтаят. Всичко, което човечеството е постигнало, откакто пращаниците са се смъкнали от дърветата на древната Земя, се дължи на виденията, фантазиите и въображението. Дилън се е изтръгнала от оковите на майчинството също заради една мечта. Затова и измислила начин да го направи. Но, както е с цивилизованите светове, родили най-величествените мечтания, действителността се оказала несравнимо по-сива. И... куха. Ако се вгледате искрено в душата си, ще разберете, че и вие отдавна осъзнавате това.

Този път смехът ми беше доста сух.

— Май започвам да се досещам как сте попаднал тук.

Той ми отвърна с много по-жизнерадостен кикот.

— С мен допуснаха грешка. Изтърваха ме да видя границата, защото не им достигаха медици за екипажа на някакъв инспекционен кораб. Върнах се в световите на Конфедерацията и отначало не повярвах, че са толкова празни и безсмислени — същите, за които копнеех само преди година. Убедих се, че нашата култура може да продължи движението си по инерция, както често се е случвало с древните империи, но всичко фалшиво е и крехко. Знаех, че ще се пръснем на парчета при първия по-силен удар отвън и започнах кампания за връщане към жизнеността и душевното здраве. — Думония разпери ръце. — Ето как свърши. И да ви кажа, никак не съжалявам.

— Щом ви харесва. Мисля, че разбирам вашата позиция, макар да не приемам изводите ви за цивилизацията или за Дилън.

— Хм, интересна метафора, допада ми! Вашата съпруга и нашата стара цивилизация... Е, само историята може да потвърди дали съм бил прав за Конфедерацията, но твърденията си за Дилън ще докажа лесно.

— Как? С психопрофила ѝ, съставен само за една нощ?

Той се озъби в усмивка като палач, готвещ се да нахлузи примката.

— Не. Защото прочетох и вашето описание. Каквото ви е казала тя, че са ѝ сторили. Веднага разбрах, че е невъзможно. Подобно коренно изместване на ценностите се постига с въздействие, продължаващо седмици, дори месеци наред. Стига изобщо да е осъществимо. Затова се запознах с резултатите от тестовете върху психиката ѝ и те потвърдиха моите подозрения.

— Е, какви са?

— Вече ви казах, че екипът е свършил майсторска работа за кратко време, но в никакъв случай не толкова всеобхватна. Дилън искрено вярва, че са ѝ причинили всичко това, убедена е. Но направеното в действителност е много по-леко и изтънчено. Поработили са съвсем внимателно върху нейните подсъзнателни стремежи, които тя не би искала да си признае. По-късно сама е довършила започнатото от тях, за да убеди и вас, и себе си, че подобни желаниа всъщност са ѝ натрапени. Жанг, повярвайте ми — ако наистина можехме да променяме неузнаваемо хората за една нощ, синдикатите щяха да ни видят сметката.

— Значи няма никакво внушение да се подчинява безпрекословно на моите заповеди? И никаква принуда да не доближава катерите?

— Да, категорично заявявам, че няма! Подчинението се дължи отчасти на възпитанието ѝ, отчасти — на вътрешните ѝ потребности, а отчасти — и на действителната ѝ пълна финансова зависимост от вас. Тази принуда идва единствено от собственото ѝ подсъзнание, но от това не става по-малко реална. И нищо не ѝ пречи да доближи катерите, ако пренебрегнем за миг законите, отнасящи се до майчинството, но така поне жена ви не осъзнава факта, че вече *не иска* да ги вижда. Разбирате ли, всичко нежелано за нея тя приписва на друг

виновник — психоманипулаторите. Само по този начин е в състояние да се примири със себе си. Такава трябва да я приемете и вие.

Вече се бях понадигнал от стола си, но изведнъж се отпуснах отново.

— Значи твърдите, че живее в напълно измислен свят. И го е създала сама?

— Донякъде — кимна Думония. — Впрочем можем да направим поредица от сеанси, които ще ѝ позволят да приеме истината, но ще бъде необходимо немалко време. С ваша помощ тя ще е способна отново да живее в съгласие със себе си като пълноценна личност. Въпреки това повече ще прилича на сегашната Дилън, а не на онази, която сте познавал. Ясно ли ви е?

Едва успях да тръсна глава, толкова зашеметен бях.

— Съгласен съм. Ще проведем сеансите. Но... как да кажа? Направо ме смаяхте. Тогава какви заповеди всъщност са вложили в психиката ѝ?

— Забраната да отнема човешки живот си е съвсем истинска и е стандартна при такива присъди. Пази и нея и вас. Също тъй вече не може да напусне майчинството по собствено желание. Това по-скоро е застраховка срещу случайности, защото след закрепостяването ѝ в едно тяло от съдиите размяната е трудно осъществима. Останалото, както вече ви обясних, е незначително. Променили са малко хормоналното ѝ равновесие, защото то зависи от мозъка. Засилили са естествените ѝ склонности, така да се каже, каквито са те в това тяло. Има един приятен допълнителен резултат — чувствата ѝ към вас също са станали по-силни. Дяволска хитрост, която на свой ред подхранва психозите ѝ и им придава силата на постхипнотични внушения.

— Слушам ви и си мисля, че може би е по-добре да не я изтръгваме от този сън наяве — отбелязах неуверено. — Нали според вас и сега е щастлива?

— Не е. Няма да е щастлива нито миг, докато не осъзнае, че *точно това* иска и се убеди в готовността ви да я приемете такава, каквата е. Не направим ли нещо, особено за втория ѝ страх, накрая току-виж ролята ѝ на робот се превърнала в постоянна. Държавата ще остане доволна, но не Дилън, нито пък вие.

— Добре, убедихте ме. А какво ще кажете за истинската цел на посещението ми при вас?

— Санда Тайн... Интересен случай — и доста различен. Тя е от жените, поначало неподходящи за майчинство, обаче нито ѝ стига интелект, нито въображение да предприеме нещо в света извън домовете, колкото и да си мечтае за това. Харесват ѝ рисковете и приключенията, точно както е при децата — просто не разбира опасността за самата нея или за околните. Със Санда също са свършили добра работа. Отново са използвали естествените особености на психиката ѝ, само че сега по-скоро са ги замразили. Едва ли ще ми повярвате, но момичето има доста по-сериозни проблеми от тези на Дилън.

— Какво?!

— Тя изобщо не изпитва угризения на съвестта за случилото се. Поне не е докрай искрена. Дори е малко разочарована, че все още не е заела мястото на съперницата си във вашия живот, но не се е отказала от надеждите си. Това е пределът на стремежите и мечтите ѝ. Вероятно вече разбирате защо толкова рядко се отбива при вас двамата напоследък.

— Ревност?

— Не, по-скоро завист. Целият ѝ живот се състои само от завист. За нея *винаги* е по-хубаво онова, което тя няма. И телесно, и умствено е живяла двадесет години, но е останала на емоционалното равнище на осемгодишно дете. Психотехниците само са потиснали още повече и без това крехките ѝ амбиции и доста са орязали крилцата на нейното въображение. Дори са засилили завистта, заедно с пълна забрана да предприема каквото и да било в тази посока. Както са я нагласили, тя с удоволствие ще боядисва доковете и ще събира боклука, защото е сигурна, че някой ден принцът — тоест вие — ще дойде при нея.

— Ами забраната да вреди на себе си или други хора? Нали казахте, че е стандартна?

— Така е. Спомнете си, че са имали само няколко часа да поработят с момичето, но са свършили немалко. Санда с нищо няма да навреди на Дилън, защото ще отблъсне вас и вярва, че някой ден ще зарежете другата жена и ще разберете грешката си. На вас също няма да стори лошо, защото е способна да търпи безкрайно, стига да сте наблизо. А увереността, че накрая тя ще спечели, не ѝ позволява да посегне и на себе си. Дори не е била необходима подобна забрана...

Всъщност виждам само един начин да навреди някому, при всеки друг случай сте в пълна безопасност.

— Какво може да я накара?

— Ако вие го поискате от нея. Готова е на всичко, за да ви убеди колко се заблуждавате.

Ухилих се и малко си отдъхнах.

— Разбира се, няма да поискам подобно нещо от нея.

— Разбира се — промърмори и Думония.

Торпедата бяха препратени в „Емясейл“, където си им беше мястото, моите устройства също бяха готови. Вече не се съмнявах в пълната преданост на Санда. Един ден двамата с нея отидохме до „Емясейл“ и огледахме мястото. Много приличаше на нашето пристанище. Нямахме как да е иначе — бе построено от същата корпорация, по същото време и със същата цел.

Естествено навсякъде, както и очаквах, се размотаваха пазачи. Имаше и всевъзможни електронни аларми, най-вече около складовете.

Като повечето родени на Цербер кореняци, Санда плуваше добре. Щом животът ти ще мине по гигантски дървета, а наоколо има само безкраен океан, ясно е на какво ще те научат най-напред.

Използвахме прости екипи за подводна работа и обикновени шнорхели. Не исках да се издадем, ако някъде имаше поставени звукови устройства, способни да засекаат шум от акваланг. За всеки случай се топнахме във водата на цели двеста метра от катерите и преплувахме до тях, без да се подадем нито веднъж. Покрай стените на пристаните забелязахме малки сензори, но нищо не ни пречеше да се наместим под самите катери, а доброто осветление наоколо само ни улесняваше.

Пък и защо ли му трябваше на Лару да подозира саботаж? Кой и какво би спечелил? Предполагаше се, че при такава система за сигурност вредителите ще бъдат тутакси разкрити. Но дори да успееш, просто щяха да позабавят осъществяването на проекта. Местният Владетел веднага би си набавил катери, от други фирми. В целия замисъл имаше само един незаменим елемент — органичните роботи, но тях ги стоварваха на площадката за кацане, намираща се на самия остров. Охраната очакваше злосторниците да се интересуват повече от складовете — затова ги пазеха толкова внимателно. Защо да пипат катерите? Нали бяха лесно заменими и врагът не би спечелил нищо.

Каква грешка...

Вечерта на следващия ден двамата със Санда се върнахме. Този път носехме и торбата с хитрини. Безпрепятствено и безшумно прикрепихме устройствата не само по бронираните кораби, но и по най-големите траулери.

Толкова лесно се справихме, че момичето дори изглеждаше малко разочаровано. Беше изтощително преживяване, но без никакъв гъдел за нервите. Все едно пишеш дълго писмо.

Задействах устройствата си в различни моменти и на различни места, при това от нашите катери, когато доближавахме на достатъчно разстояние, вършейки всекидневната си работа. Разбира се, никой от моите хора не знаеше какво става. Аз пък не можех да контролирам кога дефектните торпеда ще бъдат заредени в катерите на „Емясейл“. Оставаше ми единствено да създавам постоянни тежки проблеми с борките за моряците, снабдяващи Лару, за да харчат по-бързо боеприпасите. Занимавах се с обичайните си дела и чаках. Предполагах, че дори няма да науча ужасните случки, които щях да причиня. И се надявах главоболията на хората от „Емясейл“ да подпомогнат плановете ми. Така беше най-лесно, макар и не особено сигурно.

Разбира се, най-добрият начин да постигнеш желаното е да създадеш положение, когато врагът те кани доброволно, дори ти заповядва да направиш точно каквото ти се иска. В това беше смисълът на заниманията ми напоследък. Успеех ли, решавах проблема как да проникна в крепостта на Лару. Не е ли чудесно собственикът на непристъпната твърдина сам да те покани да влезеш в нея?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ФАКТИ ЗА МЕН, ПСИХОТЕРАПИЯ И РЕЗУЛТАТИ

Докато чаках плодовете от кроежите си, Дилън започна да ходи на сеанси при доктор Думония. Аз също отивах с нея, защото сърцевината на замисъла му бе да я убедим, че я обичам, независимо от превъплъщенията ѝ. Беше си вярно. Напълно приемах новата ѝ цел — да стане съпруга като онези от границата. Искях жена ми да е щастлива, а психиатърът бе доказал, че в момента това е невъзможно. Трябваше да ѝ вдъхна чувство на *сигурност* — намерение, което не по мое желание лъхаше малко на ирония, защото в същото време се опитвах (с всички произтичащи от този факт рискове) да ликвидирам Уогънт Лару.

В лечението на моята съпруга имаше и някои интересни моменти. Част от представите ѝ за мен разкриха на доктора предишната ни лудория. Изглежда беше неизбежно. Макар че плащах на Думония достатъчно, за да се придържа към принципите на медицинската етика, доста се развеселих, когато той обърка спомените на Дилън с поредната ѝ романтична фантазия. Планът за фалшивата компютърна измама по начало си беше толкова безумен и невероятен, че дори ровещият в мозъка на съпругата ми психиатър отказа да го приеме за истина. Разбира се, точно затова го бях направил тъй труден и рискован.

Наложи се да позволя Думония да побърника из психиката ми, но нямаше за какво да се тревожа. От дете ме бяха обучавали и дресирали, подготовката ми се задействаше несъзнателно при психосондиране и лекарите получаваха само информацията, която аз пожелаех да им пробутам. Освен това докторът повече се занимаваше с моите чувства към Дилън, ето защо смятах, че съм в безопасност. Само че след втория сеанс се наложи да преживея сериозно сътресение.

— Знаете ли, че имате две повърхностно заложиени непреодолими внушения? — попита ме Думония. — Подлагал ли сте се на психотерапия досега?

— Не — отвърнах с леко безпокойство. — Знаам за едно внушение. Трябва да съдържа общи данни за Цербер. Експериментираха върху мен нов процес, който ще помага на изгнаниците да се приспособяват по-лесно.

— Това също го видях — кимна психиатърът. — Поне отчасти. Доста подробно съдържание има. Интересно е другото...

Намръщих се.

— Какво е то?

— Представява комплекс от две команди, независими от информацияното внушение.

Притесних се не на шега, защото изглежда дори не подозирах що за гадости са натъпкали в главата ми. Думония не можеше да стигне до моите умения и знанията ми на агент, но дали точно тия две команди нямаше да ме издънят?

— Едната намирисва на държавна измяна според тукашните норми — започна той безизразно, сякаш обсъждаше житейски дреболии. — Както изглежда, заповядано ви е да убиете Уогънт Лару при първа възможност. Мисля, че по-скоро е допълнителен емоционален стимул, за да го намразите достатъчно. Добре изпипана работа. Чудя се дали вече пращат всеки с подобни внушения? Но на ваше място не бих се тревожил. Данните показват, че нито сте прекалено склонен към насилие, нито ви е присъщ стремежът към самоунищожение. Стимулът е достатъчно сериозен, за да се настроите крайно отрицателно към държавата и блестящия ѝ ръководител, но го уравновесяват нормалните ви склонности, затова едва ли ще ви подтикне към действия. На всички ни се приисква да пречукаме някого, но малцина от нас дръзват да го направят. Няма да си навлечете неприятности, освен ако имате стара причина да мразите Лару още отпреди пристигането си на Цербер. Искате ли да му отмъстите за нещо?

— Не — отвърнах небрежно. — Никога не съм го срещал, дори не бях чувал името му преди да ми съобщят, че ме стоварват тук.

— Значи всичко е наред. Само че така втората команда става още по-озадачаваща.

— Нима?

— Общо взето тя се състои в психическа принуда да докладвате на началниците си всеки път, щом имате такава възможност, а после да забравите. *Вие* разбирате ли какво се иска от вас?

О, разбрах в същия миг, но как да го обясня по-невинно? Бях готов да си блъскам главата в стената, че не се сетих по-рано за това. Кучите синове! Естествено как иначе биха ме следили, щом органичният предавател престана да работи след първото ми прехвърляне в ново тяло? Отговорът беше толкова прост, но проклетата самонадеяност ми бе попречила да го проумея.

Наоколо имаше и множество други агенти на Конфедерацията. Вероятно местни жители, които искаха нещо от външния свят, или изгнаници с близки приятели там, или семейства, боящи се властите в цивилизацията да не се разправят с тях. Все хора, уязвими към изнудване. Колко ли пъти някой от тях е идвал при мен, може би дори докато си вървя по улицата, за да ми каже, че е време да докладвам? Завеждал ме е до удобно скрит предавател, за да съобщя на другото си „аз“, размотаващо се някъде из околностите на Диаманта, какво съм свършил.

После, разбира се, веднага съм забравял всичко...

— Май знам обяснението — казах на Думония. — Моите... ъ-ъ, предишни занимания ме въвлечаха в сложни афери, засягащи и хора по върховете. А те имат нужда от определени кодове, за да продължат да ползват благата, от които аз вече съм лишен. Струва ми се, че някои продължава да ги изнудва чрез мен.

Психиатърът ми се усмихна смразяващо.

— Вие сте шпионин под прикритие, нали? Агент на Конфедерацията. Не се стряскайте така! Нито сте първият, нито ще бъдете последният. Няма да ви издам. Не би имало особен смисъл. Психопрофилът ви показва, че сте извънредно независима личност, а Цербер и особено Дилън са ви променили коренно. Интересно, че въпреки всички провали Конфедерацията упорито праща хора тук...

Отпуснах се с въздишка на стола.

— Как стигнахте до истината?

— Ами да започнем с името ви — Куин Жанг. Женско е. И сте пристигнал в женско тяло. Но никога не сте били жена, освен през краткия период на проникването ви на Цербер, проведено

великолепно. При мозъчно сканиране има забележими разлики между мъжете и жените. Вие не бихте ги забелязал, но аз не само съм специалист, а и работя на планета, където размените са всекидневие, затова съм наблюдавал какво ли не. Спомнете си физиологическите разлики между половете. Мозъкът ги управлява и същевременно им се подчинява, затова каквито и нови структури да възникнат в психиката, следите от предишните остават. А при вас те липсват напълно. От появата ви мога да съдя, че Конфедерацията най-после се е научила да прави изкуствено това, което ние тук вършим съвсем естествено.

— Не е точно така. Броят на неуспешните случаи, завършващи със смърт, е твърде висок.

— Зашеметяващо! Непременно ще запазят това в пълна тайна, достъпна само за върхушката. Принудени са, иначе подобна размяна на телата би разрушила непоправимо цялата структура на обществото им. — Докторът искрено се засмя на собствените си думи. — Пък и нямат никаква полза от такова постижение, поне спрямо Диаманта. Всеки, който е достатъчно способен, за да причини сериозна вреда като агент, щом попадне тук, се превръща в един от най-добрите и... най-опасните членове на нашето общество. Я ми кажете — вие наистина ли имате намерение да убиете Лару?

— Би трябвало да убия първо вас — отвърнах с леден глас. — Сега сте най-опасният човек на планетата за мен, дори повече от Владетеля й.

— Но няма да го направите — убедено каза Думония. — Ще си навлечете прекалено много главоболия, а вече си ги имате достатъчно заради онова, с което сте се захванал. Освен това ще привлечете вниманието към себе си, дори да не ви заподозрат, защото ще напишат връзката ви с мен чрез графика на психосеансите. Съмнявам се човек като вас да има нужда точно от подробно разследване в момента. А и мисля, че разбирате съвсем ясно — изобщо не ме интересува ще пречукате ли Лару, ще сложите ли ръка на цялата проклета планета, или от утре ще заживеете кротко като агънце. Поне ще е някаква промяна... Повярвайте ми, Жанг — вие сте седмият агент, когото срещам, но досега не съм предал на властите нито един. Предполагам, че сте ме опознал достатъчно и сте забелязал моята най-сериозна слабост. Аз съм романтично настроен революционер-анархист, само че без необходимата дързост... затова пък с малко прекомерна

привързаност към хубавия живот. Ако не сте бил уверен, че ще ме подкупите, изобщо нямаше да дойдете при мен.

Вдигнах рамене, макар старите навици да ми подсказваха съвсем друго поведение. Разбира се, докторът беше прав и нямах друг избор, освен да му се доверя. Хитрец като него знаеше как да се опази.

— Можете ли да премахнете командата да се свързвам с началниците си? Или поне частта ѝ за забравянето?

— За жалост не мога. Не и с тукашните ми ограничени възможности. И двете принуди обаче са достатъчно прости, за да бъдат неутрализирани.

— Моля? Какво искате да кажете?

— С равнището на психическите структури, които съм в състояние да налагам, бих ви внушил нов набор от команди, които да обезсилят предишните. Например нищо не пречи да ви убедя, че харесвате Уогънт Лару и вие ще започнете да изпитвате симпатия към него всеки път, когато чуете името му. Така ще неутрализирам стремежа ви да го убие. Ако подбера точно начина, по който налагам командата, ще създам взаимно противоречие „обич-омраза“ и няма да сте в състояние да предприемете нищо срещу него. Мога също да ви наложа принуда да не използвате преподавателя. Пак ще се отзовавате на всяко повикване, но няма да казвате нищо на бившите си началници.

— Не ме е грижа за тях — уверих го. — След време сигурно ще поискам да се отърва напълно, но засега бих могъл все някак да се възползвам от положението. Предпочитам просто да помня какво точно съм правил и съобщавал. Има ли пречки?

— Е, всичко си е в паметта ви. Само са ви попречили да го привиквате по свое желание. Според мен можем да извлечем тази информация от вас и да я запишем, като използваме силно неутрализиращо поле на психопреобразовател, съчетано с поредица от внушения. Когато се освободите от хипнозата, пак няма да помните нищо, ще прослушате записа и ще знаете какво е ставало.

— Добре. Да го направим.

Хитрината свърши работа. Дори и сега не знам какво ви съобщавам, копелета гадни, но вече съм наясно как и кой го прави. И колко дяволски очевидно е всичко.

Че има ли по-подходящ за свръзка с външния свят от дружелюбния дебелак Ота? Магазинче за електроника с достъп до

галактическият черен пазар. Нищо чудно, че е способен да доставя всичко каквото му поискаш! Така му се отплащате, нали? Умно, признавам. Длъжен бях да се сетя още щом разбрах, че неслучайно сте уредили стоварването ми точно в Медлъм, близо до острова на Лару. Пък и ме назначиха в „Тукър“ — корпорация, в която можех да развихря особените си дарби. А Ота е чакал наблизко, защото все някога е трябвало да се отбия при него за... специална стока.

Все едно. Дори тъй е по-добре за мен, понеже вече знам кого и как да използвам.

Минаха цели три седмици от залагането на мръснишкия капан в „Емясейл“ и аз започвах да се обезсърчавам. Не се съмнявах, че нещо се е случило. Вече обмислях други варианти, по-малко заплетени, но доста по-рисковани.

В същото време се радвах за Дилън. Психотерапията наистина ѝ помагаше. Макар Думония да си бе луд за връзване, а в цинизма определено ме надминаваше, никой не можеше да оспори, че си разбира от занаята. Вече бях готов да призная, че в своята област е един от най-великите фокусници. Естествено жена ми не се върна напълно към предишния си характер, но поне не живееше в такова неустойчиво вътрешно напрежение, смяташе се за пълноценен човек и ми изглеждаше по-доволна от себе си и от мен. Докторът ми обясни, че колкото и да работел над равновесието на психиката ѝ, основната цел си е останала непостижима — не могъл да отстрани нейната несигурност спрямо моите чувства. Сякаш се сблъсквал със здрава стена, издигната от вкоренената увереност на Дилън, че ако не я съжалявам каквато е сега, скоро ще ми омръзне и ще я напусна. Разбира се, страховете ѝ бяха напразни. Но се бяха загнездили толкова здраво в подсъзнанието ѝ, защото тя прекалено добре разбираше и местната култура, и нравите на Конфедерацията. Двете общества еднакво упорито се опитваха да заличат близостта и здравите връзки между хората. На Цербер човек запазваше властта и положението си чрез система от взаимни услуги, изнудване или интриги. Подозирам, че и аз бих се усъмнил дали е възможно друго, ако бях на мястото на Дилън.

— Стига да не беше присъдата — каза ми Думония, — можехме да прибегнем и до необичайни, дори опасни средства, но пък даващи изненадващи резултати. Съпругата ви обаче е затворена завинаги в сегашното си тяло и няма смисъл дори да опитваме.

Това твърдение ме накара малко да увеса нос, защото исках да се върне предишната Дилън — партньорката, която смятах за равна на себе си, превърнала се почти в част от самия мен. Чудно как заклетият самотник, възпитаван от първите си дни да стои над емоции от подобен род, изведнъж усети нуждата, копнежа по друг човек. Инстинктите веднага ми подсказаха, че това определено си е ахилесова пета. Но не се опасявах. Нали всеки, дори аз в предишната си върхова форма, имаше някакво слабо място. Никой не е неуязвим. Важното е да познаваш недостатъците си и то така, че да извлечеш някаква полза от тях.

Седмица по-късно вече бях готов да зарежа моя план и да търся други пътища... и хоп — ето ти го резултата! Седях сутринта в кабинета си, когато влезе някакъв едър здравеняк, чиито очи издаваха остър ум, наглед трудно съвместим с външността му.

— Аз съм Хърл Боген — представи ми се той и протегна ръка, която стиснах, а после го поканих да седне.

— Какво мога да направя за вас, господин Боген?

— Координатор съм по въпросите на сигурността при председателя Лару — обясни мъжът и сърцето ми едва не спря да бие. Появата му беше или много добра, или много лоша новина за мен. — Нали знаете, че той има база за отдих на острова наблизко?

Кимнах.

— Боя се, че съм го разглеждал от любопитство, когато излизам с катерите на флотилията — признах си веднага.

Ако Боген още не бе научил за проявения от мен интерес, добре беше аз пръв да му кажа.

— Е, мнозина зяпат — ухили се той. — Това не ми създава главоболия. Само че сега си имаме сериозен проблем с един наш проект, по който работим там. Нуждаем се от вашата помощ. Бяхме сключили договор с „Емясейл“ за превоз до и от острова и всичко вървеше гладко допреди две седмици. Борките обаче ни

разпердушиниха. Не съм виждал толкова накуп през целия си живот. Избихме повечето, но и флотилията на „Емясейл“ пострада. Останаха ни само десетина малки траулера и един боен катер.

Престорих се на стъписан.

— По дяволите, колко борки са ви налетели? Екипажите на „Емясейл“ си ги бива, а пък при нас изобщо няма такива неприятности. Цари пълно спокойствие. За две седмици забелязахме само две-три гадини и се разправихме с едната.

— Нищо чудно — разпери ръце Боген. — Всички се скупчиха в другата зона. Спецовеите по биология разправят, че нещо ги е привлякло, вероятно някакво вещество, понесено от теченията. Просто сме имали лош късмет.

Затаих дъх, преди да задам въпроса си.

— Колко са жертвите?

— А, поне тук леко се отървахме. Към дузина моряци. Такава им е професията, ясно ви е. По-лошото е, че не разполагаме с достатъчно кораби, за да поддържаме редовни доставки. Пренасяхме най-неотложното по въздуха, но имаме нужда от поне четири катера. Не траулери, защото вече използваме големи товарни кораби.

— Разбирам, но и ние разполагаме само с четири катера.

— Ще ви вземем един — заяви той непреклонно. — И още по един от другите две фирми по брега. Ще трябва някак да се оправяте с три.

— Добре — въздъгнах. — Само че аз нося отговорност за тези катери и екипажите им. Никак не ми допада идеята в зона с повишен риск да се съберат четири екипажа, които не са се сработили. — Изобразих усилен размисъл. — А защо не направим друго нещо... в името и на тяхната, и на вашата безопасност? Вземете всичките ни четири катера с екипажите, тоест „Хроясейл“ да поеме работата от „Емясейл“. А трите, които ще съберете, да покрият този район. Капитанът на оцелелия катер от „Емясейл“ го познава.

— Разумно — призна Боген. — Ще препоръчам да постъпим точно така, след като проверим вас и екипажите.

Вдигнах вежди.

— Тепърва? Хайде де, господин Боген. Щом сте от Сигурността, вече сте ни проверили до последния човек.

Той се ухили и леко сви рамене.

— Ами да. И резултатите от проверката на екипажите ме задоволяват. Само вие, господин Жанг, си оставате загадка за мен. Нещо не се връзва. И психопрофилът ви е доста чудноват. Из главата ми се върти идеята да взема катерите и екипажите, но без вас.

— Моля?! Не ви разбирам.

— Не ме карайте да обяснявам. Осланям се на интуицията си. Тя почти никога не ме е подвеждала. Пък и вие всъщност не сте необходим.

Биваше си го този тип. Не бях очаквал да срещна такъв противник и се наложи да взема решение за части от секундата, без да съм го обмислил достатъчно.

— Ама вие за кого ме вземате? — подхвърлих небрежно. — За агент на Конфедерацията ли? Нали имате предишното ми досие?

— Разбира се. И е по-пълно, отколкото можете да си представите. Според нас сегашната ви личност и поведение твърде сериозно се различават от типичното за Куин Жанг.

Той млъкна и наглед се подвоуми, а аз с мъка се сдържах да не издам обзелото ме напрежение. Проклети да са идиотите от конфедерационната Сигурност! Този техен номер със смяната на пола! Първо Думония, сега и безкрайно по-опасният Боген надушиха вонята на гнило.

— Слушайте ме внимателно — отново заговори той. — Не зная какви игрички сте започнал, Жанг, нито пък дали сте човекът, за когото се представяте. Но си признавам, че съм любопитен. Ще поема този незначителен риск като взема и вас. Достатъчно ми е, че според сегашните ви психопрофили двамата със съпругата си сте необичайно привързани един към друг... Имам с какво да ви притисна.

Отдъхнах си. Засега не се налагаше да изиграя основните си козове.

— Кога искате да се преместим?

— Вдругиден. Подгответе екипажите, после превключете компютърната си мрежа за работа в новия район. — Боген се надигна и пак ми стисна ръката. — Не знам защо, но очаквам да стане твърде интересно.

— И на мен нещо ми подсказва същото — отвърнах. — Сега моля да ме извините, но ме чака много работа. Ще обясня положението

на хората си още днес следобед и ще уредя всичко необходимо с „Тукър“.

— Значи вдругиден ви чакам в базата на „Емясейл“. Въздъгнах. Не ми харесваше как се бе настроил този тип. И ми се стори, че знаех какво го подтикна накрая да вземе и мен. Точно инстинктът. Бяхме се спогледали и прозрели в душите си. Добрият професионалист винаги надушва себеподобните. Щеше да се върти стръвно около мен, може би и да ми спретне някоя провокация.

„Вече сме противници, Боген“, казах си и внезапно се почувствах напълно спокоен. По-добрият щеше да победи...

Не беше трудно да се преместим, защото взимаме само бойните катери и администрацията. Пристанището и сградите си бяха съвсем същите, само че горните етажи не се поддържаха особено добре. Дилън веднага се хвърли да приведе поне жилището ни в прилично състояние, макар че през първата седмица то приличаше по-скоро на бивак — готвехме си на малка преносима печка и спяхме на дюшек, проснат на пода. Предложих да й осигуря помощници, но тя настояваше да се справи сама. Май й харесваше.

В сравнение с познатото ни пристанище имаше само една коренна промяна. Трябваше да минаваме през сканиране едва ли не на всяка врата. Отново ни направиха психосондиране, за да ни разпознават системите за сигурност. Нямах намерение да се надлъгвам с тези устройства. Вече бях в обсега на големите клечки на Цербер и досегашните хитрини не биха ми помогнали с нищо. Боген като че ме държеше под микроскоп и не исках да му давам поводи за подозрения, освен в игра по мой сценарий. Причинил бях смъртта на десетина невинни, за да стигна дотук! Отговорността ми тежеше и ме подтикваше да си свърша работата, за която бях пратен на тази планета. Поне това дължах на жертвите.

Дилън подозираше, че имам пръст в преместването ни. Проклет да съм; не само подозираше — та нали я разпитвах подробно, преди да подхвана плана си. Само нейната увереност, че не бих погубил съзнателно невинни хора поддържаха мира помежду ни. Не смятах да я разубеждавам.

Веднага проверих торпедата в тукашния склад. Нито един номер не отговаряше на онези в малкото ми списъче. А и ние си бяхме докарали пълен комплект, така че се успокоих.

Съпровождахме всякакви товари до острова — от обичайните хранителни продукти, обикновените електронни схеми и резервни части, до големи комуникационни системи и материали за биологични лаборатории. Фактът, че доставките продължаваха толкова интензивно, а и от време на време на острова пристигаха нови хора от различни корпорации, ми подсказа, че Лару все още не е постигнал кой знае какво със своя проект „Феникс“.

Въпреки че бях на някой от катерите при всеки курс не ме допускаха дори на пристанището на острова и усещах, че съм под непрекъснато наблюдение. Чудноватата грамадна постройка в средата беше още по-внушителна отблизо, но не получавах нищо повече от — нека ги нарека — туристически впечатления.

Усилено размишлявах над всичко, за което се бях досетил или научил. Ясно ми беше, че отново попадам в задънена улица. Какво печелех, ако стигнех само до пристанището? При първия опит за проникване във вътрешността щяха да ме спипат.

— Затънах — признах си един ден пред Дилън. — Не знам какво да направя. Цяла година съм на Цербер и постигнах немалко, но нямам идея как да продължа... Вбесяващо е да съм толкова близо до целта и да не помръдна нито крачка повече!

— Още не си се отказал да очистиш Лару, нали? Бих искала да ти помогна, но не мога. Знаеш, че ми е забранено да участвам в отнемане на човешки живот.

Кимнах и я хванах за ръката.

— Знаем. Убийството му не е моята основна цел. Трябва да науча всичко за роботите. Зле ми става, като си помисля за огромни пълчища от тези творения, напълно покорни на волята на Лару и Боген, а може би и на другите Владетели. Какво ще последва, ако нападнат с тях Конфедерацията? Толкова са свършени, че ми се смръзва кръвта. Успеят ли пък да заличат основната програма, залагана от пришълците, изведнъж на бял свят ще се появи нова форма на живот. Подобия на хора, в които обаче няма да е останало нищо човешко... Представи си само — ще мислят с бързината на свръхкомпютри, ще контролират буквално всяка „клетка“ от телата си, ще притежават

каквито способности си пожелаят. Ще летят ще оцеляват във вакуум. Такива същества могат да имат само един стремеж, една жажда — властта. И още — ще бъдат почти безсмъртни! Пък и нищо не им пречи да сменят телата си при първото затруднение.

— Не се съмнявам, че Конфедерацията ще се научи да ги различава и унищожава!

— Знам ли... Един от тях проникна в най-охраняваната зона оцеля въпреки всички използвани срещу него оръжия и накрая бе ликвидиран само защото програмата му предвиждаше да се върне и да докладва в Диаманта на Уордън. А имаше съзнанието на обикновен старши чиновник! Представи си какво ще стане, ако в тези тела се настанят най-хитроумните, безскрупулните, извратените умове от Диаманта... Доктор Думония подхвърли, че Конфедерацията му изглеждаше твърде крехка и се е съхранила чак досега просто защото никой не я е заплашвал. А тези творения са предостатъчна опасност. В съчетание с развита чужда цивилизация могат да означават край на всичко, постигнато от човешкото общество. Трябва да спра Лару!

— Защо си толкова сигурен, че той ще успее? Не ти ли е хрумвало, че онези пришълци са ни изпреварили твърде много и просто нямаме средства, с които да заличим заложеното от тях в органичните работи?

Поклатих глава.

— Връзките на Четиримата владетели се простират далеч извън Диаманта на Уордън. Макар да са затворени тук, твърде много от влиятелните хора в Конфедерацията са техни послушни оръдия.

— Нима биха се осмелили? Нали им е известно, че Конфедерацията вече е научила за роботите? А пък Лару едва ли ще рискува пришълците да разберат с какво точно се занимава. Щом всичко се прави на острова, той явно желае да не разкрият тайната му...

— Току-виж се окажеш права. Хайде да обобщим какво знаем досега. Първо, по проекта се работи само тук. Второ, въпреки достъпа до всички ресурси на Цербер — или на целия Диамант, въпреки усилията на най-добрите учени, Лару още не е постигнал кой знае какво. Положението на Четиримата владетели също е напечено. Рискуват да предизвикат грубата намеса на Конфедерацията и да се скарат със съюзниците си. — Наведох се да целуна Дилън. — Дано си

познала. Вероятно те наистина не могат нито да се справят с проблема без външна помощ, нито да си я осигурят.

Исках да проникна на острова и да се включа в проекта. Предполагах, че начинанието е на всички Владетели, а не само идея на Лару. Значи и да го ликвидирам, нямаше да реша задачата. Боген или някой друг от господарите на това твърде добре организирано общество би поел веднага нещата в свои ръце.

Какво точно исках да направя? Да спра проекта, поне засега! Да се сдобия с достатъчно власт, за да променя малко този прогнил свят, да го очовеча доколкото мога да опазя онова, което за мен беше по-важно от всичко. И най-вече — да угодя и на жителите на Цербер, и на Четиримата владетели, и на Конфедерацията...

Идеята ми се мярна за миг и аз се вкопчих трескаво в нея. Премислях я от всички страни. Накрая реших, че толкова смахнат план няма как да се осъществи... освен ако не стане като с предишния. Започна ли, трябваше да правя вярната крачка *всеки път* в почти безизходни ситуации. Веднъж да се препъна — и с мен ще е свършено.

— Дилън?

— Какво, Куин?

— Да допуснем, че има начин да им пъкнем прът в колелата... и да направим малка революция, с която да превърнем Цербер в хуманен свят, пък ние да сме на върха, а?

— Виждам, че пак се побъркваш.

— Да, но нека предположим само за миг, че е възможно. Ако ни провърви, не би се наложило да убиваме никого, дори Уогънт Лару.

Тя се разсмя.

— И шансовете ще са нищожни като в номера с „Тукър“, нали?

— Още по-малки. Доколкото мога да пресметна, възможността да ни разкрият, надхитрят или направо да ни пречукат е пет към едно. А вероятността да постигнем целите си е едно към сто или дори едно към хиляда. Не знам какво ще ни сполети, ако се провалим — още по-гадни присъди, незабавна екзекуция или изпращане на Момрат, което си е все същото. Започна ли обаче, едва ли ще има връщане назад.

Тя се взираше в мен смаяна и разпалена; сякаш за миг зърнах предишната Дилън.

— Ясно ми е колко много ти се иска да го направиш. Защо се колебаеш?

Прегърнах я.

— Не се ли досещаш?

Тя въздъхна.

— Я да видим имаме ли избор. Решиш ли да не правиш нищо, няма да си простиш, ако най-лошите ти опасения се сбъднат. И аз ще се чувствам виновна. Не знам много за твоята Конфедерация, дори за другите планети от диаманта, но понякога си мисля, че ние двамата сме последните оцелели човеци в този свят.

— Провалът би означавал край на всичко и за тебе — напомних ѝ тихо.

— Ами нека да е така! Останем ли в сегашното си положение, връзката ни пак няма да е истинска. Ще раждам деца, ще ми ги взимат... Не ми се вярва някога да отменят моята присъда, значи след не повече от двадесет години ще ме засият към Момрат. Що за живот е това? — Дилън се взря сериозно в очите ми. — Захващай се и ще ти помогна поне в онова, за което внушените ми забрани няма да попречат. Нали ме разбираш? Сигурно в края на краищата ще си докараме белята, а аз не искам да живея без теб. Нека и този път заложим всичко — двамата. Или успяваме, или ни довършват... заедно.

Притиснах я към себе си и се любихме така, сякаш ни е за последен път.

Предстоеше ни последното, върховното и решително надхитряне.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ОСТРОВЪТ НА ЛАРУ

Влязох в канцеларията на Сигурността в пристанището с чувство на обреченост, но и превъзбуден, сякаш целият ми живот беше само подготовка за този миг. Разчитах единствено на вдъхновението си, а се изправях срещу най-способните на тази планета — предостатъчно предизвикателство!

Мъжът зад бюрото ме изглежда любопитно, защото този ден нямаше да превозваме товари, но кимна и изчака мълчаливо обясненията ми.

— Искам да се обадиш на координатора Боген. Трябва да се срещна с него възможно най-бързо.

— Боген е на острова. А и каквото имаш да кажеш във връзка със сигурността тук, засяга мен, не него.

— Не се обиждай, но този път не е от дреболиите, с които се занимаваш. Добро ченге си, Хенък, но става дума за нещо, което е доста над възможностите ти.

Успях да го ядосам.

— Жанг, какви ги дрънкаш?

— Свържи се по радиото с Боген и му предай, че настоявам незабавно да говоря с него. Хайде де, Хенък, какво ти струва?

— Няма да ти обърне внимание — озъби ми се присмехулно той. — Има си по-важна работа.

— Ако му предадеш моето съобщение съвсем точно, не само ще поиска да се срещне с мен, но и ще счупи всички галактически рекорди, за да пристигне по-бързо.

— Я да го чуя това велико съобщение.

— Кажи му... — Ето, започна се! — Кажи му, че никога няма да решат проблема с премахването на основната програма, независимо колко усилия, време и пари се хвърлят за проекта „Феникс“. И добави, че аз мога да се справя.

Хенък ме зяпна.

— Ей, ти не би трябвало да знаеш за проекта!

— Просто предай съобщението. И ме информирай кога Боген иска да се срещнем.

Обърнах му гръб и се върнах в администрацията. Изобщо не се съмнявах, че веднага ще налапат стръвта. Не сбърках.

Тъкмо се канех да поработя и Хенък нахълта в кабинета ми.

— Слушай, тежкар, предадох депешата ти на острова и онези едва не се продрискаха. Боген е горе, на станцията, но вече е отлетял насам, за да говори лично с тебе. Срещата ви е след час и половина. Нали това искаше?

Ухилих му се.

— Къде?

— В неговия кабинет. В Замъка.

— На острова ли?

— Че къде другаде има замък? — Той ме изгледа странно. — Жанг, ти или си най-безнадеждният тъпанар, или най-дебелокожото копеле, което съм виждал. Е, кое от двете е вярно?

Този път се постарях да му покажа всичките си зъби.

— Познай!

В почивен ден не беше лесно да събера екипаж, но след половин час катерът бе готов за отплаване. Оставих бележка на Дилън само с думите „В играта сме“ и потеглих към острова на Лару.

Боген вероятно щеше да стигне там преди мен. Всъщност нямаше как да се добера за час и половина, защото хората му от Сигурността не пожелаха да ми осигурят аерокола. При максималната скорост от седемдесет километра в час катерът щеше да измине разстоянието до острова приблизително за толкова време, а аз се забавих още трийсетина минути, докато тръгнем. Нямах нищо против. По-добре беше Боген да ме чака и да кипне. Така ще е наежен и излишно емоционален, а аз ще разчитам изцяло на разума си и на предимствата, които ми даваше особената подготовка.

Все пак ми се стори, че мина цяла вечност. Мяркаше ми се кошмарната мисъл как някой борк ни причаква точно сега, за да ни види сметката.

Разминахме се обаче с опасността и накрая осветените кули на Замъка се появиха над хоризонта. Небето притъмняваше, усетих хладина във въздуха и предположих, че скоро ще завали. Какво ли ме интересуваше? Палачът да се притеснява за времето, на жертвата ѝ е все едно!

Слязох от катера веднага, щом го вързаха за пристана. Отидох в близката сграда на Сигурността.

— Жанг — представих се на дежурната. — Имам среща с Боген.

Тя погледна един от екраните и кимна.

— Разрешено ви е да отидете само в кабинета му. Никъде другаде. Придружителите ви чакат на първия пропускателен пункт.

— Придружителите? Брей...

Излязох и се запътих към вратата, през която досега не ме допускаха. Там трябваше да се подложя на сканиране. Най-сетне компютърът се увери, че съм си аз, вратата се плъзна встрани, за да ме пропусне в следващото помещение, където процедурата се повтори. Видях двама мъже в полицейска униформа — сериозни, грамадни и твърде добре въоръжени.

— Вървете между нас и нито крачка встрани! — заповяда единият.

Докато крачехме по пътеките, забелязвах навсякъде специалните защитни системи, а някой или нещо ни следеше непрекъснато. Малко преди самия Замък отново минахме през двойна врата след сканиране и едва тогава можехме да проникнем в първия двор.

Бях смаян. Всичко наоколо бе постигнато с внимателно подрязване на гигантските дървета и поставяне на допълнителни площадки, но за миг ми се стори, че отново съм попаднал някъде в Конфедерацията. Бяха внесли пръст, вероятно от Лилит, прокълнатата планета-градина, и пред мен се простираше огромна, изумително зелена поляна екзотични цветя и храсти. Лару още повече ми се издигна в очите. Сигурно на негово място и аз щях да си направя нещо подобно.

След поредното сканиране на входа на Замъка минахме през вече познатата ми като конструкция двойна плъзгаща се врата. Признавам си, че въпреки разказите на наложниците, които Дилън ми предаде, не бях подготвен за гледката. Огромни светли помещения с невероятен лукс. Прекрасни килими, удобни кожени кресла и дивани. По стените

и край тях се виждаха премного произведения на изкуството — предположих, че са оригинали — напълно подходящи на обстановката. Бих казал, че само стърчащите навсякъде ченгета разваляха картинката, а и към нас винаги беше насочена по някоя камера.

Никъде не видях стълби, макар че сигурно имаше, поне за аварийни случаи. Качихме се с голям асансьор. Представляваше прозрачен цилиндър, плъзгащ се по носещата си колона. Добре измислено. Охраната контролираше влизането и излизането от него и виждаше посетителя през цялото време.

Стигнахме до четвъртия или петия етаж и минахме по подвижно мостче към главната сграда. То веднага се прибра в стената. Поредната мила подробност. Тръгнахме по коридора. На този етаж стаите напомняха за голям и богат музей, с витрини и осветление. Оръжия, старинни монети и скъпоценни накити от всевъзможни светове. Почти си бях глътнал езика. Знаех, че всичко това не е на Уогънт Лару, само му е поверено за съхранение. Тези предмети можеха да бъдат стерилизирани при изнасянето им от Диаманта. Принадлежало на хора, използващи Цербер като сейф, докато дойде времето да се възползват от собствеността си. Вече ми беше ясно какво охраняваше Боген — освен проекта „Феникс“, разбира се.

Накрая застанахме пред врата, която се отмести и откри модерно обзаведена и съвсем безлична приемна. Моите стражи не се отделиха от мен, докато се представях на секретарката.

— Влезте веднага. Директорът Боген ви очаква.

— Обзалагам се, че е така — промърморих и се обърнах към двамата мъжаги. — Вие няма ли да дойдете?

Не ми отговориха. Отворих вратата и влязох в кабинета.

Малка, претъпкана стая. За разлика от приемната личеше, че се използва постоянно — навсякъде бяха пръснати книги, списания, разпечатки. Под тях почти не се виждаше Г-образното бюро. Само в единия му край имаше място за компютърен терминал. Боген, облечен в най-прости дрехи, явно имаше нужда и от сън, и от бръснене. Долових, че не е бил подготвен за изненадата, гледаше ме много сърдито.

— Махни тези боклуци и сядай! — изръмжа той и ми посочи един отрупан стол.

Подчиних се, седнах и се вторачих в него.

— Е? Какви са тия тъпотии, Жанг или както там ти е истинското име?

— Исках да докажа нещо за твоята работа и мисля, че самото ти поведение в момента е достатъчно потвърждение...

Контролирах сърцето си, кръвното налягане, дишането и всичко останало, за да остана толкова невъзмутим, колкото бе по силите на човек като мен.

— И какво? Сигурността ни издиша. За това ли е цялата дандания? Не е чак толкова трудно да подочуеш нещичко за проекта „Феникс“, да видиш надписите по сандъците на пристанището и дори да се досетиш по доставките, че тук правим биологически експерименти... Но ти направо посочи с пръстче най-страшния ни проблем, а това ми се струва просто невъзможно. Председателят Лару, аз и още шест-седем човека на цялата планета — без да броя останалите Владетели — знаят какво точно представлява той. И никой от осведомените участници в проекта не напуска острова. Искам веднага да науча как си разбрал за него, а и преди да те убия, трябва да ми кажеш защо реши да си признаеш.

— Колко си чаровен — промърморих кисело. — Като се правиш на толкова корав, сигурно имаш голям успех с момичетата.

— Без клоунски номера, Жанг! Не съм в настроение да ги търпя.

— Ако ти кажа, че съм стигнал до истината по пътя на логиката, би ли ми повярвал?

— Ха! И откъде си тръгнал? Още в началото е трябвало да знаеш повече от когото и да е на Цербер.

— Тук отгатна — отвърнах хладнокръвно. — Аз *не съм* от тази планета! И ако съдя по акцента, ти също не си се родил тук. Боген, знам за пришълците. И за чудничките им роботчета.

— Откъде?! Нима признаваш, че си агент на Конфедерацията, както подозирах?

— Агент съм. Бившият ми работодател е отделът за убийства в конфедерационната Сигурност. Подложиха моя оригинал на процес, който се опира на сведенията за Цербер, пъхнаха съзнанието ми в тялото на Куин Жанг. И попаднах тук.

— Каква е конкретната ти задача?

— Началниците ми вече предполагаха как се постига съвършеното програмиране на роботите.

Лъжех безобразно, макар да знаех, че ме следи първокласно оборудване. Бях обучен да се справям и с най-чувствителните машини от този вид.

— Дрън-дрън! — избухна Боген. — Ако знаеха толкова много, щяха да се стоварят отгоре ни като лавина, без да ги е грижа за връзките ни из Конфедерацията.

— Знаят, не се съмнявай! И аз едва ли съм единственият им агент тук, въпреки че не ми съобщиха кои са другите. Вярно, биха могли да пръснат на парчета засуканата ви орбитална станция или да препекат острова с някой лъч от космоса... но каква полза? Боген, те искат да се доберат до пришълците, а засега е установено само, че Цербер има преки контакти с тях. Все някой ден Конфедерацията ще ни подпали, може да гръмне и цялата планета, но не и докато печели повече от изчакването и ослушването.

— Ще имат нужда от търпение — ухили се Боген. — Не ми се вярва дори Лару да е виждал пришълците. Ако някой Владетел се среща с тях, трябва да е Крийгън от Лилит. И без това цялата щуротия е негова идея.

— За всички ни ще е най-добре да не се разчува. Включително и за мен, Боген. Нямам никакво желание да ме изпържат от космоса.

— Няма да дочакаш това, бъди спокоен — тръсна едрата си глава ченгето. — Ти вече си труп.

— Съмнявам се — отвърнах, без да се стряскам от заплахата. — Сега ще ти обясня нещо и вярвам, че си достатъчно интелигентен, за да разбереш колко е важно. *Можех* да съобщя на Конфедерацията какво съм научил за проекта „Феникс“ и да ги оставя да развъртят брадвата. Вместо това дойдох при тебе.

— Продължавай...

— Наясно си с проблема за агентите, пратени в Диаманта. Попадаме в същия капан, в който сте хванати и вие.

— Но в теб изобщо не са се съмнявали, защото едва ли са разчитали да те следят при всички прехвърляния от тяло в тяло.

— Да, разчитаха на мен самия. Създаден и отгледан съм за тази работа. Тя е единственият смисъл на живота ми. Ям, дишам, спя с мисълта за задачата си. Чувал си достатъчно за нас, убийците.

— Срещал съм двама-трима — кимна той. — И съм съгласен с тебе. Истински фанатици сте. Май и старият Крийгън някога е бил такъв. Така че знам що за тип си. Сам признаваш, че си най-опасният човек на Цербер за мен и за моя шеф.

— Но началниците ми се прецакаха — спокойно продължих аз. — Повярвай ми, бях изумен не по-малко, отколкото ще са и те. Това място ме промени. Вече имам за каква... всъщност за кого да живея.

Боген като че се поотпусна. Честичко хвърляше поглед към нещо скрито за мен. Вероятно зяпаше екрана на психодетектора.

— Значи ти се прииска да участваш и сега опитваш да се пазариш с нас, а? Само дето нямаш какво да предложиш.

— Според мен имам — възразих кротко. — Шефовете ми са били достатъчно съобразителни да вложат в моето съзнание команда да докладвам редовно и после да забравям. Дори не подозирах, докато двамата с жена ми не отидохме при доктор Думония в Медлъм.

Боген пак настръхна.

— Значи може вече да си им изпял каквото знаеш.

— Не всичко — завъртях глава. — За последен път съм ходил при агента им преди повече от два месеца. Оттогава не припарвам до него. Пък и щом вече знам кой е, не съм кукла на конци за Конфедерацията.

— Името му!

— Какво значение има? Очистиш ли го, те просто ще вкарат в действие още десетина, които не познаваме. Откакто ми стана ясно, че са се потрудили над моето подсъзнание, щукнаха ми някои идеи. Искан непременно да участвам в играта. На мен, както на вас, не ми харесва особено да съм доживотен затворник тук, нито пък ще съм доволен Конфедерацията да ме държи на прицел. И да успея, и да се проваля — все съм мъртвец съвсем скоро, ама нещо не ми се умира, Боген! Нито пък ми се живурка както в момента. Затова се замислих за тебе, Лару и проекта „Феникс“. И си направих извода че се опитвате да боравите със съвсем чужда технология, а използвате хора, които не са запознати дори с нашите последни постижения. Знаеш, че върху органичните компютри са наложени строги забрани, затова специалистите са съвсем малко и разбират нещичко само около промишлените системи, каквито Конфедерацията използва. Според

мен вече сте схванали, че нито имате достатъчно време за изследвания, нито нужните хора.

— Добре. Засега няма да потвърдя или отрека заключенията ти. Мога обаче да ти пошушна, че почти не напредваме. Знаем какво да търсим, но просто няма начин да изтрием избрани от нас части на основната програма. А премахнеш ли я цялата, унищожаваш робота, защото животоподдържащите функции са в програмиращите молекули на всяка клетка. Общо взето, наясно сме какво ни трябва, за да извършим пробива — пълноценен, свръхмощен органичен компютър. А човечеството няма такива от цели столетия, още от войната...

— Съществува само едно място — веднага подхванах аз, — където можете да намерите необходимата информация, щом няма как да я вземете от пришълците. И двамата знаем кое е то. Не се и съмнявам, че вече сте пратили някои от роботите-агенти да изкопчат данните, но те очевидно са прекалено разпръснати. Пак ще минат години, докато съберете най-важното, и то при условие, че се справите със защитните кодове. А едва ли си въобразявате, че ви е останало толкова много време.

— Давай по-накратко.

— Сигурността, Боген. Хрътките от Сигурността на Конфедерацията. Нищо не би им струвало да съберат информацията и да възложат обработката ѝ на толкова мощна и сложна мрежа, колкото е необходима за случай като този. И те си помагат с органични компютри. Разбира се, по нищо не приличат на тукашните, но поне знаят как да ги влагат в космическите кораби и индустриалните модули. *Ето кой* може да реши проблема вместо вас.

Ченгето вече се подхилваше.

— Значи така, а? Помолваш ги вежливо и те веднага се съгласяват? Я стига с тези смешки!

Успокоих се още повече.

— Нищо смешно не съм казал. Вече ти обясних, че знам кой е техният човек. Ако го принудя да ме свърже, внушението няма да се задейства и нищо няма да забравя. Представи си, че им се обадя и пробутам измислицата, че знам как да отмъкна един от тези работи. Е?

— Какво?!

— Каквото чу. И им обяснявам точно как ще го направя. Трябва да премахна програмите на пришълците и да поема пълен контрол над

тялото. Прехвърлям съзнанието си в него и изчезвам от Цербер.

— Няма да клъвнат на такава измишльотина.

— Аз пък мисля, че може и да се хванат. Не забравяй — не разполагат с никакви средства да проверят дали говоря истината, а и щом отново им докладвам, значи продължавам да си работя по задачата. Ще им съобщя, че част от програмите се залагат в роботите на този остров, понеже така и така началниците ми вече са почти сигурни в това. Ще пробутам версията, че съм се докопал до проекта чрез доверени колеги в „Тукър“ и много от специалистите изобщо не желаят да работят за никакви си пришълци. Тъй че имам нелегални помощници, за да откъсна работа. И единственият начин за това е самият аз да се прехвърля в него. Ще повярват. Звучи точно като предишните ми изпълнения.

Той помисли и завъртя глава.

— Рискът е твърде голям.

— Ако ме изслушаш, ще разбереш, че няма никакъв риск. Те вече знаят, че Цербер участва в окончателното програмиране на роботите-шпиони и не им е нужен гениален детектив, за да се досетят къде става това — в орбиталната станция и на острова. Аз ще им предложа убедителна версия, съвпадаща с досегашните ми доклади и с другата достъпна им информация. И те сами ще направят избора. Или се съгласяват с моя план и ми поднасят решението на проблема — стига и на тях да им е по силите, или отхвърлят предложението ми с довода, че не могат да ми поверят толкова жизненоважни сведения. Смятам, че ги познавам добре. Ще бъдат достатъчно самоуверени, за да се съгласят. Примамката е твърде голяма, за да ѝ устоят.

— И какво ще стане с Цербер, щом разберат, че няма да си изпълниш обещанието?

— Вече ще имаме ключа към проблема. Колкото до останалото... Очаквам покровителство за себе си и жена ми, може би дори изчистени от програмите нови тела за нас двамата. А ако Конфедерацията реши да се разправи веднъж завинаги с Цербер, ще научим навреме. Такива решения се протакат доста и ще можем да поискаме помощ от пришълците.

— Но ако те откажат?

— Поне *ние* ще се отървем.

Боген продължаваше да се колебае.

— Дотук говориш смислено. Обаче ме гризе съмнението, че без сам да подозираш, изпълняваш роля в много изтънчена интрига на Конфедерацията.

— Какво мога да ви сторя аз?

— Не лично ти. Ами ако търсят точно такъв повод, за да оправдаят унищожението на цялата планета? Ако се стараят да измислят достатъчно спешна причина, за да внушат на всевъзможните си бюрократични съвети, че няма друго решение? Нали главната им, а може би и единствена цел е да принудят пришълците да се покажат, да предприемат нещо решително... Кой ще ме убеди, че намерението им не е да я постигнат точно чрез унищожението на Цербер? Липсват гаранции, че съюзниците ще ни защитят, нито пък знаем дали имат с какво. Ако бяха уверени във военната си победа над Конфедерацията, отдавна да са се разправили с нея и без наша помощ!

Твърде отрезвяваща мисъл, при това не знаех как да ѝ опонирам. Моите бивши шефове наистина се отличаваха с хитроумие. Дали целта им не бе действително такава? Разбира се, че биха искали да изкарат пришълците на светло. Не ми хареса дори подозрението, че и не очакваха друго точно от мен.

— Да, възможно е — признах. — Има риск. Много голям риск. Но кое е по-страшното? Да не опитате да разнищате основния програмен код и кротичко да си седите тук, когато те все пак решат да се отърват от всички ни? Знаеш, че един ден това ще стане. Ако се съгласят с моя план, поне имаме някакъв шанс.

Боген въздъхна и завъртя глава. Вече не беше настроен войнствено.

— Ясно ти е, че не на мен се полага да взема толкова важно решение. Ще прехвърля всичко на Лару. Вероятно и ти ще трябва да го убеждаваш.

— Нямам нищо против.

Пратих по екипажа на катера съобщението, че ще остана на острова поне до другия ден. Добавих и обнадеждаващи новини за Дилън, прикрити с най-простичък шифър. Не ме интересуваше дали хората на Боген ще го разгадаят. Ако той не бе способен да предвижда

някои от постъпките ми, значи мястото му не беше в Сигурността. После зачаках да се свърже с големия шеф. Най-сетне Боген се върна.

— Идва утре следобед — каза ми без заобикалки. — По-рано не може да се освободи. Оставаш тук като негов гост, докато те изслуша и реши какво да правим.

— Ами жена ми? — попитах угрижено. — Не забравяй, че няма право да купува нищо сама.

— До утре ще се оправи някак. Моите хора ще са наоколо, ако има спешна нужда. За после ще видим. Помни, че и твоето, и нейното бъдеще висят на много тънка нишка.

Сякаш не знаех! Но връщане нямаше.

— Добре де, щом или ще ме приемете, или вече съм труп, имаш ли нещо против поне да видя това чудо на вселената?

Той поумува само миг.

— Защо пък не... Ела с мен.

Влязохме в един от прозрачните асансьори и се спуснахме дълбоко в дънера на огромното основно дърво под Замъка.

Лабораториите ми се видяха съвсем съвременни. Докато вървахме из различните помещения, срещнах неколцина колеги от „Тукър“, които ми се усмигнаха, но Боген очевидно нямаше никакво желание да ми оставя време за празни приказки.

Средище на оживлението долу беше странна зала, разделена на две. От едната ѝ страна забелязах напълно непознато за мен контролно оборудване, а край отсрещната стена бяха наредени тесни кабинки. Когато влязохме, млада и извънредно привлекателна жена с черна коса, спускаща се по традиционната бяла престилка до кръста ѝ, проверяваше данните, които се появяваха на една от машините. Тя се обърна, видя Боген и стана да ни посрещне.

Координаторът на Сигурността грейна в усмивка.

— Жанг, пред тебе е най-проницателният човек на Цербер и несъмнено един от най-талантливите в цялата галактика.

Тя се засмя на комплимента и ми протегна ръка.

— Зайра Мертън.

Бях леко зашеметен, когато поех внимателно крехка длан.

— Куин Жанг. Значи вие сте Мертън...

— Ами, да. Кога сте чувал името ми?

— Много пъти. Но все си представях стар дребосък с буйна бяла брада.

— О, аз съм стара, в това няма съмнение — отвърна добродушно жената. — Наближавам сто и осемдесет. Причината да дойда тук преди почти деветдесет години бе не само желанието ми да изучавам процесите, възможни единствено на Цербер, но и за да удължа живота си. Нека обаче ви уверя, че винаги съм била жена и нито ден не съм имала брада.

На свой ред ѝ се усмигнах. Беше толкова мила. Как да предположа, че великият учен Мертън изглеждал точно така?

— Моля ви, задоволете любопитството ми. Какво знаете за мен?

— Аз самият съм създаден чрез онова, което Конфедерацията нарича „процес на Мертън“.

Интересът ѝ видимо се разпали.

— Значи все пак се справиха с проблемите? Мислех, че прехвърлянето по този начин винаги ще похабява твърде много хора, за да е приложимо на практика. Отказах се от този подход и се заех с естествените възможности на Цербер още преди... Чакайте да сметна... петдесетина години.

— Е, прилагат го успешно само донякъде — признах. — Има твърде много напразни жертви.

Мертън не просто се разочарова, но пролича и гневът ѝ.

— Проклети да са! И аз заедно с тях! Съжалявам, че изобщо се захванах с всичко това и им изпратих данните в толкова незавършен вид. Но тогава тук бяхме малцина, почти напълно ни липсваха и технологии, и общоприета власт. Зависех изцяло от външна помощ, за да продължа изследванията си. Бих се радвала някой път да ви подложя на пълно сканиране, просто за да проверя колко са напреднали. Боя се обаче, че нищо повече няма да постигнат по този начин.

Реших да не ѝ разкривам напълно постиженията на Конфедерацията. Нямах никакво намерение да излагам на опасност двойниците си на Лилит, Медуза и Харон.

— С удоволствие ще изпълня желанието ви... някой ден — отговорих достатъчно искрено.

Може би единствено на нея можех да се доверя на цялата тази идиотска планета, дори само заради пълната отдаденост на науката.

— Жанг се интересува от нашите приятели — намеси се Боген.
— Можем ли да му ги покажем за малко?

— Ще ми бъде приятно. Имаме един почти съзрял.

— Съзрял ли? — учудих се аз.

— Завършен. Готов.

Върна се при своя пулт и набра поредица от команди. Откъм една от кабините се чу тихо бръмчене, над тясната врата се появи червена светлинка. След миг вече беше кехлибарена, после зелена.

Мертън отиде до кабината и я отвори. Стреснах се. Вътре стоеше висок мускулест мъж с външност на човек от цивилизованите светове. Изглеждаше току-що умрял.

— Две едно две шест седем, събуди се и излез — нареди жената.

Тялото се размърда, отвори очи, огледа се и изведнъж се изпълни с чудато излъчване на жизненост. Щом пристъпи напред, вече ми се струваше съвсем нормално.

Огледах го отблизо. И се почувствах малко неудобно — възприемах го като човешко същество, а не като неодоухотворена скулптура, която мога да си зяпам на воля.

— Най-изумителното съчетание от органична химия, компютри и молекулярна биология, което познавам — обърна се към мен Мертън.

— *Това робот ли е?!*

Тя кимна.

— Длъжна съм да ви обясня, че не ги докарват тук точно в този вид. Имат само груба прилика с хората и горе-долу същата телесна маса. Когато вземем клетки от някого, можем да отгледаме и нанесем кожа върху основата, така че роботът става пълен двойник на човека. Материалите, от които е изработен, използват генетичния код на оригинала. Ако вижда човека, роботът е в състояние веднага да повтори белезите, бенките и други особености, за да се превърне в съвършено негово копие.

— Как, по дяволите, успявате да го направите, — изпъшках аз.

— Не го правим ние. И Конфедерацията би могла, стига да искаше. Но по съвсем друг начин. При подробно изследване се вижда веднага, че тези устройства са плод на крайно чужди за нас общество и култура. В основата са си все същите природни закони, но цялата еволюция на тяхната наука е минала през съвсем различни етапи.

— А откъде ги получавате?

Мертън вдигна рамене.

— Тук винаги разполагаме само с няколко — част са за довършване, а с другите правим опити. Не ни позволяват да задържаме по много наведнъж, дават ни нови само когато искаме да заменим конкретен човек. Пришълците никога не проявяват небрежност.

— Но прехвърлянето на съзнанието се извършва тук, нали?

— Не е задължително. Възможно е където и да било другаде в радиус около сто и шестдесет милиона километра извън орбитата на Момрат. Стига в атмосферата да има микроби от Цербер. Впрочем аз не се занимавам с тези подробности.

— А не се ли тревожите, че ги използвате като шпиони срещу Конфедерацията?

— Защо това трябва да ме засяга? Всичко, което тамошните власти докоснат, се разпада на прах и пепел. Включително и хората. Докато тук разполагаме с нова, доскоро неподозирана технология от друга култура. Много по-интересно е, поне за мен. Не мога да виня пришълците, че не влизат в официални контакти с Конфедерацията. Която и друга раса да ни е попадала в ръцете, убивали сме я — буквално или чрез асимилация.

— Като ви слушам, мисля си, че ако не бяхте дошла на Цербер доброволно, щели са да ви пратят насила.

— Предполагам — засмя се Мертън. — Крайният резултат обаче би бил все същият.

Взирах се в нея, мислейки напрегнато.

— *И дори вие* не знаете как да отстраните програмите? Тогава възможно ли е това изобщо?

Тя се обърна за миг към Боген, който ѝ кимна.

— Нещата не са толкова прости. Елате, ще ви покажа.

Заставахме пред пултовете.

— Не разпознавам нито един уред — промърморих след малко. — Вие ли ги измислихте?

— Доставиха ни ги, както и роботите. Това също е част от проблема. Погледнете този екран.

— Увеличено изображение на клетка. По-скоро някакво едноклетъчно животно, подобно на амеба.

— Основна единица от робот — обясни Мертън. — Изобщо не е клетка, колкото и да прилича. Цялостен микрокомпютър на основата на органични молекули и с органична структура. — Тя завъртя някакъв регулатор и на екрана се появи рояк дребосъци, плуващи в нещо като полупрозрачна река. — Дори само молекулярната им химия е достатъчна, за да сънувам непрекъснато кошмари — призна жената. — Не че се сблъскваме с нещо крайно необичайно. Няма непознати за нас вещества. Но цялото се крепи по начин, който въобще не можех да си представя доскоро. Всъщност и сега не разбирам как може да се направи или отгледа подобно нещо, съставено точно от тези елементи и вещества. Ще взема да речем въглеродни вериги, сяра, цинк, калий, магнезий и още стотина съставки, ще ги смеси... и никога няма да получа *същото*. — Тя премести фокуса върху стената на клетката и пусна още по-голямо увеличение. — Виждате ли тези мънички косъмчета? Представяват електрическите връзки със съседните клетки. Като нерви, но и съвсем различни от тях. Когато са свързани, образуват *съзнателно управлявана комуникационна система*. Мозъкът нарежда на всяка клетка или група клетки какво да правят, как да изглеждат... възможно е буквално всичко. Имитират и всяка функция в човешкия организъм. Невероятно. Немислимо! Дори в онези славни и ужасни времена преди войната ни с роботите не сме имали нищо подобно. Сигурно обаче щяхме да стигнем до това равнище, ако не бяха забранили изследванията.

— Разбирам... Твърдите, че дори Конфедерацията няма да се справи с препрограмирането на роботите.

— Нищо не сте разбрал! Ако притежаваха дори един екземпляр, щяха да намерят верния отговор. Но ние... ние сме в безизходица. Вече ни е ясно как става, ала не успяваме да го повторим. И, най-важното, не сме способни да отделим управлението на функциите от онези програми, които искаме да премахнем. Сега проумяхте ли?

И още как!

— Значи Конфедерацията би решила проблема?

— Само защото имат по-големи и по-бързи квазиорганични устройства. Съмнявам се дали ще могат да направят *същия* робот, но почти сигурно биха успели да вложат в него желаната от тях програма. Затова във всяка клетка е вграден и механизъм за самоунищожение. Ако роботът попадне в безнадеждно положение или съществува

опасност да бъде заловен, той просто се стопява. Изчезва всякаква структура.

— Е, нагледа ли се? — нетърпеливо ме побутна Боген.

— Поне засега ми стига. Да си кажа право, впечатлен съм!

Не бях откровен. Всъщност проклетите работи ме изплашиха до смърт.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

УОГЪНТ ЛАРУ

Прекарах нощта удобно настанен в стая за гости, заобиколен от творби на стари майстори и потънал в контролиран от компютри лукс, който почти бях забравил. Спах до късно, защото знаех, че ще трябва да напрегна докрай способностите си на следващия ден. Погълнах обилна закуска. После, с разрешението на полицаите и под техните извънредно бдителни погледи, обиколих колекциите на горните етажи. Бях запленил от шедьоврите, а и пътьом си изясних загадката на множество неразкрити кражби. Ако можех да се върна в Конфедерацията с тези сведения, веднага биха вписали името ми в някоя златна книга, стига разбира се да съществуваше такава и за ченгета.

Късно следобед една аерокола кацна на прекрасната поляна пред Замъка. От нея слязоха петима мъже, до един понесли куфарчета. Не забелязах у никого нищо особено, затова ми оставаше само да ги зяпам през прозореца и да се чудя кой от тях е Лару.

Именно в това беше хитрината.

— Никога не ти е известно кой точно в групата е Владетелят — предупреди ме Боген. — Разполага с двайсетина необикновено надарени актьори. Случва се да го заместват на много срещи, а и той винаги се движи с неколцина от тях. Няма да го познаеш...

Започвах да се тревожа.

— Значи истинският може изобщо да не е тук.

— Гарантирам, че ще присъства. Друг няма право да вземе такова решение. Най-добре ще е да се отнасяш към всеки, все едно, че говориш с Лару. А самият той ще те чуе.

Кимнах неохотно и слязохме до чудесно обзаведения кабинет на Владетеля. Тези допълнителни номера ме изнервиха. Още нещо, което лесно можеше да ме препъне.

Бях представен на висок красавец с преждевременно прошарена коса, даваща му прилика с изтъкнат политик, чието име бях забравил.

Огледах и останалите. Нисък дебелак, който малко напомняше за Ота. Не бих допуснал, че господарят на Цербер може да изглежда така. Но пък и точно този тип щях да избира, ако исках да се прикрия. Хората наоколо едва ли биха приели насериозно диктатор с подобна външност... Другите също се бяха настанили удобно и не ме изпускаха от поглед. Питях се дали и те самите знаят кой какъв е в момента.

Спрях пред онзи, когото ми посочиха като Лару и леко се поклоних. Протегна ми ръка с типичната лъчезарна усмивка на политик.

— Не е нужно да се придържаме към тези глупости — каза добродушно. — Тук сме просто делови хора. Моля ви, седнете.

Сторих го, а той се взря съсредоточено в мен.

— Значи сте първокласен убиец — промълви след малко.

— Бях — отвърнах спокойно. — Тази страна от бившата ми работа вече не ме интересува.

— Прослушах записа на вчерашния ви разговор с Боген, погледнах и данните от детекторите. Жанг, струва ми се, че във ваше лице имаме много полезен и интересен човек. Събудихте любопитството ми. Щом сте поел доброволно тази задача, защо минахте на наша страна?

— Нямахте нищо доброволно — обясних съвсем искрено. — Избраха ме, приспаха ме, прехвърлиха съзнанието ми и се събудих в килия на път за Цербер.

Мъжът отсреща се засмя.

— Такива са си. Значи сега работите за себе си. Добре. Ще ви задам още няколко въпроса.

— Моля.

— Първо, ако допуснем за момент, че се съгласим с предложението ви, какви гаранции имаме, че няма да ни измамите?

Беше мой ред да се засмея.

— Аз да ви измамя? Сам-самичък? Хайде да погледнем на нещата от другата им страна. Щом свърша тази работа за вас, какви гаранции имам, че няма просто да се отървете от мен?

— Откровен сте. Изглежда сме принудени да градим отношенията си върху взаимно доверие. Това ми харесва. Ясно е какво се стремим да постигнем ние. А *вие* какво искате?

— Преди да дискутираме останалото, бих желал да освободите моята съпруга от присъдата ѝ. Тя има проблеми с психиката и присъдата пречи да се излекува. Приемете го точно като жест на доверие от ваша страна.

Уогънт Лару ми се стори поразвеселен, останалите също. Забелязах, че реакциите им на моите думи са практически едновременни... и еднакви.

— Харесвате ми, Жанг, или както ви е името. Тук сте в положение на затворник, на моя собствен остров, и с едно мръдване на пръста си мога да ви залича, сякаш никога не сте съществувал. А вие веднага започвате с искания, дори настоявате за нещо като аванс! Наистина сте ми симпатичен.

— Приемете ли предложението ми, моята молба става съвсем обоснована. Иначе и без това съм обречен.

Той кимна, явно доволен от отговора.

— Вярно. Вече знаете, че идеите ви ме интересуват, иначе нямаше да наруша претоварения си график, за да се срещна с вас. Освен това има и още нещо, което ме кара да бързам, за да си осигуря безопасност. Марек Крийгън, Владетелят на Лилит, е бил убит вчера.

— Какво?!

Не можах да прикрия обзелото ме вълнение.

— Уверявах ме, че е станало поради злощастно стечение на различни обстоятелства — добави сериозно Лару. — И все пак в основата на инцидента е агент, изпратен там от Конфедерацията. И аз, и останалите ръководители на планети от Диаманта сме принудени да се съобразяваме с възможността, че има убийци, готови да се разправят с нас — добре обмислен и доста безогледен опит да ни попречат. Кажете ми, това не беше ли *вашата* задача на Цербер?

Поне този път честността ми се стори възможно най-добрата политика. А и не се съмнявах, че хората от тукашната Сигурност вече са преровили архивите на психиатъра.

— Да. В подсъзнанието ми все още е заложена такава заповед, но ако се допитате до доктор Думония, той ще ви обясни, че тя изобщо няма силата на непреодолима принуда. А и аз промених изцяло плановете си, дори само защото разкрих тайната. Мразя да ми бърникат в мозъка.

— Готов съм да ви повярвам. Но това не променя факта, че почти сигурно не сте единственият.

— Уверен съм, че е тъй. — Не беше излишно да подхраня манията му за преследване, и то чрез самата истина. — Още преди прехвърлянето ми казаха, че ще има и други.

— Именно за това говоря. За мен бързият успех на проекта „Феникс“ става жизненоважен. Знаете ли, обмислих сериозно предложението ви и се чудя защо още не съм решил просто да ви превърна в робот. Така ще си осигуря напълно вашата честност, вяност и послушание.

Усетих как паниката изведнъж се пробуди у мен. Бях предвидил подобна възможност като един от най-страшните рискове. За съжаление не виждах и убедително противодействие, ако тя се появеше.

— Нищо няма да постигнете — излъгах колкото се може по-невъзмутимо. — Цял живот съм бил подлаган на психологическа обработка, която веднага ще влезе в пряк конфликт с основните програми на робота. В най-добрия случай ще полудея.

Лару помълча.

— Кой знае. Аз поне не мога да преценя. Досега не сме имали човек с вашата уникална подготовка и квалификация. В довода ви съзирам някаква логика, но ще се наложи да обсъдя всичко с психиатър. Боген ще ви заведе да вечеряте, докато разискваме този въпрос.

Разбрах, че срещата засега приключи. Не бях особено доволен и почти не изпитвах глад. А Боген, който се залепи за мен, се подхилваше през цялото време. Вече знаех кой е подхвърлил идеята на диктатора. Помотахме се още малко след вечеря и накрая ни наредиха да се върнем в кабинета. Този път изобщо нямаше формалности.

— Добре, отървахте се — веднага подхвана Лару. — Свързахме се с петимата водещи специалисти в този район на планетата, включително вашия лекар. Двама от тях споделят мнението ви, трима не могат да кажат нищо определено. Не, няма да си позволя такъв риск. Пътьом проучих и възможността да заменим жена ви. Това няма да е трудно. — Напрегнах се, но въобще не отворих уста — Думония обаче ни увери, че така само ще ви превърнем отново в яростен убиец,

което при вашите умения не ни оставя друг избор, освен да ви ликвидираме незабавно. Не съм се отказал окончателно от този план, а вие няма да знаете в кой момент ще ми хрумне да го изпълня. Засега обаче няма да ви тормозя. Твърде рядко се срещат хора като вас и мога да извлека достатъчно полза от особеното ви мислене и знания.

— Да не говорим пък за факта — побързах да напомня, — че и да замените Дилън, ще го позная още при първата размяна на телата... ако изобщо оцелея след сблъсъка със съзнанието на робот.

— Да — въздъхна Лару, — именно това наклони везните. Сега разбирате ли защо ви ценя? Мислите правилно. И аз съм склонен да ви дам шанс. Ще ви позволя да опитате.

Отдъхнах си. Прескочихме и второто високо препятствие.

— Кога?

— Възможно най-скоро. В нормални условия щях да обсъдя всичко с другите Владетели на Диаманта. Имаме среща след два дни. Но поради смъртта на Крийгън не мога да си позволя лукса на единодушните решения. И без това обикновено решаваше той. Все пак ще им съобща какво съм предприел.

Мъжът стана — явен знак, че разговорът е свършил.

— Съпругата ми — напомних сдържано. — Първото условие...

Лару се поколеба и въздъхна.

— Съгласен съм. Щом се върнете на брега, обадете се на Думония. И побързайте. Но заложените в психиката принуди остават. Ясно ли е? Както и финансовата ѝ зависимост от вас. Ако пак опита да се измъкне от майчинството, така ще я подреда, че ще пълзи на колене. Да моли за милост... вие също. Животът и на двама ви вече е само във ваши ръце. Дори *един* повод за съмнение, *една* дребна грешка, независимо дали вие сте причината — и най-силното ви желание ще бъде смъртта да ви избави от страданията. Разбрахте ли ме?

Кимнах най-сериозно, защото долових зловещата нотка в гласа му. Съвсем лека, но вледеняваща промяна в сравнение с първата среща. Изведнъж прозрях, че сега говоря с истинския Уогънт Лару. Казах си, че шансовете ми нарастват, макар и незначително. Ако напрегнеш вниманието си докрай, вече можеш да го разпознаеш — дори стаята да е пълна с хора, които се преструваха на него!

Признавам, бяха дяволски добри актьори, но не вярвах някой друг да притежава такава вкоренена в душата му злоба.

И Боген вече бледнееше като противник. Дребосък обикновен шеф на ченгетата! Лару обаче беше най-невъобразимо опасната твар, която съм срещал. Не се усъмних нито за секунда в заплахите, нито в готовността му да ме смачка.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЕДИН ХИТЪР ПСИХИАТЪР И ЕДНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

— Още не мога да повярвам, че пробута този номер — каза ми Дилън в аеротаксито, с което пътувахме към доктор Думония. — За Бога, Куин! За една година се приспособи тук, натопи голям началник, стана президент на фирма, промъкна се в най-секретния проект на планетата, а сега дори успя да уредиш отмяната на присъда, издадена преди броени месеци!

Кимах и се усмихвах, но не можех да прогоня от мислите си сянката — всичко се задвижи и ми оставаше само да стискам палци.

— Не сме се измъкнали невредими. Най-трудното предстои, а от онзи тип наистина ми настръхва косата. Щом го погледнах в очите и изпитах искрена уплаха. Това беше самата опасност! Четиримата владетели несъмнено са най-добрите сред своята порода, те са плод на странна еволюция. А превръщането на Диаманта в затвор е било особено тъпашко изпълнение в историята на Конфедерацията. Вече ми е ясно защо. Събрали са на едно място най-неудържимите, най-развихрените криминални психопати. Оцелелият в подобен зверилник няма как да не е истинско съвършенство — гениален, безнравствен, безмилостен... Лару намери начин да ме притисне в ъгъла и според мен знае или поне подозира какво съм намислил.

— Но нали се измъкна от клопките му — настоя Дилън. Той се е съгласил с предложението ти. Щом е *толкова* проникателен, защо ще ти играе по свирката?

— Май се досещам за причината. Помисли в какво положение е попаднал. Най-сериозната му слабост е страхът, че всеки миг неговата огромна и непрекъснато нарастваща власт може да бъде заличена. След смъртта на колегата му от Лилит този страх се е изродил в истинска мания. Приятелчето е събрало най-добрите умове на Цербер, за да го избавят завинаги от заплахата. Там е дори Мертън, а тя може

би е сред най-талантливите в цялата галактика. И нищо не постигат! Лару има болезнена нужда от проекта „Феникс“. Затова, дори да предполага намерението ми да го изпързаям накрая, е готов да ми даде известна свобода на действие. Няма избор. Ще иска от Мертън и останалите дадушат за мръсни трикове с надеждата, че все пак ще му помогна да се отърве от най-жестокия си проблем. Не си представям по-върховно противоборство. Залага всичко на увереността, че ще ме надхитри, преди аз да го проваля.

— Значи си сигурен, че очаква номера от тебе?

— Познава хората като мен. Боген ми спомена веднъж, че добрият професионалист разчита на интуицията си, за да предвиди действията на друг добър професионалист. Също както инстинктите са ти помагали да оцелееш срещу борките. Лару знае какво да очаква от мен. Дам ли му онова, от което се нуждае, мога само да му навредя, ако ме остави да се навъртам наоколо. И на двамата това ни е известно. Той се опира на прозорливостта си, за да разгадае шашмите ми навреме. Затова засега приема моите условия. Нищо няма значение, стига да му посоча мечтания изход.

Дилън се взря напрегнато в мен.

— *А ще можеш ли?*

Вдигнах рамене.

— Нямам представа. Зависи от Ота, от моя двойник, от Крега и шефовете над него. Какво друго да правя, освен да се надявам, че ще намерят решението?

Тя поклати глава и не каза нищо повече. Скоро бяхме в приемната на Думония и веднага влязохме при него. Лару не си беше губил времето, защото сигурно на всеки ъгъл му се привиждаха убийци. Кой знае дали пък не беше прав.

Докторът ми се стори доста впечатлен. Когато отведоха Дилън при тринадесетте съдии, свикани спешно само заради нея по заповед на диктатора, ние с Думония се отдадохме на лековат разговор. Психиатърът ми беше симпатичен, макар изобщо да му няхах доверие.

— Значи решихте да провалите прикритието си — отбеляза той нехайно.

— Че защо не? И без това не можех да разчитам на него. Честно казано, щом *вие* знаехте кой съм, все щеше да се разчуе по някое време.

Събеседникът ми сякаш потрепна.

— Толкова лоша слава ли ми се носи?

— Може да сте този, за когото се представяте. Или пък да сте самият Уогънт Лару... Кой би познал на тази планета?

Заяждането ми изглежда го развесели.

— Ето го и най-глобалния проблем на Цербер. Неизбежната параноя. Страхът, че не знаеш кой е пред тебе. Така хората винаги внимават да не прекалят. Благодарение на Конфедерацията сред жителите ни има отвратителни създания, но именно местните особености направиха нашето общество кротко и донякъде защитено от престъпност. Тук присъдата, закрепостяваща те в едно тяло, да не говорим пък за смъртта, всяват ужас у всекиго. Понякога подозирам, че именно това е причината Цербер толкова да ми харесва. Помислете само какви възможности предлага той на човек с моята професия!

Бях помислил. Бях помислил грижливо за самия Сварк Думония, преди да го избира. Той съчетаваше у себе си едно привидно неразрешимо противоречие — аморален циник с престъпни наклонности, който в същото време искрено се старае да помага на своите пациенти.

— Хрумването, че може да съм Лару, е чудесен пример продължи докторът. — Тук е царството на манията за преследване. Но аз не съм Лару. И не бих могъл да заема мястото му, просто защото мразя властта. Ненавиждам *всякакви* институции — Конфедерацията, правителството на Цербер, дори местното медицинско дружество. Напомнят ми за мравуняци. Предназначението им е да задушат свободния дух на индивида и в тази насока те чудесно си вършат работата. Религиите май са още по-лоши. Догми. Вярвай в това, не върши онова. Прахосвай си времето за глупави ритуали, вместо да направиш нещо смислено. Знаете ли, че само в Медлъм имаме сто и седемдесет различни изповедания? От католици и ортодоксални юдаисти — помислете какви главоболия им създава смяната на пола, обрязването и други подобни идиотщини! — до местни смахнати култове, според които боговете спят в сърцето на Цербер и някой ден ще се пробудят, за да ни отнесат в рая.

— Значи сте анархист...

— Може и така да се каже. Подобие на анархист, но от заможното съсловие, с вкус към удобствата. Нося шити по поръчка

костюми и имам частна вила в прекрасен курорт, където да отлетя с личната си аерокола, щом почувствам нужда от отдих. Ето грешката на много от старите философи! Анархизмът е неподходящ за масите. По дяволите, та повечето хора *копнеят* да бъдат ръководени, иначе не биха понасяли и създавали сами все нови и нови бюрократични структури, които да ги поучават дори как да мислят. Анархизмът е философия на индивидуалисти. Всеки избира своя собствен компромис, стига дотам, докъдето пожелае, без да се притеснява за цялата общност. Единственото, което може да се направи за масите, е от време на време да ги пораздрусаш, да ги сриташ изотзад с някоя революция. Не че има трайна полза. Възникват нови догми и нова бюрокрация. Но сътресенията са си здравословни. Когато Конфедерацията се е вкаменила така, че нямало как да избухне дори най-дребен бунт, започнала да загнива.

Вече надушвах накъде води този разговор.

— Значи аз съм нещо като местен революционер, тъй ли?

— По-вероятно е да ви откъснат главата, но току-виж все пак успеете да ги сритате. Е, дори и да успеете, след време ще се превърнете в същото, срещу което сте се борил. Тогава пък ще се появи нов хитрец и ще постъпи с вас както заслужавате... Така се поддържа жизнеността.

Не бях готов да се съглася веднага с всичко казано от него. Възразах, че въобще не се виждам като нов Лару.

— Точно такъв сте — натърти Думония. — Сам признахте, че сте изпитал истински страх, когато сте застанал лице в лице с него. Знаете ли защо? Дълбоко в душата си сте прозрял, че виждате себе си. Гледал сте в очите на човек, мислещ досущ като вас.

— Аз не обожествявам властта.

— Защото никога не сте имал достъп до такова равнище. Едва ли сте способен да си представите в какво ще ви превърне. А дори и сега властта ви харесва. Всеки път, когато сте побеждавал противник или цяла система, вие сте утвърждавал своето превъзходство.

— Сериозно се надявам да грешите. Но ето какво предлагам... Ако се сбъдне невероятното и стана Владетел на Цербер, пак ще идвам често при вас за прословутия здравословен ритник по задника. Бива ли?

Докторът дори не се усмихна.

— Няма да идвате. Нито ще ви допадне онова, което ще ви казвам, нито ще искате да ми повярвате. Накрая ще ви омръзне. *Знам.* Забравих да спомена, че преди двайсетина години имах почти същия разговор с Уогънт Лару.

— Нима?!

— Виждал съм ги да се въздигат и сгромолясват. Помогнах му да се изкачи до върха, ще се опитам да помогна и на вас, но това нищо няма да промени.

— Докторе, как така сте още жив?

— Нека си запазя малката тайна — ухили ми се Думония. — Само не забравяйте, че всеки от властниците тук по едно или друго време е бил мой пациент.

— Сега и аз съм ви пациент — промърморих под носа си.

В този миг осъзнавах, че седя в кабинета на най-лукавия и навярно най-изобретателен човек на Цербер. Странно, но засега нямах основания да се пазя от него. Думония сигурно би станал Владетел, ако го пожелае, но явно се гнусеше от властта.

— Нека се позанимаваме с по-неотложното — предложих доста смутен. — Преди споменахте, че ако Дилън се отърве от присъдата си, може да бъде излекувана напълно. Какво всъщност трябва да направим?

Той веднага започна да се държи като лекар.

— Да ви призная, най-лесното е просто да спрем където сме. И най-безопасно. Тя вече е много по-добре. Съзнава собствените си потребности, живее в съгласие със самата себе си. Личността ѝ е почти възстановена, самочувствието също. Остава една-единствена пречка — бои се да не ви загуби. Не сега, а след време. И не защото е много вероятно да ви убият. Мисля, че с това се е примирила. Пет години е виждала как загиват нейни приятели и колеги. За нея е страшно да загуби сърцето ви, образно казано. Всъщност има само един начин да ѝ покажем, че се плаши от призраци, но е твърде рисковано и за двама ви.

— Вече зложих всичко. Защо да се спирам пред още един риск?

Думония се облегна на стола си и помисли.

— Добре. Чувал сте за местната разновидност на шизофренията, нали? Между другото, явлението е наречено неправилно, защото не

само няма нищо общо с тази болест, но дори симптомите са съвсем различни.

— Не съм сигурен, че знам нещо.

— В редки случаи се появяват отклонения при размяната на телата. Възможни са две твърде странни състояния. Ако контролираме прехвърлянето на съзнанията и го прекъснем в точно определен момент, данните ще присъстват еднакво и в двата мозъка, тъй да се каже. Знаете, че в човешката глава има достатъчно място... След период на остра криза се стига или до сливането на двете личности в съвсем нова, или тялото се управлява поред от двете съзнания. Времето, психическото и физическото състояние имат много голямо значение в конкретния случай, така че резултатът никога не е сигурен предварително.

— Май казаха нещо подобно веднага след пристигането ни...

— Вярно е, че това се прави рядко, но можем да предизвикваме отклоненията и в лабораторни условия. Проблемът е във физиологическите разлики между хората, а процесът трябва да бъде прекъснат в точно избрания етап, който е прекалено кратък. Трудно се налучква. Грешки обаче са недопустими. При пълно равенство между съзнанията успяваме понякога да предизвикаме сливането им, но още сме далеч от желаната точност. А резултатите за съжаление са необратими.

— Това какво общо има с Дилън?

— Ами щом телепатията не е усвоена в достатъчно достъпна форма, единственият друг начин да внушим пълна сигурност е този процес. Ще го контролираме и ще го спрем миг преди пълното уеднаквяване в двата мозъка. Така в психиката на всеки ще бъде наложен силен отпечатък от тази на другия. Все едно да можете да разгадавате най-съкровените си тайни и желания. Всъщност край на тайните! Спрем ли навреме, второто съзнание ще избледнее след няколко седмици, но и двамата ще познавате изцяло партньора си. Дилън вече няма да се съмнява във вас, ако, разбира се, не таите дълбоко в себе си нещо, което би подхранило страховете й.

Не се съдържам да не подсвирна.

— Тежко бреме... Та дори аз самият не се познавам достатъчно, за да съм сигурен точно какво искам или чувствам!

— Значи разбирате колко е рисковано. Вече подчертах, че навременното прекъсване на процеса е въпрос на секунди, а индивидуалните фактори не се поддават на точни изчисления. Твърде вероятно е да се стигне или до сливане, или до две съзнания в едно тяло.

— Ясно. Какъв е шансът нещо да се обърка?

— Горедолу едно към едно.

Въздъгнах.

— Макар да не ми се вярва, че и аз, и Дилън ще поискаме това, колко време ви е необходимо, за да се подготвите?

— Поне денонощие. Предпочитам обаче да са няколко седмици, защото иначе ще се наложи да отменя часовете на доста пациенти, макар начинанието да си струва! Много отдавна не съм правил подобно нещо.

— А през тези двайсет-трийсет години на Цербер колко пъти изобщо ви се е случвало?

Той пресметна наум.

— Май са само четири.

— И в колко от тях се справихте успешно?

— Е, в тези случаи успехът е нещо относително. Два пъти предизвиках желания резултат, в другите два настъпиха необратимите състояния, за които споменах. От двата успешни случая при едната двойка се получи най-силната човешка близост, на която съм бил свидетел. Тези хора живееха едва ли не в постоянно блаженство.

— А другата двойка?

— Намразиха се и в червата. Грешката отчасти беше моя. Не порових достатъчно дълбоко в главите им.

— Ще си помислим — обещах му. — Твърде сериозно решение е. Пък и точно сега имам нужда от много ясен ум.

— Разбирам — кимна Думония. — Нека спомена още нещо, което може и да ви помогне при вземането на решение. Устройствата за мозъчно сканиране търсят предварително заложената в компютърната памет схема, но се допускат известни различия, ако личността е в ново тяло. Достатъчно е да съществува подобие — като при частичните пръстови отпечатъци например. След което и да е от изкуствено предизвиканите състояния, поне в първите няколко дни, сканирането ще отчита присъствието и на двете психики. От години се забавлявам с

тази идея, но никога не съм имал шанса да я приложа. Може би ще ви бъде от полза...

Зяпнах го, после се разсмях неудържимо.

— Прекрасна възможност за стар анархист!

— Всичко отново е толкова кристално ярко — каза ми Дилън, когато аероколата ни отнасяше обратно. — Не съм разбирала досега какво огромно значение има, че виждам и чувам микробите на Уордън в хората и предметите. Чак когато ме лишиха от този контакт, за пръв път в живота ми ми се стори, че съм ослепяла. И изведнъж пак прогледнах!...

Напълно ѝ вярвах. Самият аз през цялото време съзнавах присъствието на дребосъците, но постепенно те се превърнаха във фон, на който не обръщах внимание и дори не се сетях, че го възприемам. Май Дилън говореше точно за това. Никой не се вслушва в постоянния шум на морето, но ако той внезапно престане, шокът ще е доста силен.

— Вече трябва да внимаваш — усмихна ми се тя. — Някоя сутрин ще се събудиш като член на майчинския синдикат.

Аз също се ухилих и я целунах.

— Не се тревожа. Винаги мога да си върна тялото, ако имам нужда от него.

Приказвахме си за какво ли не. Стигнахме и до опасните идеи на Думония.

— Мислиш да се престрашиш? — ахна жена ми. — Заради мен?

— Ако ти го искаш и имаш нужда от това — да! — уверих я. — Стига да оцелеем през следващите няколко дни.

Тя ме прегърна.

— Значи не е нужно. Предостатъчно ми е да знам, че си бил готов да го направиш. Пак сме партньори.

— Аз те обичам — възразих кротко и я притиснах към себе си.

Нито магазинчето, нито самият Ота се бяха променили. Той изглеждаше изненадан и доволен, че ме вижда отново, макар да не се зарадва толкова на Дилън.

— Куин! Колко ми е приятно, че дойде! Вече се притеснявах да не си умрял.

— Обзалагам се, че ти е било много мъчно — отвърнах неприятеливо и кимнах към спътницата си. — Съпругата ми Дилън Кол.

— Брей, проклет да съм! Като си помисля само, че се запознахте тук!

— Била е друга в същото тяло — подсмихна се жена ми.

Новината като че го обърка и аз сметнах това за добър признак. Значи нямаше представа какво съм предавал, иначе щеше да знае за Дилън, Санда и всичко останало. Не е подслушвал... или просто не е имал възможност да го направи.

— Е, с какво мога да ви бъда полезен в този прекрасен ден? — попита Ота вежливо, а аз ясно виждах каква мисъл терзае ума му — да ни раздели по някакъв начин, за да ме накара да докладвам.

— Я да сложим край на представлението — предложих с малко по-остър тон. — Знаем за предавателя. И вече ми е ясно, че получаваш контрабандната електроника в отплата за услугите си към Конфедерацията. Манипулираш хора.

Той се изкикоти нервно.

— Куин, ти си се побъркал!

— Не, говоря истината. Известно е не само на мен, но и на теб, че дори и на Дилън. Ота, искам да те предупредя. Работата стана дебела и от нея вече не зависят дребните ти хитрини. Трябва да се свържа по предавателя. Веднага, съзнателно, без да забравям нищо. Разбра ли?

— Изобщо не проумявам какви ми ги дрънкаш!

— Стига игрички! — отсякох. — Ако ще се инатиш, мога да измисля и друго. Но ти обещавам, че бързичко ще те засилят към Момрат. Вече съм приближен на Уогънт Лару. Думичка да кажа за контрабандата и знаеш какво ще ти се случи.

Той преглътна на сухо.

— Не би направил това...

— Защо пък не? Хайде, без повече преструвки! С теб се сприятелихме, защото само така можеше да си получаваш доставките. Ти ме използваше, сега пък аз ще те използвам... или ще те размажа. Какво избираш?

Дебелакът поклати глава и въздъхна.

— Куин, не съм искал да ти навредя. Повярвай ми! Винаги си ми бил симпатичен. Но в бизнеса е така.

— Добре, Ота, трябва ми предавателят. И по-бързо. Обещавам ти, че ако не се опиташ да ме измамиш, никой няма да научи за продажбите под тезгяха. Но нямаме време за пререкания. Следят ни, ето защо ние с Дилън се преструваме, че днес просто сме тръгнали да харчим пари по магазините. Забавим ли се обаче при тебе, ще ни заподозрат.

Той се озърташе трескаво и накрая реши.

— Да влезем отзад.

Последвахме го. Помещението, побрало и склад, и работилница, тънеше в обичайния си хаос, от който шишкото изрови някакъв шлем и го включи в устройство, замаскирано като контролен монитор.

— Хм, прилича малко на големите мозъчни скенери — отбеляза Дилън.

— И вероятно действа по подобен начин — кимнах аз. — Ота, как работи... без обаче да ми казваш вълшебните думички!

Продавачът сви рамене.

— Де да знам. Излъчва се през същата антена на покрива, която използвам и за нормалните разговори. Мисля, че е кодирано и го приемат другаде на Цербер, оттам го препредават към спътник, а после... въобще не ми е ясно. От мен се искаше да те заприказвам, когато дойдеш в магазина и да ти кажа... едно определено изречение. После двамата с тебе влизаме отзад, слагаш си шлема, изпадаш в транс за две-три минути. Връщаме се, подхвърлям някоя невинна глупост и разговорът продължава оттам, докъдето сме стигнали.

— Добре. Сега излез. Ако имам нужда от теб, ще те повикам. Дилън ще ме пази.

— Нямам нищо против — съгласи се той неспокойно и се махна.

Огледах шлема.

— Опростена версия на психосондите, каквито използва Сигурността на Конфедерацията в клиниката си — обясних й. — Наистина е подобна на мозъчния скенер, само че предава информация.

— Досега не съм си представяла, че това е възможно — призна тя. — Нали никой друг, освен самия теб, не може да получи информацията?

— Правилно си разбрала. Не се стряскай, когато изпадна в транс. А щом свърша, ще видим какво ще правим.

— Куин, би ли ми казал кой все пак ще получи тези данни?

Въздъгнах.

— Вероятно първо ще минат през компютър. От квазиорганичните. После ще ги получи другото ми „аз“.

Ето докъде сме стигнали. Надявам се, че ще направиш оценка на информацията и ще я предадеш на наблюдателя каквато е, без да чакаш окончателния доклад. Ще се свържа отново, стига да мога.

Кратка пауза, сякаш шумът по линията прекъсва за миг. Изведнъж се чува глас... не, само впечатление за глас в съзнанието ми.

„Ще му съобщя, че трябва веднага да се запознае с предадените от теб данни — казва компютърът. — После той ще реши какво е необходимо да предприеме.“

„Това ми стига. Колко дълго ще трябва да чакам?“

„Не мога дори да предположа. Той се разстрои много от случилото се на Лилит и отказва да продължи веднага с твоята информация. Вероятно ще протака поне един ден.“

„Но аз как да поддържам връзка с вас? Не бива да привличам излишно вниманието към това място.“

„Ние ще намерим начин. Не се тревожи.“

Лесно ти е да го кажеш. Ти си само една машина и не твоят врат е с надяната примка в момента!

КРАЙ НА ИЗЛЪЧВАНЕТО. ОЧАКВАМ ЗАПОВЕДИ.

Наблюдателят свали шлема от главата си и се отпусна на креслото. Не само изглеждаше, но и наистина се чувстваше изтощен. Няколко минути погледът му сякаш се рееше в празното пространство. Явно все още не успяваше да се овладее.

— И този доклад ти повлия зло — отбеляза компютърът.

Наблюдателят махна с ръка.

— Аз ли съм там долу? Наистина ли съм такъв? Затънал в тази романтична връзка, обзет от налудничави амбиции?

— Ти си. Проверката на основните характеристики на психиката го потвърждава.

Мъжът се усмихна мрачно.

— Аха, пак прословутите количествени анализи... Да сведем нещата до спретнати цифрички и символчета. Сигурно е много приятно да си компютър и да не ти пука, че всичко, което някога си мислил, в което си вярвал за себе си и за своето общество, бавно-бавно се разпада на парчета!

— И двамата сме резултат от програмиране — напомни компютърът. — Нито повече, нито по-малко.

— Програмиране! Ох, има ли смисъл да споря с тебе? Никога няма да ме разбереш. Чудя се дали изобщо някой може. Аз съм първият човек, подложен на подобно изтезание... и не го пожелавам никому.

— Въпреки всичко трябва да признаеш, че научихме много. Дори агентът ни на Цербер да бъде ликвидиран в този момент, напреднахме значително в решението на проблема. Знаем как програмират роботите. Знаем, че контактите между пришълците и хората от Диаманта се осъществяват някъде по спътниците на Момрат. Дори вече сме в състояние да нанесем удар по местата, където подготвят органичните компютри.

— Няма да предложи унищожението на Цербер! — избухна наблюдателят. — Поне не сега.

— Не смяташ ли, че е достатъчно да се справим с орбиталната станция и острова на Лару, за да затрудним действията им дори повече, отколкото с премахването на всичките Владетели?

— Е, може би си прав. Но ако предам информацията, големите шефове неизбежно ще препоръчат цялата планета да бъде разпиляна на атоми. Лару също предполага, че биха предизвикали открито стълкновение, за да се отърват от заплахата проникването на роботите да продължи. Без Цербер става невъзможно влагането на човешки съзнания в тези чудовища.

— Тогава защо се колебаеш? Доскоро не би допуснал и следа от съмнение в необходимостта от драстични мерки.

— Защо ли... — Мъжът пак се свлече в креслото. — Ами да, какво ме засяга? — попита сам себе си на глас.

Но за да си отговори, вече не му стигаха обучението и опитът. Трудностите не се спотайваха в интелекта му. Просто бе открил, че в него самия има и друга страна. И се бе сблъскал с нея не веднъж, а два пъти! Едва успя да си внуши, че на Лилит е било просто неизбежно да стане така. Свикнал беше да действа в технологично общество, а двойникът му попадна в първобитен свят, където по принуда се промени и приспособи. Но на Цербер? Вече нямаше с какво да се оправдава. И още нещо... дали само двойниците му се променяха?

Сега обаче трябваше да направи избор и вече знаеше какъв ще бъде той. В този момент се намеси компютърът.

— Ако това ще облекчи решението ти, мога да те запозная с моята собствена преценка, че унищожението на Цербер само ще забави и затрудни подготовката и изпращането на органични роботи, но няма да прекрати напълно операцията. Докато пришълците разполагат с микроби на Уордън от съществуващата на Цербер разновидност, те са в състояние да продължат да действат където и да било в Диаманта. Вече научихме, че има сериозни основания да предполагаме подобно разпръскване. Пък и моментът още не е подходящ за предизвикване на военен сблъсък. Не разполагаме с достатъчно данни, които да убедят съвета, че се налага пълно прочистване на този сектор. Най-много да принудим нашествениците да се изтеглят от Диаманта, но така само ще загубим всякакъв контакт с врага...

Наблюдателят внимателно обмисли доводите.

— Добре. Ето какво ще направим. Предай предложението от Цербер в централата на Сигурността. Ще чакаме техните препоръки.

— Изпълнявам нареждането.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА НОВАТОРСКИ ПРОЕКТИ И КОМПРОМИСНО РЕШЕНИЕ

Съобщих на Боген, че съм влязъл във връзка и остава да чакаме резултата. Знаех какво ще бъде напрежението дотогава. Но се радвах, че Дилън е много по-свежа, жизнена, сякаш изцяло възстановена. Да не беше надвисналата над нас примка, следващите три дни сигурно щяха да са най-щастливото ми време на Цербер.

В края на третия ми се обади някой, когото не познавах, а и не разбрах откъде точно ме търси. Боген не само бе заповядал подслушването на видеофона, но наоколо бе просто претърпкано с какви ли не следящи устройства. Въпреки това се съмнявах, че ще научи много.

Нямаше образ, само звукова линия.

— Куин Жанг?

— Аз съм.

— В предложението ви има несъмнен смисъл, но нищо не може да се направи, без да получим проби от тъкани.

Затаих дъх.

— Какво количество е необходимо?

— Около петдесет кубически сантиметра мозъчна и още петдесет от каквата и да е друга тъкан. Възможно ли е.

— Ще видим — казах на незнайния си събеседник. — Как да ви уведомя?

— Пак ще се чуем.

Връзката прекъсна и точно тогава влезе Дилън.

— Кой беше?

— Сещаш се. Време е да се отбия в канцеларията на Сигурността, за да информирам Боген.

Той настоя да говори лично с мен и аз седнах пред техния видеофон.

— Обадиха ми се. Искат две проби от тъкани.

— Очаквахме нещо подобно — кимна координаторът. — Интересувам се само от любопитство — как се свързаха с тебе? Не си излизал през целия ден, нито имаш регистрирани разговори. Пък и никой не ти е гостувал.

— Говорихме по видеофона. Мислех, че сте записали всичко.

Той не прие новината спокойно.

— Да, всичко се следи. Ще проверя пак, но от контролните служби не са ми съобщили за проведен разговор. Това никак не ми допада. Не би трябвало хората на Конфедерацията да са толкова неуязвими тук.

Боген стана, а аз не помръднах от стола си. Не се съмнявах, че скоро ще се върне.

— Какво показва проверката?

— Никакви обаждания. Пуснахме записите и от следящите устройства във вашето жилище. Жанг, нали не се опитваш да си правиш майтапи с нас? Не се чува нищо освен фонови шумове. Накрая влиза жена ти и пита: „Кой беше?“, а ти отговаряш: „Сещаш се“.

Подсвирнах. Бях впечатлен поне колкото него, макар и не по същите причини.

— Е, какво решихте?

— Ще получиш тъканта.

— Аз ли да я взема или ще ми я доставите вкъщи?

— Много смешно... Ще трябва да си я вземеш сам, защото искам да проследя как ще попадне у агентите на Конфедерацията.

— Ей сега ще кажа да приготвят един катер.

— Не. Председателят Лару заповяда да предприемем предпазни мерки спрямо теб и ти повече няма да стъпиш на острова. Опитах ли се, ще те очистим.

— Хей, не сме се разбирали така! — възмутих се съвсем искрено, а стомахът ми тревожно се сви.

Ако Сигурността на Конфедерацията одобри плана, непременно трябваше да съм на острова в решителните дни!

— Променихме правилата, Жанг. Сам призна, че си убиец, а ние не подценяваме уменията ти. Няма да рискуваме излишно.

— Но нали трябва да дойда, ако ми изпратят нещо?

— Не се налага. Ще го пренесе жена ти. Все още ѝ е внушено да не посяга на човешки живот, затова присъствието ѝ е по-безопасно.

— Няма да набърквам и нея! Тогава... забравете за уговорката ни.

Боген се ухили гадно.

— Нямам нищо против, щом толкова искаш и двамата да умрете веднага. Още отначало ти беше ясно — ще се подчиняваш на поставените от нас условия. Не се инати. Искаме тя да бъде тук точно след два часа.

— Добре де... — въздъгнах. — Засега съм съгласен. Я почакай! Тя е професионална майка. Забранено ѝ е да пътува по вода заради борките.

— Кой ще възрази? По лична заповед на председателя Лару тази забрана в момента не важи за Дилън. Ако някой вдигне пушилка, прати го да си поприказва с мен.

— Аз пък си мислех, че и това ѝ е внушено.

— Думония вече се погрижи да премахне внушението. Не беше чак толкова трудно. Хайде, побързай, че губим време!

Прекъснах връзката. Промяната в правилата ми вдъхваше тежки предчувствия. Макар че Дилън нямаше нищо против да се разходи.

— Нали сме заедно във всичко?

Какво да направя? Изпратих я до катера. Тя видимо се зарадва, защото наистина обичаше морето. Нямаше я около пет часа и аз все повече се изнервих.

— Нищо ли не ти сториха? — попитах веднага, щом я зърнах.

— Не — засмя се жена ми. — Бях на руля почти през цялото време, прекарах си много приятно. Замъкът е разкошен. Е, пуснаха ме само до първия етаж, връчиха ми ей онази запечатана хладилна кутия и ме изпъдиха.

Взирах се напрегнато в нея. Как да разбере дали не са я подменили с робот? Ще доловя ли промяна, ако набързо са я пъкнали в психомашините за някое ново внушение.

Успокоих се с мисълта, че засега не биха дръзнали да ми пратят робот. Нали всяка нощ с Дилън можехме да си разменим телата? За другото трябваше да разчитам на Думония... но можех ли да му имам доверие?

Внесохме кутията в апартамента и зачакахме новите указания, които — чудно защо — се бавеха. Накрая ни омръзна, свършихме малко от всекидневната работа на фирмата и си легнахме.

На сутринта кутията липсваше. Веднага се обадох на Боген за кражбата и той изобщо не се зарадва. Бяхме обкръжени от охрана, камери, алармени системи... но и този път те не му послужиха за нищо! Друг факт обаче го вкисна окончателно. В кутията имало пет отделни следящи устройства, дето и досега работели съвсем нормално. Според данните им тя още била в нашия апартамент.

Само че никой не успя да я открие. Ченгетата намериха единствено някакъв дребен излъчвател, натикан в пролука между дъските на пода. Чудесно имитираше сигналите на всичките пет устройства.

Боген хем се вбеси, хем провеси нос. Бях уверен, че до Лару ще стигне силно фризирана версия на случката.

Аз пък се възхищавах на резидента на Конфедерацията в района, който явно се извисяваше с цял ръст дори над мен, поне по безумното си нахалство. Изгарях от нетърпение лично да се запозная с него.

Пробите от тъкани бяха изчезнали в неизвестна посока преди девет дни и Боген не пестеше заплахите. Накрая и аз, и Дилън трудно контролирахме нервите си.

Когато дочакахме обаждането, двамата отпътувахме веднага и ми се стори, че зловецът координатор и хората му дори не подозират причината.

— Пък аз все се чудех защо говорите тук без никакви притеснения — рекох след малко на агента, оказал се добър наш познат.

Доктор Думония се подсмихна.

— О, всичко се дължи на две-три чудеса на съвременната техника. Всъщност Боген и в момента си мисли, че ни подслушва. Само че чува съвсем друг разговор. Толкова приятно се работи в технологична среда, изостанала поне с три десетилетия...

— И тези ваши анархистки настроения срещу Конфедерацията... Знаех си, че нещо не е наред, но така и не отгатнах на чия страна сте.

— Естествено работя преди всичко за себе си. Както впрочем постъпвате и вие двамата. Не съм мошеник и онова, което сте чули от мен досега, е самата истина. Конфедерацията ме *отвращава*. Ако можех да бъда сигурен, че пришълците няма да погубят цялата човешка раса, пръв бих ги насъскал към разправа с онова закостеняло общество. Няма по-добра стимулираща инжекция за човечеството от една разтърсваща и опустошителна война, стига то да оцелее в нея, за да продължи развитието си. Освен това искам да се наслаждавам на своята професия и на лука, с който съм свикнал.

— Тогава защо... защо работите за тях? — озадачено промърмори Дилън.

— Аз не работя за тях в точния смисъл на тези думи. На Цербер всъщност представлявам Конфедерацията и това ми се струва много изискана шега. Куин може да ви разкаже повече за възгледите ми, понеже сега нямаме много време за философски беседи. Само да добавя, че с Конфедерацията сме си взаимно полезни. По същия начин използвам Лару, хората му и цялата тукашна система. Всичко е подчинено на стремежа ми да живея както ми харесва и да се отдавам на любимите си занимания.

— Изобщо не разбираем защо пратиха и мен тук — казах откровено, с цялото уважение на един професионалист към друг. — Можехте сам да свършите всичко, почти без да рискувате.

— Е, не е точно така. Ако припаря до Лару, особено пък до неговия остров и проекта, ще се изложя на прекалена опасност, а аз се пазя от това. Вече казах, че действията ми са част от намерението да поддържам личното си блаженство възможно най-дълго време. Надявам се — безкрайно дълго! Затова не си падам по дръзките акции. А и Лару не би ме допуснал до себе си или до роботите, защото... го познавам твърде добре. — Думония се ухили зъбато. — Той продължава да живее с илюзията, че и аз съм бил подложен на частично промиване на мозъка. Само затова ме търпи. Е, има и втора причина да не възложат задачата на мен. Твърде отдавна съм тук, твърде добре познавам местните хора. Липсва ми безпристрастност. Нуждаеха се от нов ум с аналитични способности, за да отсее плявата и събере действително съществената информация. Пък и така Куин рискува главата си, а не аз своята...

Дилън обаче не мирясваше.

— Току-що заявихте, че не ви интересува дали пришълците ще нападнат Конфедерацията. Защо тогава помагате да бъдат спрени?

Докторът изведнъж стана много сериозен.

— В техните създания е скрита най-страшната опасност. Съвършени организми, превъзхождащи човека във всичко. И изцяло поддаващи се на програмиране. Разбира се, ние също сме програмирани донякъде от онова, което наричаме наследственост и социална среда. Но имаме и способността да надмогваме натрапените ни ограничения, тоест да се отклоняваме от програмата. Затова нито едно тоталитарно общество в човешката история не е успявало да смаже окончателно независимия дух на отделната личност. Роботите са първата истинска заплаха за свободата ни, с която се сблъскваме. *Те не могат да надраснат своята програма.* Меко казано, плашат ме до полуда.

И двамата кимнахме. Не бяха нужни повече обяснения.

— Сега какво ще правим? — попитах Думония.

— Анализирахме пробите; доста си поиграхме. Веднага ще ви кажа истината — доктор Мертън е права. Нямаме и най-смътна представа как можем да повторим тези структури. Просто не ни е по силите. И според мен това е чудесно. Не бих искал и ние, хората, да се захванем с такива проекти, а дори Господ не би ме разубедил, че Конфедерацията ще се откаже да положи неимоверни усилия в тази посока. Добрата новина за нас е, че въпреки неспособността ни да разберем как функционират роботите, поне открихме начин да ги подхлъзнем. Не знам дали ви е ясно какво искам да кажа?

— Ни най-малко — уверих го аз.

— Добре, ето един пример — макар да не мога да си направя молив, ясно ми е за какво служи той, нали? В момента си имаме работа с несравнимо по-сложен вариант на същото положение. Ако основната програма за подчинение беше в самата химическа структура, здравата щяхме да загазим. За щастие съществува отделно програмиращо устройство във всяка квазиклетка. Доста сложно е и изобщо не го разбираме. Само че можем да добавяме информация и сме сигурни, че тя ще се предава и съхранява чрез микробите на Уордън така, както ние тук си разменяме съзнанията.

— И до какво водят вашите наблюдения? — нетърпеливо попита Дилън.

— Половината проби бяха изпратени на друго място, останалите задържах в своята лаборатория, където и свърших цялата практическа работа. Важно беше да имам изобилие от местната разновидност. Просто очарователно! Използвах организъм, чиято същност не проумяваме, за да повлияя на друг, който пък не бихме могли да възпроизведем. Но с помощта на компютрите във външния свят накрая все пак разгадахме информационната схема. Езикът на химическото кодиране е заплетен и няма нищо общо с човешката логика, затова работата се проточи, ала накрая се справихме. Имахме късмет и с друго — основните програми за подчинение се повтарят във всяка клетка. Оказа се, че независимо дали са взети от мозъка или от друга тъкан, клетките са едни и същи. Просто се превръщат в необходимото...

— Добре де, можете ли да премахнете ненужната ни програма?
— не се стърпях и аз.

— По никакъв начин. Но пък ще направим същото, което преди време предложих спрямо дълбоко заложените внушения. Не забравяйте, че клетките се поддават на допълнително програмиране. Ще добавим наши команди, които да обезсилят основните програми. И накрая ще имаме необременено съзнание в свръхчовешко тяло.

— Мертън няма как да не се е сетила за подобна възможност.

— Уверен съм, че е — съгласи се Думония. — Но са й липсвали възможностите на компютрите в Конфедерацията, за да разчете напълно кодовете, още по-малко пък да си изясни езика, на който са написани. Затова проектът „Феникс“ е закъсал. Дори не подозирате какви мощности бяха впрегнати, за да успеем! Лару е налучкал истината — никакви връзки не биха му помогнали да си осигури толкова машинно време, без да привлече Сигурността като с магнит.

— Значи ще му дадем каквото иска — въздъхна Дилън. — *А ние* печелим ли нещо?

— О, преди да се захванем с решителния етап, ще трябва да се погрижим вие двамата да сте напълно защитени. Просто е — ще закодираме у вас необходимата му информация като сложно внушение чрез методите на Конфедерацията. Никой от хората на Лару не може да се справи с тези кодове. Ако греша, значи вече сме загубили войната. С други думи, можете да им съобщите информацията само доброволно, иначе нищо няма да си спомняте. При това ще знаете единствено какво

трябва да се направи, но не и защо. Ще се погрижим също тъй за необходимостта процесът да се повтаря при обработката на всеки изкуствен организъм...

— Но той допуска само мен на острова — натърти Дилън. — Няма ли веднага да ме превърне в робот, за да има информацията когато пожелае, въпреки всякакви предпазни внушения?

— Ще се справим и с тази опасност. Можем да добавим още една психоблокировка, като десетките, с които Конфедерацията е натъпкала главата на Куин през годините. Не е трудно от всекиго да се изтръгнат сведения чрез изтезания или химическо въздействие. Затова си служим със същите средства, за да сме застраховани, че подобни груби опити ще бъдат безсмислени. Ето кое е възпряло Лару да превърне моментално Куин в робот! Хората от неговата служба за сигурност веднага биха разпознали направеното и ще се примирят, защото разбират, че в такива случаи упорството е безполезно. Най-общо казано, в психиката се влага информация, която изтрива други данни още при първия опит за насилие над носителя им или дори по собственото му решение. Лару *не би се осмелил* да ви пипне с пръст. Ще има нужда от вашето пълно и доброволно съдействие. Така сте защитени и вие, и ние.

Дилън го гледаше недоумяващо и аз се намесих.

— Думония ни обяснява, че командата за заличаване на информацията може да се задейства не само при насилие, но и по желание на носителя, а дори и от външен източник — да речем втори агент на Конфедерацията. Май нашият мил доктор си е послужил с нещо подобно спрямо Лару, за да осигури собственото си благополучие.

Психиатърът се ухили до уши и кимна.

— Но нали все пак ще му дадете отговора, към който се стреми толкова стръвно! — избухна жена ми.

Докторът вече с мъка сдържаше кикота си.

— Моля те, Дилън, положи още малко усилия — казах спокойно. — Вече познаваш нашия начин на мислене. И си припомни, че в онези квазиклетки може да се вкара *каквато и да е* допълнителна програма.

Тя млъкна и се намръщи. Тъкмо смятах, че ще трябва да й поднеса всичко сдъвкано, когато видях как изведнъж долната ѝ челюст увисна.

— Олеле!...

— Съжалявам, че ще го свършиш сама — промърморих след малко. — Мразя да пропускам най-сладките моменти в подобно голямо надлъгване. В края на краищата, идеята е *моя*.

— Има начин да избегнем и това — невинно напомни докторът, но аз забелязах пламъчетата в очите му. — Подготвил съм всичко, в случай че се съгласите.

Дилън ни погледна смутено.

— Аз... не знам дали ще се престава.

— Да, рискът е голям — призна Думония. — Напълно разбирам предпазливостта ви. Двамата можете да се окажете едновременно и в двете си тела. И какво? Нали и без туй ви се иска да сте вечно заедно. Или пък ще се слееете в една нова личност... Истински страшното за вас е изведнъж да осъзнаете, че не си допадате особено. Важи повече за Куин, който преди да попадне тук и открие, че е що-годе добър човек, бил един крайно неприятен особняк.

— Знам — промълви Дилън. — Това ме плаши най-много. Обичам го какъвто е сега, но едва ли бих понесла предишната му личност. Май твърде много е приличал на Уогънт Лару.

Вторачих се стъписан в нея. И тя ли?!

— Има още една възможност — неохотно добави психиатърът, явно разочарован от нейната неотстъпчивост. Подозирам, че гореше от професионално любопитство да наблюдава как съзнанията ни се сливат или каквото там още можеше да стане. — Да наглася внушенията така, че *и двамата* да сте необходими за препрограмването на роботите.

Погледнах го с укор.

— Онези от Конфедерацията са препоръчали точно това, нали? За да не се превърне никой от нас в заложник.

Той се прокашля, вдигна рамене и се засмя.

— Кой добър лекар не предлага всички възможности?

— Значи ще отидем заедно — твърдо изрече Дилън, — колкото и да не им се хареса. Добре... — Тя се поколеба. — Но не е ли все едно, че сме ви посочили с пръст? Няма ли да се *досетят* кой е вложил информацията в нас?

— Ако успеем, това няма никакво значение. Пък обърка ли се нещо, е... имам и резервни варианти. Не се тревожете за мен. Винаги

си осигурявам добро прикритие.

— Убеден съм — подхвърлих сухо. — Да започваме тогава.

Както и очаквах, новият план ядоса Боген.

— А аз какво можех да направя? — попитах простиодушно. — Слизаме си с асансьора от кабинета на Думония и хоп!... Падаме в несвяст. Събуждаме се след половин час в другия край на града и всичко вече е в главите ни. Вашите хора, дето ни следиха, са ни изтървали от поглед.

И това не му харесваше, но му оставаше само да беснее.

— Поне знаете необходимото, нали?

— Да.

Бях му обяснил подробно и недвусмислено условията и предпазните мерки.

— Шефът ще се раздразни здравата — изръмжа Боген. — Има твърде голяма вероятност нещо да тръгне накриво. Както и да е... Вие двамата идвате на острова днес следобед. И си вземате каквото ви трябва. Май ще ни гостувате дълго.

Кимнах и прекъснах връзката.

— Как мислиш, Лару ще захапе ли стръвта? — неспокойно попита Дилън. — Та той направо се оставя в ръцете на Конфедерацията!

— Ще отстъпи засега, но много ще внимава. Няма друг избор, както ни увери... знаеш кой.

— Представи си само! Най-могъщият човек на Цербер, единият от Четиримата владетели на Диаманта и вероятно сред най-страшните властници в човешката история, а се бои до смърт!

— Или пък от смъртта — отвърнах аз. — Време е да си събираме багажа.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА ПОСЛЕДНАТА ДЯВОЛИЯ

Думония и компютрите му бяха съставили внушително досие на Лару през годините — още от появата му на Цербер. Подобно на всички твърде овластени хора, диктаторът най-много се страхуваше от убийство или случайна злополука. А на тази планета, предлагаща възможност за безсмъртие, той се чувстваше почти всемогъщ, но да си като бог и все пак смъртен е непоносимо. Тялото на робот би било почти абсолютна застраховка срещу всякакви нежелани обрати. Освен това би му позволило да напуска и да се връща в Диаманта на Уордън по свое желание. Лару искаше да постигне могъщество, непознато досега дори за нашата разпростряла се из галактиката раса. Заобиколен от малка армия послушни органични роботи, щеше да стане практически неуязвим. Свободен от слабостите и нуждите на човешката плът, надарен със съзнание, равняващо се по бързина с най-мощните компютри, той би се превърнал в невъобразимо чудовище.

Явно разбираше открилите му се възможности, а според изводите на Думония това означаваше, че *задължително* ще поеме всеки свързан с тях риск. Към подтиците му се прибавяше и скорошното убийство на друг Владетел, от когото явно се бе страхувал... значи не можеше да се съпротивлява дълго на изкушението.

А за мен бе естествено да предъквам подозрението си, че психиатърът играе твърде голяма роля в решенията ми. Срецахме се заради Дилън и Санда (явно бе се постарал да ме насочат именно към него), още преди да науча за проекта „Феникс“. Чудех се колко ли пъти Думония ми е подсказвал ненаатрапчиво какво е най-добре да направя.

Не че беше особено важно в момента. Предстоеше всичко да свърши — благополучно или... трагично за нас. Дори за миг не се съмнявах, че докторът беше се погрижил за себе си при каквото и да е резултат. Предполагах и още нещо — ако се провалим, някой

междувъзвезден кръстосвач ще се окаже достатъчно наблизно, за да стовари цялата си мощ върху острова на Лару.

С Дилън прекарахме почти цяла седмица в Замъка. Наслаждавахме се на почивката въпреки зоркото наблюдение на скенерите и ченгетата. Тя бе очарована от огромната поляна, от музеите, претъпкани с откраднати ценности. А аз имах удоволствието да ѝ обясня историята на много от тези прекрасни предмети.

Още след пристигането си бяхме отведени при доктор Мертън, която проведе няколко теста, за да се увери в психоблокировката на внушената ни информация. Не блъфирахме и тя веднага го потвърди.

Освен това ѝ съобщихме, без да разбираме какво казваме, сведения за оборудването, с което да проведе препрограмирането. Мертън тутакси схвана всичко и ни увери, че системата ще е готова скоро.

Накрая, без никакво предупреждение, на поляната кацна голяма аерокола. Пак излязоха петима, но съвсем различни от предишния път. Дилън ги оглеждаше любопитно през прозореца. Момче и момиче в пубертета. Корава жена към четирийсетте с къса сивееща коса. Нисък жилав мъж с много мургава кожа. И млад наперен бизнесмен в безукорен костюм, с черна козя брадичка.

— Ама че колекция има Лару! — възкликнах възхитен. — Тези ги виждам за пръв път.

— Дори ходят еднакво — отбеляза Дилън. — И жените — точно като мъжете.

— Да, добри актьори са. Даже май прекалено.

— Е, как ще разпознаем истинския Лару? И можем ли да сме сигурни, че той изобщо е тук?

— Много просто — отвърнах. — Накрая той ще е последният, който още мърда.

Полицаите ни предадоха заповедта и ние веднага се спуснахме долу. Петимата новодошли заедно с Боген и Мертън ни чакаха в лабораторията, където бяха поставени точно пет стола.

— Дори краката си кръстосват еднакво — прошепна жена ми и аз едва сдържах кикота си.

Този път самоувереният мъж с брадичката говореше от името на всички.

— Ето го пак и Куин Жанг. Нямах намерение срещата ни да се повтори, но се оказа неизбежно.

— Ще се постарая да не бъдете недоволен.

— Дано! — изръмжа той. — Не понасям хора, които стават незаменими. Би трябвало да разбирате защо.

Кимнах небрежно.

— Винаги можете да сложите край на всичко.

Той се престори, че не ме е чул, и се обърна към Дилън.

— За мен е удоволствие да се запознаем. Надявам се, че сегашното ви състояние е приемливо за вас?

— По-добро не може и да бъде — отвърна тя с предишното си самочувствие.

Почти чух неизречената ѝ мисъл и бях готов да я разцелувам. Беше си казала, че при лов на борки Лару пръв ще напълни гащите.

— Сигурно се досещате, че първо ще направим някои... проверки?

— Щом сте готови, ние сме на линия — заяви Дилън. — Знаем не по-добре от вас какво носим в главите си. — Взя се поред във всеки от петимата. — Е, кой ще е пръв?

— Засега няма да сме ние.

Мъжът в костюма кимна на Боген, който веднага излезе. След малко двама техници вкараха с количка устройството, каквото бяхме описали на Мертън няколко дни по-рано. Личеше, че е сглобено набързо и от части, принадлежали към различни апарати, но щом специалистката разчиташе на него, аз нямах нищо против.

Три удължени чрез дебели и дълги гъвкави прътове шлема, свързани с електронни схеми в неугледна на вид кутия. С помощта на Мертън техниците скачиха чудото с постоянното оборудване на лабораторията. Накрая тя провери всичко и погледна към нас.

— Готово е.

Не можех да се отърся от чувството, че ей сега ще ме екзекутират с ток — толкова нелепо изглеждаше конструкцията. Накратко казано, машината трябваше да даде на мен и Дилън възможност да изпращаме импулси от своите мозъци в трети. Разбира се, един компютър щеше да

свърши същата работа, но тогава ние нямаше защо да сме тук. Техниците нагласиха столове под шлемовете.

— Сега какво? — попита представящият се за Лару.

— Нужен ни е робот — отговорих. — Първо ще прехвърлим сигнала, после вие ще напъхате в него нечие съзнание по добрия стар обичай на Цербер.

— Мертън... — подкани той.

Жената отиде до една от кабинките и отвори вратата. Този път роботът вътре не приличаше на труп, беше си съвсем като жив. Само че очите му изглеждаха абсолютно празни. Никой човек не би могъл да наподобява такава липса на каквото и да е изражение.

С Дилън изохкахме в един глас:

— Санда!

Не беше нашето момиче, а свършена имитация на сегашното ѝ тяло — тоест бившето на моята съпруга.

— Изобщо не съм подценил нашето приятелче — промърморих през зъби. — Що за гнусен номер!

Петимата ни гледаха самодоволно.

— Предположих, че ако сте намислили да се надхитрите с мен, едва ли ще ви е приятно да съсипете близък човек — каза младият мъж.

— Щом се уверите, че всичко е наред, веднага ще я убиете! — гневно избълва жена ми. — Знаете, че не мога да участвам в такова нещо.

Единият от актьорите се подвоуми и аз забелязах как изви очи към останалите. За миг никой от тях не помръдна. И тогава открих нещо любопитно — недораслото момиче съвсем естествено вдигна ръка да се почеше по носа. Мъжът с брадичката се престори, че размишлява съсредоточено, но май просто зяпаше тавана. Накрая каза:

— Не ви насилвам. Така обаче сериозно затруднявате проверката, а сами разбирате, че нищо няма да предприема, без да съм сигурен във вашата информация.

Вдигнах рамене.

— Няма защо да ме гледате сърдито. Не аз настоях това внушение да остане в психиката на съпругата ми.

— Дори и без него не бих направила такова нещо! — отсече Дилън на секундата.

Лару — или актьорът — поумува още малко и въздъхна.

— Излезте и двамата. Почакайте отпред.

— Е, разказах ли ви играта? — ухили се жена ми.

Побутнах я към вратата, за да не прекали. Въпреки маниакалното желание да се сдобие с тяло на робот, Лару може би беше достатъчно смахнат да се откаже от всичко, опитахме ли се да го унижим. Излязохме в коридора.

— Не го притискай — предупредих я веднага. — За него някои неща са по-важни дори от проекта „Феникс“.

Тя мълчаливо стисна ръката ми. Скоро доктор Мертън ни повика да се върнем в лабораторията.

— Добре — веднага каза Лару. — Продължаваме стъпка по стъпка. Първо ще се опитаем да почистим, образно казано, някое тяло, което ви е безразлично. После Мертън ще го провери и ще види можем ли да научим нещо от процеса. Поне това задоволява ли ви?

Озърнахме се. Роботът с външността на Санда бе върнат в кабинката си. Погледнах Дилън и свих рамене. Тя въздъхна.

— Имаме ли избор? Да започваме!

Новият робот стъписваше още с вида си. Невероятен бронзовокож гигант с издути до пръсване мускули. Този си изглеждаше свръхчовек дори без да знаеш какви са скритите му възможности.

И явно беше лишен от съзнание. Наложих се Мертън и техниците да го съпровождат до стола.

— Май нямат почти нищо в главите си, когато ви ги доставят — не се сдържах аз.

— Включи се, изключи се, върви напред, върви назад, стани, седни... Горедолу това е — обясни изследователката. — Повече не им е нужно, макар че винаги мога да добавя и още основни команди. Човешкото съзнание, което влагаме в тях, е напълно достатъчно.

Седнах до тази твар, а Дилън се настани до мен. Лично за себе си определях момента като най-напечен, защото смятах Лару за въплъщение на абсолютното зло и нито за миг не бих му се доверил.

Шлемовете бяха нагласени на главите ни, усещах прилепването на сензорите.

— Добре — обади се Мертън, — каквото поискахте, подготвихме го. Сега да видим вие какво ще направите.

Отпуснах се, вдишах дълбоко (чух Дилън да прави същото), после се съсредоточих... и с усилие на волята прехвърлих внушената ми информация.

За секунда ми се зави свят и всичко свърши. Толкова бързо, че не можех да повярвам.

— Това беше — промърморих. — Дилън?

— И аз приключих, стига прилошаването ми да е каквото си мисля...

Техниците внимателно вдигнаха шлемовете на гъвкавите им пръти. Аз и съпругата ми станаме и се вторачихме във великана. Имаше все същия вид на пълен идиот.

Лару въпросително погледна Мертън.

— Нещо хванахте ли?

— Да, има запис — увери го тя. — Но не знам съдържанието му.

Внезапно се сетих какво бе станало. Насрещен ход на Владетеля. Та пред мен беше създателката на процеса, благодарение на който се намирах и на Цербер, и на още четири места. Процесът, който не прехвърляше, а *записваше и копираше* информацията от мозъка! Ако бе извлякла кодовете от нас, вече не бяхме нужни. Проклех се за пропуска и се вкопчих отчаяно в надеждата, че Думония и незнайните експерти от Конфедерацията не са забравили кой е противникът им тук.

Влязоха още двама помощници с чудата изправена количка. Заповядаха на гиганта да стане, наклониха го напред и подпъхнаха количката под него. Откараха го все така вдървен и Мертън излезе с тях.

— Къде отиват? — попитах с искрен интерес.

— Първо ще го свържат с анализатор, за да видим има ли промяна и дали изобщо можем да я установим — спокойно обясни Лару. — После... ще видим. Стъпка по стъпка, забравихте ли?

Минаха няколко дълги минути и Мертън се върна.

— Не мога да забележа нищо, което се поддава на измерване. Поне наглед всичко си е съвсем същото.

Лару въздъхна.

— Добре. Стигнахме до пълната проверка. Подготвихте ли Самаш?

Жената кимна, отиде до разговорната уредба на стената и се обади на някого. Чух гласа на Боген, долових и изненадата му, когато Мертън спомена името. Въпреки това след по-малко от минута в лабораторията бе вкарана количка с още едно безжизнено тяло. По нищо не приличаше на загорелия колос. За пръв път виждах толкова възрастен човек на Цербер, макар че вероятно едва бе прехвърлил петдесетте.

— Техник е на острова — каза Лару. — Извънредно верен, неособено умен, и както виждате, отдавна му е време да се прехвърли в ново тяло.

— Ама че опаковка сте му приготвили — промърмори Дилън.

— Е, не можете да отречете, че поне ще изглежда по-добре.

— Той... под наркоза ли е?

— Упоен е с едно вещество, за което и вие поназнайвате нещичко.

— Тъй ли било!

Схванах замисъла. Веществото предизвикваше форсирана размяна на съзнания, ако наблизко имаше друг човек, също упоен с него или поне достатъчно дълбоко заспал. Откараха Самаш в съседната зала и след малко Мертън и техниците се върнаха.

— Нека му дадем един час — каза тя уверено. — Ще ви повикам, когато свършим.

Отново ни изгониха що-годе вежливо. Но пък ни нахраниха с изключително вкусни гозби.

— Доста съм напрегната — призна си Дилън.

— Искаш ли още един повод за главоболие?

Обясних й опасенията си за Мертън. Моята мила само поклати глава.

— Направихме каквото можахме, нали?

— Ще видим. Далече сме от края.

След час наистина ни повикаха. Заварихме лабораторията без промени, ако не броим гиганта, който сега изглеждаше заспал върху количката в средата. Не забелязах никъде старото тяло и предположих, че са го оставили тихо да издъхне.

Вече нямаше съмнение, че огромният робот е одушевен. Бе добил съвсем естествен човешки вид, а лицето му сякаш излъчваше неподдаващо се на обяснение *присъствие*.

— Събудете го! — заповяда Лару.

Доктор Мертън и двамата ѝ помощници отстъпиха към стената, прозвуча оглушителен гонг. Жената извика:

— Самаш, стани!

Тялото се раздвижи, ние също долепихме гърбове о твърдата стена и затаихме дъх. Петимата Лару настръхнаха.

Очите на Самаш се отвориха, лицето му се разкриви в недоумяваща гримаса. Издаде дълбок басов стон, разтърси глава и седна на количката.

— Ка... какво стана? — изпъшка той.

— Я се погледни, Самаш — подкани го Лару. — Виж в какво се превърна! Това е моят дар за тебе!

Гигантът сведе поглед към тялото си, ахна, но явно мигновено осъзна промяната. Леко скочи от количката, протегна се и ни изгледа с едва забележима усмивчица. Изобщо не харесах подтекста ѝ.

— Самаш, аз съм Уогънт Лару. Активиращ код АЖ 360.

В първия миг гигантът остана неподвижен, сякаш нещо го бе смутило, а после се разсмя гръмогласно.

— Самаш, активиращ код АЖ 360! — наежено повтори Лару.

Загорелият великан изведнъж млъкна, на лицето му ясно се изписаха злоба и раздразнение. Протегна ръка към мъжа с козята брадичка.

— Няма да търпя никакви заповеди от тебе — изсъска той присмехулно. — Никой не може да ми заповядва! Не подозираш какво направи, Лару! Знам значението на активиращ код АЖ 360. Но за мен това е празен звук. Този път я оплеска, приятелче! — Престанал да обръща внимание на останалите в залата, великанът сякаш заговори на самия себе си: — Що за чувство! Що за сила! Като бог съм! — Той пак се извърна рязко към младия мъж. — А ти никога няма да научиш колко е прекрасно... който ще да си в тая групичка. *Свършено е с тебе, Лару!*

И скочи светкавично към петимата.

— Пазете ме! — писна с все сила момичето, което правилно си бях набелязал.

В гласа ѝ звънеше непресторена паника, а аз и Дилън изтръпнахме — другите четирима заедно с Мертън и техниците се стовариха мълниеносно върху гиганта и го приковаха към пода.

— Божичко! — едва прошепна жена ми. — *Всички са работи!*
Момичето — истинският Владетел на Цербер, отстъпи към разговорната уредба.

— Говори Лару. Охраната веднага тук!

„Веднага“ беше слаба дума — след секунда залата се претърпка от униформени полицаи с насочени оръжия. Боген, който също беше с тях, кресна:

— Дръпнете се от него!

И отново последваха изумително бързи реакции — изведнъж Самаш остана сам наред залата, но му бе необходима нищожна частичка от секундата, за да се хвърли срещу ченгетата.

Нямаше обаче никакъв шанс. Те бяха чевръсти поне колкото него. Множество лъчи се впиха навсякъде по грамадното тяло. Трудно ми беше да повярвам на очите си — лъчите режиха стомана, унищожиха почти всички известни материали във вселената... но успяха само да възпрат гиганта. Дори не напълно. Правеше малки мъчителни крачки напред. Достигна до първите полицаи, но те не трепнаха. Вече се виждаше, че е безсилен срещу оръжията им.

Усетихме остра миризма. Самаш престана да се напъва, погледна ни стъписано, после заблестя и се запали с ярък пламък, който почти ни заслепи. И се стопи в гадна лепкава локвичка на пода. Още с първите отблясъци полицаите бяха прекратили стрелбата, нито един лъч не прониза някакъв уред или стените на лабораторията. Невероятно прецизно изпълнение!

— Всички — повтаряше зашеметено Дилън. — Мертън, Боген, ченгетата. Всички...

— С изключение на нея — посочих все още уплашеното лице на момичето. — Днес тя е Уогънт Лару.

Диктаторът бързо си възвърна самообладанието.

— Вярно, важните за мен хора на острова са работи — призна той... не, тя. — Обикновено в групата са само два, но сега не исках излишни рискове. Сами се убедихте, че съм бил прав.

— И все пак не бяхте в пълна безопасност — натъртих аз. — Почти ви докопа, въпреки че насочиха срещу него енергия, достатъчна Замъкът да бъде сринат до основи.

Момичето кимна нервно.

— Следващия път предпазните мерки ще бъдат още по-добри. Не очаквах такова нещо.

— А какво очаквахте? — саркастично попита Дилън. — Може би не знаете, но не сте най-обичаният човек на Цербер, пък изведнъж дадохте на човечеца страхотна сила. Как да не ви стисне за гушата?

— Стига! — рязко каза Лару. — И двамата се махайте! Върнете се в стаите си и останете там, докато ви повикам!

„Ако изобщо ти потрябваме за нещо“, добавих унило наум.

— Мисля, че проверката мина успешно; системата за подчинение бе неутрализирана — отбелязах сухо и двамата с жена ми тръгнахме към вратата, като внимавахме да не стъпим в димящата локва.

— Но как успяха да го унищожат? — все още се чудеше Дилън по-късно вечерта.

— Предполагам, защото насочиха различни оръжия към едни и същи точки в тялото му. А клетките сигурно могат да компенсират въздействието само на едно от тях в даден момент. Накрая стигнаха до пълна несъвместимост на необходимите промени. Нещо важно беше повредено и се включи системата за самоунищожение.

Тя потръпна.

— Беше ужасно!

— Мисля, че и Самаш нямаше да ни хареса като господар.

— Не за това говоря. Всички се оказаха работи. И онази симпатична жена Мертън...

— Знам какво ти е. Дори аз не се досетих предварително. Ето докъде са довели маниите на Лару! По дяволите, бяха толкова *истински*! Боген, Мертън... Нормални хора. Естествени, можеш веднага да разбереш постъпките им. Изглеждат и говорят като всеки друг. — Почувствах, че настръхвам. — За Бога! Нищо чудно, че Конфедерацията още не знае как да се опази от тези създания.

— Сега какво ще правим? — тихо попита Дилън.

— Ще се успокоим, ще легнем да поспим. И... ще видим дали ще се събудим сутринта!

Събудихме се, дори ни поднесоха великолепна закуска. Добър знак. Щом се окопитихме малко, веднага ни заповядаха да слезем в лабораторията. Лару бе предпочел да не се прехвърля в друго тяло. Актьорите отсъстваха. Заварихме само него, Мертън, Боген и още една твърде позната ни фигура.

— Санда? — неуверено се обади жена ми.

Тя ни забеляза и се усмихна.

— Дилън! Куин! Казаха ми, че ще ви видя тук. Защо е тази бъркотия? Нищо не си спомням, откакто заспах снощи в Медлъм.

С Дилън се смръзнахме почти едновременно от осенилата ни мисъл. Приятелката ни също усети, че става нещо недобро.

— Какво има?

Обърнах се към Лару.

— Все пак го направихте, а?

Момичето вдигна рамене.

— И без това беше тук. Проверихме дали доктор Мертън ще постигне нещо със записа, който сне от вас.

— Май сте се провалили, щом още дишаме.

Младата жена ни зяпаше изцъклено.

— Куин, Дилън, обяснете ми. За мен ли говорите?

— Достатъчно — уморено изрече Лару. — Върви в домакинската служба, на третия етаж е.

Внезапно поведението на Санда изцяло се промени. Тя сякаш забрави и нас, и недоумението си, поклони се на Лару и каза:

— Както желаете, господарю.

Веднага излезе, докато ние я гледахме с изумление.

— Как действа това? — успях да попитам. — Какво съдържа програмата, която трябва да обезсилим?

— Не знаете ли? Общо взето, свежда се до любов, обожание, преклонение пред оня, който каже активирация код. Роботът се стреми да изпълнява желанията на този човек или на посочените от него. Нещо като нерушима емоционална обвързаност. Всички те ме обичат, и то напълно искрено.

— Нима ги активирате вие? Собственоръчно?

— О, не. Но ако ролята изпълни някой от личните ми работи, е все същото. Да ви призная, малко сложничко става понякога. Помагам си с компютър, за да помня кой кого обожава.

— Явно процесът не може да се повлияе от запис — въздъгнах облекчено и се обърнах към Дилън. — Не се тревожи за Санда. От нея нищо не липсва. Само че сега е хлътнала по друг.

Лару недоволно въртна глава.

— Каквото ни беше по силите, направихме го. Мертън ме уверява, че за нея и нашите компютри програмният език си остава пълна безсмислица. Не виждала причина записът да не свърши същата работа, обаче нищо не излиза от опитите ни. Използвахме не само Санда, а още трима, като променяхме различни фактори. Тъжно ми е да го призная, но все още имам нужда от вас.

„Пак аз съм на ход. Благодаря ти, спасителю наш — доктор Думония, или който ще да си.“

— Готов ли сте вече сам да се подложите на процеса? — попита Дилън.

Момичето кимна.

— Предварителните процедури ще отнемат половин час. Нека предупредя и двама ви — всяка засечка, дори да се дължи на грешка в машините, ще означава мигновената ви гибел. Моите работи ще ви разкъсат на мръвки. Бавничко.

— Няма да ви мамим — уверих диктатора. — Спомнете си, че и ние имаме какво да спечелим. Двамата сме единствените, които *не* бива да се превръщат в работи. Значи, като му дойде времето, ще разчитаме на вас за нови тела.

— Дано говорите сериозно.

В гласа на пубертетчето прозвуча същата недвусмислена заплаха, която вече познавах.

Чакахме нетърпеливо.

Поредната изненада — Лару си бе избрал съвсем обикновено тяло. Мъж с всички признаци на стандартен тип от цивилизованите светове, който би се загубил неразлично в тълпата.

— Разумно! — прошепнах на Дилън. — Защо му е да привлича вниманието?

— Не изглежда зле — заяви тя, след като го огледа критично. — Даже малко прилича на тебе.

— Страшно съм ти благодарен за сравнението...

Скоро и момичето бе вкарано на количка в съседната зала. Не губихме повече време, а се настаняхме отново под шлемовете,

напрегнахме се и прехвърлихме неизвестните ни команди в избраното от Лару тяло. То също веднага бе пренесено в другото помещение.

Запълвах си времето с разглеждане на лабораторията, като задавах ненужни и безсмислени въпроси на Мертън. Нещо ме човъркаше. Владетелят отстъпи прекалено лесно. Имаше някакъв полъх на гнило. Доста се измъчих, докато стигна до обяснението, но побързах да смотолевя към Дилън:

— Пак хитрее. Не му се връзвай.

Тя смръщи вежди и заговори толкова тихо, че едва я чувах:

— Как разбра?

— Онова снощи беше камера, сигурен съм. Сега е мощен лазер.

И ей там също.

— Не бяха ли лазери и вчера?

— Не. Иначе щяха да ги използват в препичането на красавеца.

— Значи Лару си е сменил тялото през нощта.

— Тъхъ. Досетливо копеле. Не се издавай, просто запази спокойствие. В ръчичките ни е.

Той беше на ход, а ние не биваше да правим нищо.

След около час върнаха новото тяло в лабораторията и го събудиха по същия начин. Поне този път си запушихме ушите преди оглушителния звън на гонга. Мъжът скочи от количката и се огледа смаян.

— Не очаквах това!

Мертън веднага застана пред него.

— Активиращ код АЖ 360.

Той постоя, засмя се и завъртя глава.

— Не става. Усещам само лек гъдел, когато го казваш, все едно нещо иска да се измъкне на свобода, но е оковано. — Шумно въздъхна. — Сега разбирам напълно Самаш. — Погледна Мертън. — Нямах си представа какво е да... О, забравих. Познато ти е, разбира се. Това е... невероятно! — Обърна се към нас — Да, кодовете ви действат. Но каква мощ само! За мен е напрежение да забавям мисловните си процеси и да говоря с вас. Всяка клетка в тялото ми *живее*! И мисли! И ми се подчинява! Силата във всяка една от тях е смайваща. Дори аз не знаех истински досега колко приспособими и гъвкави са тези тела. И няма *никаква* болка! Човек изпитва нещо неприятно още от мига на

раждането си. Живеем с болката всеки миг. Почти се плаша от подобна липса на страдание!

— Питам се обаче — подхванах внимателно, — щом онези пришълци са толкова прозорливи, как са допуснали такава дупка в програмите на роботите?

Този въпрос наистина не ми даваше мира.

Мъжът сви рамене.

— Не мога да си го обясня. Това тревожеше и мен. Но не и сега. Вече нищо — добави той мрачно — не може да ми вдъхне страх. Нищо и никой. — Отново се вторачи в нас. — Сега искам отговор! Кажете ми поне една причина да ви оставя живи дори още минута!

Дилън ме погледна неуверено. Почти прочетох мислите й: „Сигурен ли си *все пак*, че този не е Лару?“

— Имай ми доверие — прошепнах й и заговорих на фалшивия Владетел. — Нужна ви е застраховка. — Надявах се да не се досети за смисъла в погледа на Дилън и моите думи. — Спомнете си Самаш. И робота, когото разкриха в Командването на военните системи. Да, не е лесно да ги унищожите. Превъзхождат хората? Несъмнено. Но безсмъртни ли са? Не. А аз дори си мисля, че знам как пришълците са се обезопасили срещу провал.

И Мертън, и „Лару“ ме изгледаха пронизващо.

— Продължавай — заповяда той.

— Капанът е във все същите тела. В роботите. Ще се износят някога. Задължително, независимо колко са могъщи. Какво пречи някоя частичка от програмите, които не посмяхме да пипнем, изведнъж да прекрати всички жизнени функции след предварително заложен срок?

Мъжът нервно се озърна към Мертън.

— Възможно ли е?

— Да, но пречката не е непреодолима. Нали затова сних копия от съзнанието ви, както постъпихме и с другите най-важни хора. Стига да ги обновяваме редовно, както правят в Сигурността на Конфедерацията, можете да умирате непрекъснато и да възкръсвате всеки път.

Това задоволи и него... и мен. Веднага се обадох:

— Ако позволите, искам да изтъкна, че нямате ли под ръка някой, който да обезсили програмите за подчинение в следващия

робот, ще бъдете принуден пак да използвате човешко тяло.

— Никога! — сопна ми се той. — Бил ли си веднъж в това тяло, никога няма да се примириш с предишното. Нито за миг дори! — Веднага осъзна какво следва от думите му. — Добре де, прав си. Но двамата оставате на острова като постоянни мои гости. Завинаги, колкото и тела да смените. Нали искахте да не ви отнемат децата, да си ги отглеждате сами? Ще го правите тук, сред разкош.

— В разкошен затвор — уточни Дилън.

— Наричайте го както желаете. Поне е тапициран с кадифе, позлатен... Нищо няма да ви липсва. Това е най-доброто, което заслужавате. Всички знаем, че Конфедерацията скоро ще се досети за двойната ви игра. И ще искат да стигнат до вас на всяка цена, за да изтрият информацията. Вероятно е съвсем лесно, само с една ключова фраза. Затова мога да ви позволя контакти единствено с моите подчинени.

— А ако просто смачкат целия остров? — натъртено запита Дилън.

— Няма — убедено отвърна мъжът. — Ще чакат, докато се уверят напълно, че сте ги измамили. През това време ще им пробутаме подходящи трупове заедно с достоверна история. И ще им покажем недвусмислено, че се отказваме от проекта „Феникс“. Наглед всичко ще се върне към предишния живот тук. Ще повярват!

Въздъгнах и поклатих глава.

— Всъщност имаме ли избор?

— Нямате — доволно каза той.

В същия миг забелязах, че „Лару“ е останал сам насред залата. Лазерите го прободоха от всички страни и след изумително дълга съпротива роботът се стопи. Неволно погледнах и към кафеникавото петно, останало от Самаш въпреки всички усилия на домакинската служба. Успешен ход за мен. И правилна догадка.

Дилън изохка в ухото ми:

— Позна! — Поколеба се, но все пак попита: — А как ще различим истинския?

— Няма нужда да се мъчим много. Довери ми се.

Последваха още три представления, всяко по-убедително от предишното. И пак настъпваше мигът, когато роботът биваше разрушен. Аз се питах насмешливо дали двойниците щяха да се държат толкова надутото, ако Лару им бе казал какво сполетява техните предшественици.

Но с четвъртия — отново мъж със стандартна за цивилизованите светове външност — беше друго. Усмихна се, щом изчерпахме вече познатия до втръсване разговор и заяви:

— Добре, стига. Край на забавленията. Убедих се.

Обърна ни гръб и махна с ръка да го последваме. Тръгнахме неуверено след него, като се стараехме да не стъпим в някоя от гъстите локви. До самата врата поглеждахме недоверчиво към лазерите. Въпреки страховете ни всички излязохме невредими от лабораторията.

Боген ни чакаше в коридора.

— Всичко ли мина както трябва, господарю?

— Безупречно. Колкото и да ми се струва невероятно, нашите приятели наистина изпълниха обещанието си. Погрижи се добре за тях. Дай им каквото поискат, само не им позволявай да се свържат с никого. Разбра ли ме?

— Ще бъде изпълнено, господарю — почтително отговори главното ченге.

Тръгнахме по коридора и аз запях тихичко, нехайно. Никога не съм разбирал чудноватата песничка, макар въздействието ѝ да ми бе обяснено подробно.

*„Бе сгладне и честлинните комбурси
тарляха се и сврецаха във плите;
съвсем окласни бяха тук щурпите
и отма равапсатваха прасурси.“^[1]*

Лару ме изгледа с любопитство.

— Това пък какво е?

— Глупава песничка от детските ми години. Напрежението ми тежеше твърде много напоследък, но вече се чувствам облекчен.

Той поклати глава учудено.

— Хм... Истинска щуротия.

— Ще се видим отново, нали? — невинно попита Дилън.

— О, да. Непременно. Засега нямам намерение да тръгвам заникъде.

— След месец? — подсказах услужливо. — Тогава вече ще можем да обсъдим нашия живот тук.

— Разбира се, защо не. След месец.

Лару и Боген се запътиха нанякъде, а аз и Дилън се качихме до жилищния етаж.

Вече никой не ни следваше по петите. Настанихме се на сред поляната, наслаждавахме се на слънцето и топлината. Съблякохме се и легнахме в тревата.

— Наистина ли вече дърпаме конците на Владетеля? — изумено промълви Дилън след малко.

— Не съм сигурен. След месец ще знаем. Ако напусне жив острова, значи е истинският. Ако не... Ще повтаряме същото, докато хванем когото трябва. Все пак мисля, че този е Лару.

Тя се кикотеше.

— След месец. Имаме цял месец! Само двамата тук, където ще угаждат на всеки наш каприз. Каква отмора ще бъде! А после...

— Всичко е наше, скъпа. Целият Цербер е наш. Добрият стар доктор Думония...

Тя ме погледна стъписано.

— Кой?!

— Доктор Ду... о, защо ли пък точно за него се сетих?

Тя гръсна глава.

— Все едно. Вече нямаме нужда от психиатър. Може би... само за да махне принудата да докладваш от главата си.

— Е, надявам се и доктор Мертън да се справи с тъй лесна задача.

Тя се обърна към мен.

— Знаеш ли защо толкова те обичам? Всичко свърши сам! Без *никаква* помощ отвън! Ти си невероятен!

— Не, Конфедерацията трябваше да се включи в плана...

— Ами! Ти знаеше нещата предварително. Всяка една от твоите смахнати, безумни интриги успя. Само за година от изгнаник стана истинският Владетел на Цербер.

— Ха, значи това прави и теб Владетелка!

Тя полежа лениво и изведнъж каза:

— Чудя се дали ще шокираме особено някого, ако се любим тук?

— Наоколо има само работи, а вече ги разбрахме колко струват.

Дилън се засмя.

— Ах, колко възмутително... Нали някой ни предложи всеки от нас да има и другия в главата си? Кой беше, между другото?

Поклатих глава.

— Много време мина оттогава. Не помня. И не е важно. Но защо се сети точно за това?

Тя продължаваше да се смее.

— Защото не е нужно. И без това вече съм част от тебе. И ти от мен. Поне знам, че не мога да не мисля за теб.

КРАЙ НА ДОКЛАДА. ДА БЪДЕ ПРЕДАДЕН ЗА ОЦЕНКА.
КРАЙ НА ИЗЛЪЧВАНЕТО.

---

[1] Из „Алиса в огледалния свят“ от Луис Карол (прев. от англ. Стефан Гечев). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Наблюдателят махна шлема от главата си и изпъшка. Знаеше добре как изглежда в момента — преуморен, изчерпан, дори твърде остарял за годините си.

— Все още не си спокоен — отбеляза компютърът. — Не мога да разбера какво те смущава. Блестяща победа, може би дори решителната за нас. Вече ще имаме свой агент сред Четиримата владетели.

Мъжът не отговори веднага. Компютърът го дразнеше, а не знаеше как да си обясни това. Агентите и придадената към тях апаратура обикновено си подхождаха напълно; преди той дори смяташе, че ужасно си приличат с тази машина. Студени, освободени от чувства, логични — идеалният екип! Чудеше се дали в момента изпитва непоносимост към самия компютър, или просто вижда в него отражение на доскорошното си „аз“... и затуй образът във въображаемото огледало е непоносим? Не беше сигурен, но умът му се вкопчи в думата „доскорошно“. Любопитно. Защо точно нея използва? Толкова ли се бе променил?

„Не съм се променял изобщо!“ Стиснатият до болка юмрук се стовари върху облегалката на креслото. „Те се промениха, а не аз!“

„Но те са ти“, с укор си напомни веднага.

Какво ли правеше задачите им толкова необикновени? Вярно, планетите бяха несравнимо по-чудати от световите на стоманата и пластмасата, с които бе свикнал, но не особено странни в сравнение с някои места по границата. Досега нищо не бе успяло да му повлияе. Какво имаше в този Диамант?

Може би обяснението се криеше във факта, че неговите двойници попаднаха там завинаги. Никакво връщане, освобождаване от излишната памет и спокойно очакване на следващата задача. Никакво потапяне за пореден път в най-големия лукс, който можеше да предложи Конфедерацията. Последна мисия. И оттук нататък — работа само за себе си.

Откакто се помнеше, бе му внушавано винаги да мисли за общността. За благо на възможно повече хора. За опазването на цивилизацията от вътрешни заплахи. Набиваха му в главата, че щом животът на мнозинството се подобрява, не е толкова страшно, ако се наложи някои да умрат, пък били те и невинни, пък било и... населението на цяла планета.

Но дали все още вярваше в това?

Изкуствени светове... Не раждаха ли те и изкуствени хора? Прав ли беше Думония? Дали пришълците се оказаха толкова опасни, защото ние сме се превърнали в нещо безжизнено?

Все пак в цивилизованите светове хората бяха щастливи. Нямаше бедност, рядко се срещаха болести, никой не гладуваше и не страдаше, както е било хилядолетия наред в човешката история. Дори границата разчиташе на твърде развити технологии, затова животът там не беше тъй окаян, както в някогашните новооткрити територии на Земята. Агентът бе израснал с тази култура, познаваше историята ѝ и вярваше в нея. Наистина беше по-добра от всичко друго досега. И тъкмо в това се криеше семето на съмнението. Не беше въплъщение на злото, а общество, където хората са щастливи, здрави, приспособени...

Той се поободри малко. Думония явно грешеше в убеждението си, че искриците на величието са угаснали безвъзвратно. Не, те просто тлеят, докато отново станат необходими! И Диамантът на Уордън беше нагледно доказателство.

Силата и надеждата на човечеството се таяха именно тук. Във факта, че при поредното изпитание се събужда способността за промяна, за съпротива срещу предизвикателството. Може да беше заспала, но не и изчезнала.

Колкото и да го утешаваше тази мисъл, нещо не му достигаше. За общността беше добре, но не за отделния човек. Особено когато живее в пет тела едновременно.

Два пъти вече бе проследил срещите си с опасността. И два пъти видя как се променя неузнаваемо, отхвърляйки дълга и идеалите си. Погази представата за самия себе си като непоклатима скала, заклет самотник, който използва другите, но не се нуждае от тях. Тези особености също са били задрямали в него до мига, когато... поводът се е скъсал. Поводът, вързал го за Конфедерацията, за нейната власт, принципи и стремежи.

Най-силно се терзаеше от това, че самият той още е свързан с този повод. Дори идеята му се струваше ужасна — предателство към всичко, в което вярваше. Но нямаше как да избяга от истината. Онези долу си въобразяваха, че са затворници, а той е свободен. Каква заблуда! Завиждаше им не по-малко, отколкото те на него.

Не биваше да забравя за задачата.

— Какви са изводите ти?

— Сравнението с Лилит дава много интересни резултати — отговори компютърът. — Общото е на напълно ирационална основа.

— Забелязах — кимна мъжът.

— Налага се да засилим патрулирането в цялата система на Уордън, защото явно има точки, където се осъществяват контактите между хора и пришълци.

— Не е зле да затегнем сигурността и в курортите по цивилизованите светове. Най-често оттам отвличат жертвите си, иначе няма как да се справят с неизбежното им отсъствие за поне десетина дни.

— Това ще помогне само донякъде — възрази машината. — По-полезно ще бъде да научим кой точно ги подбира. Засега не успявам да си изясня цялостния замисъл, просто защото не сме разкрили достатъчно внедрени работи и не знаем къде те търсят нашите слабости. Все пак вече се налага изводът, че пришълците действат много изкусно.

— Това го разбрахме от самото начало. По дяволите, кому би хрумнало, че ще наемат най-закоравелите престъпници, за да свършат цялата предварителна работа?

— Опасявам се, че не само предварителната... Нека се спрем на няколко твърдения, които според мен произтичат логически от фактите. Разбира се, без да забравяме, че срещу нас са същества със съвсем чуждо съзнание, а и не познаваме еволюцията им. Може би човешката логика е неприложима към тях.

— Слушам те.

— Допускахме, че те са или значително по-малко като индивиди в сравнение с хората, или смятат за неприемлив броят на собствените им жертви при пряка атака срещу Конфедерацията.

— Може би грешим — напомни наблюдателят. — Щом умеят да правят свръхработи, защо и в сраженията да не участват други вместо

тях?

— Това също е вероятно. Но съм по-склонен да предположа, че процесът на усъвършенстване на тези устройства все още е твърде дълъг, труден и скъп за масово производство. Защо да не приемем, че замисълът на враговете ни се състои изцяло в недоловимото въздействие? Твърде голямо значение отдавахме досега на опасността от нападение.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами ако имат намерение да ни разложат отвътре? Да отслабят и съсипят ключови служби и производства, дори самата основа на нашата социална и икономическа система? Добрият избор на място, където да бъде внедрен робот-агент, може да причини по-големи дългосрочни щети от унищожаването на цяла планета. Достатъчно ми е да анализирам собствената ти реакция на случващото се в Диаманта, за да се убедя колко лесно е да ни провалят. Човешката раса би предпочела да загине, отблъсквайки външна заплаха, вместо да се покори. Значи нападателят не може да се надява на лесна победа.

— Смяташ, че изборът на Четиримата владетели крие нещо повече от лукавство? Хм... Лару спомена, че Крийгън е предложил тази хитрост. А няма съмнение, че покойният Владетел на Лилит беше майстор на подлите удари под кръста. — Мъжът се облегна удобно. — Я да го кажем по-ясно! Предполагаш, че пришълците нямат никакво намерение да предизвикат военен сблъсък? И ще водят докрай точно такава война, в каквата вече са ни забъркали. Стремят се към разрушаване отвътре, към напипване на нашите слабости, а не към завоевания?

— Това обяснява най-добре известните ни факти.

Мъжът кимна.

— И струва най-малко. Никой от тях не рискува. Диамантът и — с негова помощ — роботите вършат мръсната работа. Така не се прехосват излишни сили. Продължи анализа!

— Ако Четиримата владетели са избрали този подход и ако използват достъпните им средства по най-подходящия начин, накрая ще постигнат целта си. Няма да е скоро. Възможно е дори да не осъзнаем доколко успешни са действията им, преди да е станало твърде късно. А щом имат път за измъкване от Диаманта в тела на роботи, крайт за нас може да настъпи не защото ще отвлечат важни

хора и ще внедряват агенти вместо тях. Вероятно е да съберат най-способните престъпници от последните седемдесет години в такива тела и да стоварят тази сила срещу вече отслабената Конфедерация.

Наблюдателят видимо се притесни.

— Чакай малко... Нали могат да използват само хора от Цербер? В жителите на другите три планети има разновидности на микроба, които не позволяват прехвърлянето на съзнания.

— Нима забрави процеса на Мертън?

Мъжът подсвирна и поклати глава.

— Тогава имаме само една надежда — да открием пришълците и ги тласнем към решителна схватка. Но нищо не ни гарантира, че някой от тях изобщо е в Диаманта. Може би всичко се върши от работи и посредници, наети от Четиримата владетели.

— Дано останалите два доклада ни подсказват нещо. Или пък патрулите да имат късмет.

— Изпрати данните и анализите — заповяда мъжът. — После ще чакаме.

— Изпълнявам.

Наблюдателят се върна в жилищната част от своя модул, прилепен към огромния стражеви кораб. Напълни си чаша и седна на леглото. Всички предположения на компютъра го безпокояха, но не успяваше да се съсредоточи задълго върху апокалиптичната картина на стълкновението.

Кал Тремон... Куин Жанг... Тай... Дилън Кол...

Също като песничка, която неспирно ти се върти из главата, дори ако страшно искаш да се отървеш от нея.

„Не мога да не мисля за теб“

Издание:

Автор: Джак Чокър

Заглавие: Цербер: Вълк в кошарата

Преводач: Владимир Зарков

Година на превод: 1998

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Аргус

Град на издателя: София

Година на издаване: 1998

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Балкан прес“ ЕАД

Редактор: Светослав Николов

Коректор: Светлана Петрова

ISBN: 954-570-037-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9261>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.